

HỒI HAI MƯƠI HAI

TRÊN ĐỈNH CƯƠNG SƠN

BÍCH NGÂN lo sợ nói :

— Tiểu muội biết thế nào đại ca cũng lên đó. Nhưng lần này đại ca nên nghe theo bọn tiểu muội và tiên tử. Tài giỏi cách nào cũng có lúc gặp sự rủi ro.

Vũ Đỉnh Ngôn nghe hai cô khuyên can mãi, chàng trầm ngâm.

Không có làng xóm chân núi. Nơi đây hoang vắng dị thường.

Vũ Đỉnh Ngôn suy nghĩ :

“Nếu để hai cô cùng theo vào nguy

hiếm thì gây khó khăn cho ta. Còn để hai cô ở đây, ta không yên tâm chút nào cả [?]

Chàng hết sức phân vân.

Trời đã tối, cả ba chưa tìm ra nơi trú chân.

Một hồi, Đinh Ngón nói :

— Nhị vị hiền muội ! Ba cụm đá trước mắt kia là chỗ trú chân đêm nay của ta đó.

Ba người tiến về phía chiếc hang lộ thiên.

Bích Ngân nhìn núi này, nàng chợt nhớ tới ngọn khoáng sơn. Núi của quê mình thật đẹp. Dòng Tứ Giang uốn khúc, tuy nước trong xanh, nhưng vẫn thấy màu tía.

Ba cụm đá dựng lại như ba ông tào, giữa lòng thành cái hang lộ thiên. Bên trong có tấm đá thạch bàn lạnh như băng, chỗ vừa cho đến ba, bốn người nằm.

Đinh Ngón nói :

— Đá lạnh ! Cứ bẻ lá lót xuống mà nằm ! Tránh đốt lửa. Ngủ sớm để mai đi sớm !

Chàng cột ngựa đầu đó, rồi đi bẻ lá ngay !

Công việc xong, hai cô nằm, còn chàng ngồi vận công.

Hai cô mừng thầm trong bụng, vì Vũ Đinh Ngón bỏ ý định đi thám hiểm.

Hồi lâu chàng nằm xuống bên Bích Ngân. Hai nàng vẫn thờ đều.

Nằm hồi lâu Vũ Đinh Ngón hay rằng, hơi đá xông lên lạnh lắm. Và chàng đoán hai cô chưa ngủ được.

Vũ Đinh Ngón sờ trán Bích Ngân thấy ẩm. Chàng hơi lo !

Vì nơi này gần với chỗ nguy hiểm, nên chàng cố thức để bảo vệ họ.

Nằm bên hai nàng chàng suy nghĩ mông lung...

Mãi đến khuya chàng nghe tiếng gió ào ào trên ngọn núi làm cây cối chuyển động truyền đến lưng chừng đồi ! Có lẽ là cơn trời.

Ba con ngựa đang gặm cỏ cũng ngẩng cổ lên nhìn.

Giờ này có lẽ là giữa canh ba.

Vũ Đình Ngôn nghe văng vẳng có tiếng sáo, từ xa vọng lại. Chàng ước có một chiếc thạch cầm ở đây sẽ làm một bản đáp lại.

Điệu sáo không rõ lắm. Nhưng với cảnh này, tiếng sáo dường như có chất ma !

Bích Ngân và Uyên Nhu vẫn nằm im đó.

Phương đông, ánh trăng hạ huyền lơ mờ xuất hiện.

Chàng ngồi dậy và đi dạo ngoài hang đá.

Vũ Đình Ngôn nghe rõ điệu sáo từ trên núi vọng xuống. Tiếng sáo nghe như có sự chấp chờn, không du dương lãnh lút gì, nhưng sao văng trảng lại rung rinh, chao đảo ? Hay là không khí bị chuyển động ? Hay là ma, quỉ ?

Chàng bước về chỗ cũ ngồi lại bên Bích Ngân.

Chợt có bé kéo áo chàng nằm xuống.

Vũ Đình Ngôn ngạc nhiên té ra giờ này cô bé vẫn chưa ngủ được. Chưa ngủ được mà vẫn nằm im là chuyện lạ đối với nàng ! Có lẽ cô bé sợ ma ? Nhưng còn Uyên Nhu thì sao ? Đi cả ngày mệt mỏi chắc là ngủ rồi.

Vũ Đình Ngôn chiều ý nàng mà nằm xuống.

Bích Ngân ôm tai chàng nói khẽ :

— Ma thôi sao đó ! Đại ca nhất định không nên rời chỗ này.

Thì ra chàng đoán đúng là cô bé sợ ma.

Vũ Đình Ngôn nói nhỏ :

— Tiểu huynh không đi đâu cả ! Hiền muội yên tâm ngủ đi.

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội đã ngủ được một giấc dài rồi. Chắc là đại ca chưa ngủ ?

Đình Ngôn nói :

— Thôi ! Hiền muội đừng nói nữa. Ma nghe thính lắm.

Bích Ngân sợ quá ôm riết lấy chàng.

Vừa lúc đó mấy con ngựa giậm chân hí vang. Cả ba người ngồi phất dậy.

Vũ Đình Ngôn dặn :

— Không biết địch bao nhiêu người ! Tại hạ đi đâu thì hai vị nên theo đó. Vạn nhất có việc gì nguy hiểm xảy ra cho tại hạ, hai vị lo tìm đường cứu mình chứ đừng liều mạng.

Uyển Nhu phản đối :

— Đại ca nói nghe hay quá ! Chúng ta cùng một lộ trình. Đã sống bên nhau được thì chết bên nhau sao lại không được ?

Vũ Đình Ngôn chọc cho vui :

— Nếu Độc Cô công tử vẫn còn ý nghĩ đó thì ngày mai tại hạ sẽ đi bắt mấy con... nhận nhố lông làm thịt ! Nói thì nói vậy, nếu tại hạ gặp nguy hiểm, mà hai vị chun vào chỗ nguy hiểm nữa thì ai cứu ?

Cơ là kẻ lạ đã đến gần ta rồi đó. Con Tuyết Phiêu tinh lắm.

Chàng nói xong bước ra ngoài.

Bích Ngân và Uyển Nhu đi theo.

Qua ánh trăng lơ mờ, cách chỗ các cô đứng chừng một lần tên cô một người mặc đồ màu trắng mốc, cao lêu nghêu đang đi chuyển về hướng hang đá ! Thân pháp của người ấy rất nguy dị. Bích Ngân sợ quá ôm chặt lấy chàng nói :

— Ma đi hóng đất kia kia.

Vũ Đình Ngón gõ tay cô bé ra cười :

— Sao hôm nay Ngân muội nhỏ gan thế ?

Bích Ngân vẫn nói :

— Tiểu muội sợ quá.

Uyển Nhu phì cười :

— Không phải ma đâu ! Một vị cao nhân đó.

Kẻ lạ đã đến trước mặt ba người !

Dưới ánh trăng ai cũng thấy hần gầy như một bộ xương. Không đoán được tuổi. Đôi mắt sâu như hai cái giếng và sáng long lên. Hần không cười, nhưng hai hàm răng vẫn lộ ra ngoài. Hai bên má hần lõm sâu vào, và hai gò má dưới mắt cao lên, đầu hần trở thành chiếc đầu lâu.

Quái nhân đứng bất động.

Bích Ngân thất kinh hồn vía, nắm áo Đình Ngón mà run lập cập.

Hai bên im lặng nhìn nhau...

Quái nhân bước tới bước nữa, đưa tay ngoắc Vũ Đình Ngón.

Chàng bình tĩnh bước tới vòng tay hỏi :

— Tiền bối là bậc cao nhân sao lắm ra về quái dị thế ?

Quái nhân không có phản ứng.

Uyển Nhu và Bích Ngân rút kiếm cầm tay.

Đỉnh Ngôn nói :

— Tại hạ chỉ là khách lỡ đường, trú tạm đây một đêm mai đi sớm ! Nếu tiền bối không có gì chỉ dạy, xin cho bọn tại hạ ngủ yên.

Quái nhân cũng không trả lời.

Vũ Đỉnh Ngôn hơi giận. Chàng vận công...

Uyển Nhu tiến tới một bước, nói :

— Trông tiền bối đã thấy ớn lạnh rồi, mà đêm khuya ngài còn giờ trò quái dân nữa. Nếu ai là người thân của tiền bối chắc phải bỏ đi sớm.

Đột nhiên quái nhân ngửa mặt lên trời cười thề thề như ma tru qui gào nghe mọc ốc.

Hắn cười dứt tới thêm một bước nữa như đe dọa.

Vũ Đỉnh Ngôn trầm giọng :

— Các hạ báo danh đi !

Hắn không xem lời chàng ra gì, hắn xô ra một chương.

Vũ Đỉnh Ngôn trụ bộ, đưa chương ra đón.

— Ầm...

Vũ Đỉnh Ngôn thối lui ba bước.

Chương lực ^{cực} ~~còn~~ quái nhân còn mạnh hơn cả phu nhân thạch động, mạch hơn cả Anh Ti công chúa.

Phải biết, từ ngày Vũ Đỉnh Ngôn vào

thạch động đến nay, chưởng lực chàng cũng tiến không biết bao nhiêu mà nói.

Chưa bao giờ chàng ngạc nhiên như bây giờ.

Nhưng quái nhân nhìn chàng có vẻ ngạc nhiên hơn.

Quái nhân đánh tiếp ra mấy chiêu nữa. Chàng vận dụng dòng sông chân lực để yểm trợ và vận hết mười thành ra đi.

— Bùng ! Bùng ! Bùng !

Trong đêm vắng, chưởng lực của hai cao thủ gặp nhau làm vang rền cả một góc núi. Quái nhân vẫn đứng yên tại chỗ, còn Vũ Đinh Ngón bị đẩy lùi lại mấy bước.

Vũ Đinh Ngón nghe trong cổ có lộn mùi máu ! Chàng thất kinh, biết là nguy hiểm tới nơi.

Uyển Nhu và Bích Ngán cũng thấy như vậy !

Bích Ngán bây giờ biết quái nhân là người, nên cô bé không còn sợ nữa. Nàng nói :

— Tiền bối ơi ! Giang hồ đang thiếu một vị minh chủ. Tiền bối võ công phi phàm thế này, nếu tiền bối đừng đánh nữa, bọn vãn bối sẽ nói với giang hồ đến đây cùng thỉnh ngài về làm minh chủ.

Quái nhân đưa mắt nhìn sang Bích Ngán, nhưng lão không nói gì, lão đưa chưởng lên hướng về Vũ Đinh Ngón.

Đinh Ngón đã rút kinh nghiệm mấy trận đấu. Chàng không để quái nhân đánh trước nữa. Chàng tung chưởng mà trả đòn.

Đôi bên trao đổi nhau được mười chiêu và Vũ Đinh Ngón nhiều lúc thấy mình thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Quái nhân vừa đánh vừa ngửa mặt lên trời cười một cách quái dị.

Đỉnh Ngôn đoán, quái nhân cười như vậy là một phần cũng hơi kinh ngạc trước tài nghệ của chàng, một phần nữa không xem chàng vào đâu.

Vũ Đỉnh Ngôn là người giàu chất sống và độ lượng. Chàng biết công lực như quái nhân, dưới gầm trời này có được mấy ai ? Đại Tồ, Kiếm Vương, Đồng Điểm Khu có đương nổi với quái nhân không ? Nên ông ta cười có vẻ cao ngạo cũng không có gì quá đáng !

Chàng chỉ mong kéo dài cuộc đấu này đến năm bảy chục chiêu, là sức quái nhân sẽ xuống, lúc đó chàng có thể tìm cơ hội chiếm thế thượng phong.

Chàng dùng "Lôi âm chuông pháp" mà cự với quái nhân.

Vũ Đỉnh Ngôn khám phá một điều, chuông lực của quái nhân không đôi. Và

những chiêu trí mạng kia, đáng lý lão ra tay tiếp là có thể sát hại được chàng, nhưng lão lại không làm vậy. Lão để Đỉnh Ngôn phục lại vị trí rồi mới đánh.

Có thể chàng nhận xét sai !

Bất thần quái nhân hét lớn một tiếng, hai chuông hợp lại đánh ra một lúc, và dĩ nhiên Vũ Đỉnh Ngôn vẫn vận công lực lên để đỡ...

— Bùng...

Tiếng chuông và chạm làm kinh thiên động địa. Vũ Đỉnh Ngôn như điều đứt dây, bay tạt ra ngoài nằm một đống.

Quái nhân bám riết theo, Uyên Nhu thất kinh, vội phóng kiếm ra hét :

— Đỡ...

Nàng lia ngang mũi kiếm chặn lão lại.

Vũ Đinh Ngón thoát chết trong nháy mắt.

Nhưng quái nhân vẫn không quay đầu lại. Lão phất tay áo một cái, hơi thở của Uyển Nhu bị hút ra ngoài.

Với Uyển Nhu bây giờ, võ học không kém Vũ Đinh Ngón bao nhiêu. Trong lúc bức bách này, nàng hết lòng cùng sống chết với Đinh Ngón, nên nàng rất bình tĩnh, do đó trong nhất thời, quái nhân không không chế nàng ngay được.

Uyển Nhu vẫn múa kiếm mạnh và nhanh như mưa bão. Đường kiếm nàng xoay tròn uốn lượn như giao long...

Bây giờ lại có Bích Ngân múa kiếm gia nhập...

Lấy thật mà chơi với sắt, quái nhân đâm ra phát khùng.

Đôi tay lão khi co khi duỗi, khi đưa

cao, khi hạ thấp, làm hai cô bé dùng kiếm kia không có cách nào làm hại lão được.

Vũ Đinh Ngón bay dạt ra ngoài, nhưng không tan xương nát thịt, vì chàng là người biết đối phó để thích hợp với hoàn cảnh.

Vũ Đinh Ngón bước tới như một vị thiên thần, để xem hai con Hoàng Yến đấu với một thần điêu.

Bây giờ chàng không dám tin là quái nhân đã nhân nhượng nữa. Có thể là lão lừa !

Nhưng sự thật trước mắt kia. Quái nhân nhiều lần thu chiêu về để chữa sự sống cho hai cô bé. Thế nghĩa là sao, chàng không hiểu được.

Đánh một hồi hai cô bắn loạn, không áp dụng được chiêu thức nào cả. Vũ Đinh Ngón vội trầm giọng :

— Dừng tay lại.

Quái nhân tự động dừng lại, đó cũng là điều ngạc nhiên cho ba người.

Thật ra sự ngạc nhiên ấy dành cho quái nhân đúng hơn. Vì lão cừ khôi, Vũ Đinh Ngôn đã tan xương nát thịt rồi.

Quái nhân nhìn Vũ Đinh Ngôn chăm chăm...

Uyển Nhu và Bích Ngân cũng bước về phía chàng để phòng thủ.

Đinh Ngôn nói :

— Tiền bối thù cô thành đã bao nhiêu năm rồi, bây giờ nhìn lại có gì là sự nghiệp ? Làm ma quỷ cũng không lợi gì cho thế nhân. Võ công của ngài vào bậc quán thế tuyệt luân, tại sao không thành lập một tông phái ? Tại sao không trao truyền y bát cho đệ tử ? Ngài nằm trong bóng tối như vậy, thì vô lâm thiệt hại đến mấy đời ?

Lời của chàng hiền hậu, ý nghiêm

túc, giọng vừa thương cảm khiến quái nhân nhìn chàng chăm chăm.

Quái nhân hú lên một tiếng dài thê thảm. Trước sau gì lão cũng chẳng có một tiếng nói.

Một bóng người từ trên trời bay xuống.

Người mới đến bịt mặt. Nhưng cứ xem y vận và thân pháp thì biết người này là một nữ nhân, tuổi tác chưa rõ.

Nữ nhân này cũng là một cao nhân. Nhưng sao lại phải bịt mặt ? Cả ba người đều tự hỏi như vậy.

Vũ Đinh Ngôn suy nghĩ không ra.

Chàng tự hỏi :

“Đám quái nhân này gồm có mấy người ?”.

Đinh Ngôn cất tiếng :

— Tại hạ biết chứ vì ~~đứng~~ ở đó lâu

rồi. Nhưng đường ai nấy đi sao chư vị lại xâm nhập đến kẻ khác ?

Người mới đến lên tiếng :

— Anh hùng nào giang *gươm này* ! Đây là vùng băng thạch thuộc *địa* của ta. Ta đã viết "cấm địa" đánh thành mốc đã bao nhiêu năm, dấu vua chúa cũng không nhớ bằng *đây* ! Sao người đến nói ta xâm phạm ?

Nghe tiếng nói, ba người đều biết, nữ nhân này tuổi chừng Uyên Nhu là chừng.

Uyên Nhu nói :

— Bọn ta từ phía bắc đến, nên chưa thấy bằng đó.

Vũ Đình Ngàn nói :

— Cô nương ! Võ công của vị tiên bối này cao lắm. Bọn tại hạ không phải là đối thủ của ông ta ! Ông ta gọi viện thủ đến làm gì ? Xin cô nương giải thích ?

Cô gái bịt mặt nói tiếng lạnh như băng :

— Chúng ta đến bắt người và đồng bọn về khoét mắt cắt lưỡi để làm kẻ phục dịch, thay cho tôi tớ.

Bích Ngân nghe vị cô nương này nói vô lý liền hỏi :

— Nếu cắt lưỡi, thì làm sao bẩm báo khi có việc cần thiết ? Nếu khoét mắt làm sao thấy ngõ làm ? Chỉ hóa ra quí vị lại trở thành người phục dịch ? Nhưng tại sao tí ti phải làm vậy ?

Cô gái nói :

— Tại các người là những người có võ công cao.

Bích Ngân bắt bẻ :

— Thật lạ ! Bọn tiểu muội trông ai có võ công cao thì thích, phục, sao tí ti lại ghét những người đó ?

Cô gái bịt mắt nghe thấy Bích Ngân ăn nói thơ ngây và hồn hậu, dường như tia mắt của nàng cũng dịu lại. Nàng cười và hỏi lại :

— Vậy là người sợ thì phải không ? Ta nói thật đó, nếu để ta bắt được, thì các người sẽ trở thành người khuyết tật ! Và đó là “qui luật của bản môn” !

Bích Ngân nghe nói cả sợ. Nhưng nàng nghĩ một hồi rồi cũng tìm cách bắt bẻ :

— Tiểu muội nghĩ, hung dữ như Tiểu Dã Nguyên, sau mười năm sự nghiệp cũng tiêu tan như bọt nước, cuối cùng chết thảm trong trại lính Thiểm Điện ! Ti ti không nên nói những lời hung dữ. Bọn tiểu muội không có tài cao, nhưng có trời cao giúp sức.

Bích Ngân vẫn một mực thuyết giáo !

Quái nhân và vị cô nương bịt mắt kia, không hiểu họ nghĩ gì ? Không ai lên tiếng !

Vũ Đinh Ngôn lại nói :

— Bọn tại hạ không quen can thiệp vào việc người khác. Nhưng nếu ai làm việc mà có tính cách hại người, thì có chết, bọn tại hạ cũng nhúng tay vào.

Bỗng quái nhân ngửa mặt lên trời cười ! Lần này lão cười rất khó nghe, khó chịu. Người “bị” nghe như muốn phá lồng ngực buông tim ! Bích Ngân và Uyển Nhu bịt chặt tai lại mà vẫn không tránh khỏi.

Vũ Đinh Ngôn bắt buộc phải sử dụng môn công phu “Hải triều âm” (tiếng sóng gầm) của nhà Phật để hóa giải trận cười này.

Âm thanh của quái nhân hung ác bao nhiêu, thì âm thanh của chàng trong như

tiếng chuông ngân, mạnh như tiếng sóng vỗ, lúc lên cao lúc xuống thấp, liên miên bất tận, bấy nhiêu.

Dòng sông chân lực lại hoạt động đúng mức.

Quái nhân cười đã hết hơi, nhưng tiếng sóng gầm của chàng vẫn kéo dài... Âm thanh ấy âm áp dịu hòa, có sức làm tỉnh táo những người mê sảng.

Giữa đêm khuya thanh vắng, âm thanh ấy làm tiêu tan những ma chướng, ma nghiệp, ma khí...

Thấy đôi phương im bặt, chàng cũng từ từ dừng lại.

Bích Ngân nói :

— Tiền bối và ti ti nhận xét âm thanh của đại ca ra sao ? Tiểu nữ đã nói rồi. Hiện giờ trên hang động của ti ti có ai đang mê sảng, thì họ tỉnh lại đó.

Quái nhân nghe nói bất ngờ vọt lên núi.

Vũ Đinh Ngôn phóng người đuổi theo, nhưng vị cô nương chặn lại.

Đinh Ngôn nói :

— Cô nương ! Không nên duy trì ác nghiệp nữa ! Trời bây giờ sắp sáng rồi, những hắc ám sẽ theo bóng tối mà biến đi.

Chàng nói xong lại tiếp tục phóng đi.

Vị cô nương cũng phóng người đuổi theo.

Uyển Nhu vừa muốn phóng tiếp, nhưng Bích Ngân chặn lại, nói :

— Tì tì ! Hoặc chúng ta không nên lên đó, để đại ca được rảnh tay, hoặc chúng ta dùng ngựa cho đỡ tốn sức.

Uyển Nhu nói :

— Phái lên ! Nhưng dừng ngựa là đúng ! Trên đó chắc chắn có người bị nhốt.

Hai người thót lên ngựa cho ngựa phi nước đại.

Con Hoàng Tuyết Phiêu sải như bay. Ngựa của Uyển Nhu chạy đến chết vẫn không theo kịp.

Con Hoàng Tuyết Phiêu chạy đến nửa chừng dốc, đã theo kịp vị cô nương kia. Không hiểu sao Bích Ngân gò ngựa trước mặt cô nương ấy nói :

— Tí tí ! Hãy ngồi lên ngựa tiểu muội mà đi cho đỡ mệt !

Với thái độ nửa con nít, nửa mã thượng đó, dù vị cô nương kia có là ác ma chăng nữa cũng không khỏi cảm động.

Cô nương ấy nhìn sững Bích Ngân một hồi, rồi nhảy phóc lên ngựa. Bích Ngân ra rồi...

Bảy giờ Uyển Nhu đã theo kịp.

Bích Ngân hỏi :

— Tiểu muội là Kiều Bích Ngân, tí tí kia là Độc Cô Tuyết Nhạn, còn tí tí tên gì ? Tuổi gì ?

Cô gái nói, nhưng không phải lạnh như băng nữa.

— “Bạch thi”, ta hăm hai tuổi.

“Bạch thi” cái tên thật khó nghe.

Bích Ngân thoáng trầm ngâm rồi nói :

— Bạch Thi là không được rồi ! Thà Tây Thi thà Đông Thi. Bạch Thi nghe như thầy ma, đã không đẹp, lại còn có vẻ bệnh hoạn nữa ! Để Vũ đại ca đổi lại tên khác cho tí tí !

Cô gái nghe nàng nói một hơi, tỏ vẻ xúc động. Bạch Thi nói :

— Ta biết đổi tên gì bây giờ ?

Bích Ngân nói :

— Thật ra, nếu tiểu muội, hoặc Độc Cô ti ti, hoặc Vũ đại ca, mà thấy được gương mặt thật của ti ti, sẽ có một tên đẹp cho ti ti ngay.

Bạch Thi ngồi đằng sau bóng run người... nàng lặng im một lúc rồi nói :

— Gương mặt ta xấu xí lại dữ đến tàn nhẫn. Nếu... “hiền muội” xem thấy,ắt phải té xuống ngựa ngay.

Bạch Thi đã thân thiện với nàng, nên đổi cách xưng hô.

Bích Ngân nói mạnh :

— Tiểu muội đã nghe ti ti nói rồi, chắc chắn không còn giạt mình nữa đâu.

Bạch Thi gỡ lớp bao mặt ra, nói :

— Đây, hiền muội xem !

Bích Ngân gò ngựa xoay người lại, và Uyển Nhu lướt tới, hai cô xem qua...

Cả hai nàng sợ hãi đều muốn rú lên. Nhưng cả hai cùng kịp thời dãn lại.

Bạch Thi có đôi mắt tròn tròn, trắng xác, gương mặt lồi lõm khó coi. Cả hai đều thấy, đó không phải là mặt già, lại sứt hết một miếng thịt ở môi. Nhưng tiếng nói lại không gọng, âm thanh thì dịu dàng đầm ấm thật trái với tướng.

Bích Ngân lấy làm lạ lắm. Nàng hỏi :

— Bạch ti ti có xu tật này từ hồi nhỏ sao ?

Bạch Thi nói :

— Hồi nhỏ ti ti đẹp lắm. Song thân có nhờ thợ vẽ, vẽ lại chân dung ta.

Bích Ngân cười :

— Ti ti đãi bọn tiểu muội một chầu,

thì sẽ có diệu thủ giai nhân phục hồi gương mặt đẹp lại cho tí tí.

Bạch Thi nghe Bích Ngân nói, bỗng phá lên cười, bẹo vào má cô bé nói :

— Nhỏ này chuyên cho ăn bánh vẽ !
Một châu thì ta sẵn sàng, nhưng ai là tay diệu thủ ?

Bích Ngân nói lớn :

— Tí tí ! Tiểu muội không đùa đâu !

Chỉ nghe Bạch Thi thờ dài chữ không nói gì.

Họ lên đến nơi đã thấy Vũ Đình Ngôn và quái nhân lại đánh nhau. Vũ Đình Ngôn bị quái nhân đánh tã tơi, mình mẩy máu me tùm lum.

Còn Vũ Đình Ngôn tuy đang đánh, nhưng vẫn liếc thấy hai con ngựa gò lại, và ba nàng kia gần gũi nhau như thân thiện.

Và quái nhân cũng thấy như vậy.

Hai đấu thủ không hiểu việc gì cả.
Cả hai cùng bỏ tay trong việc đánh đá.

Bích Ngân xúi :

— Tí tí nói họ dừng tay lại. Chúng ta cần thân nhau, để tiểu muội chữa bệnh cho tí tí.

Bạch Thi không tin rằng có người nào đó phục hồi lại nhan sắc cho nàng, nhưng nàng vẫn chiều ý cô bạn mới. Bạch Thi hô lớn :

— Dừng tay lại ! Dừng đấu nữa !

Quái nhân còn đập mạnh ra một chưởng rồi mới chịu dừng.

Vũ Đình Ngôn hỏi Bích Ngân :

— Hiền muội có bị gì không ?

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội không hề gì cả ! Bạch

Thì tí tí này là thân chai của tiểu muội đó !

Nàng vừa nói vừa nhảy xuống ngựa nghênh ngang bước về phía chàng.

Hai cô kia cũng xuống ngựa kịp nhau đi song song.

Quái nhân không biết át giáp gì, thấy Bạch Thi tỏ ra thân thiện với hai cô lão chung hừng. Lão hỏi :

— Thì nhi ! Việc này thế nào ?

Bạch Thi nói :

— Thì nhi thấy cô bé này dễ thương quá, nên không nỡ làm gì cô bé ! Lại nghe cô bé nói, có thể phục hồi lại gương mặt cũ của tiểu nhi, xấu thành đẹp.

Quái nhân bỗng thở dài sườn sượt.

Trời sáng...

Quái nhân hỏi Bích Ngân :

— Tiểu nha đầu ! Người cũng biết chữa bệnh nữa à ?

Bích Ngân chau mày :

— Biết ! Ba người trong bọn tiểu nữ ai cũng biết ! Nhưng tuyệt nhất tiên bối thỉnh cầu vị “diệu thủ giai nhân” này đây !

Nàng vừa nói vừa chỉ tay về phía Độc Cô Tuyết Nhạn, trong lúc Tuyết Nhạn bước về phía Đinh Ngôn và lau máu cho chàng !

Quái nhân hỏi Tuyết Nhạn :

— Cô nương biết phẫu thuật à ?

Tuyết Nhạn nói :

— Cũng phải định bệnh rồi mới biết hay không biết !

Quái nhân nói :

— Vậy mời chư vị vào trong này !

Bích Ngân nói :

— Độc Cô tí tí ! Tiểu muội có xem

qua kỹ lắm, và biết chắc rằng chúng này đối với tí ti không phải là nan y ! Nhưng điều kiện là, tiên bối phải phóng thích gần những người thân của tiểu nữ ta.

Quái nhân ngạc nhiên hỏi :

— Sao người bốn biết ta có bắt người ở đây ?

Bích Ngân lý luận :

— Khi này Vũ đại ca đứng môn công phu Hải Triều âm, thì tiên bối vội vàng chạy lên cổ thành, chứng tỏ rằng vào có người bị tiên bối bắt giữ ! Người ấy không ai khác hơn là Nguyệt Cầm tiên tử. Vì bởi khuya này bọn tiểu nữ có nghe tiếng sáo của bà !

Cả bốn người ở đây đều kinh ngạc ! Bích Ngân nói khơi khơi như vậy ! Tuyết Nhạn, Đinh Ngôn đều phục lẫn !

Quái nhân hỏi :

— Nguyệt Cầm tiên tử là gì của tiểu tử người ?

Nàng đáp gọn :

— Bọn vong niên !

Quái nhân hơi lạ lùng một chút. Ông nói :

— Là gì không cần biết ! Nhưng khi chư vị chữa lành bệnh cho con gái ta, ta sẽ thả ra tất cả !

Bích Ngân nói :

— Không được ! Tiên bối không ở trong nghề nên không rõ về việc này. Khi một y sư đang hành sự mà tâm lý bị cưỡng bức, bị dọa nạt hay bức mình, thì không cách nào hoàn thành được điều mình muốn làm ! Đó là chưa kể Nguyệt Cầm tiên tử cũng là một diệu thủ !

Nàng nói quá đúng lý, quái nhân không còn cách nào chống chế được !

Bạch Thị nói :

— Đứng đó phụ thân ! Phải thả người ta ra thôi ! Không nói chuyện chữa lành hay không ?

Quái nhân nói :

— Nếu thả họ ra, họ làm rối loạn thì sao ?

Bích Ngân nói :

— Làm gì có chuyện đó ? Hãy biết điều với người ta trước thì ai không biết điều với mình ?

Quái nhân chỉ Vũ Đinh Ngón :

— Người đi theo ta !

Lão đưa Vũ Đinh Ngón đến một nhà đá, lão mở khóa nắp hầm, chỉ vào trong nói :

— Tùy Nguyệt Khiêu trong đó, người vào giải huyết, đưa bà ta ra.

Vũ Đinh Ngón tự hỏi :

“Lão quái nhân này có thể tin được không ?”

Quái nhân thấy Vũ Đinh Ngón trầm ngâm. Lão hỏi :

— Người không tin ta sao ?

Đinh Ngón nói :

— Tin ! Nhưng cũng phải nghiệm xem có thực bảo đảm không ?

Quái nhân tức mình quay ra.

Vũ Đinh Ngón cúi trông đáy hầm, hầm sâu thăm thẳm...

Chàng nghĩ gì đó nên chưa xuống vội.

Một lát lâu chàng mới nhay xuống.

Hầm rộng thênh. Mùi ẩm, mùi hôi khó chịu. Một nữ-nhân nằm sóng sượt.

Và chàng biết đó là Nguyệt Cầm tiên tử.

Vũ Đinh Ngôn tiến tới bắt mạch cho bà.

Nguyệt Cầm tiên tử đang ngả như say ! Mạch chạy hơi yếu so với bình thường. Chẳng giải khai hết các huyết đạo.

Tiên tử mở mắt, định thần nhìn... đối phương.

Ánh sáng từ miệng hàm đợi vào, bà nhìn rõ người ngồi trước mặt mình là... Vũ Đinh Ngôn !

Gặp chàng, bà có một niềm vui như chết đi sống lại.

Bà kéo Vũ Đinh Ngôn tới ôm chặt lấy chàng. Bà nói :

— Thết rồi công tử vẫn trăm cay ngàn đắng với ta..

Bà dúi đầu vào ngực chàng mà khóc rưng rức..

Vũ Đinh Ngôn để bà dụi cơn sôi nổi rồi nói :

— Không phải văn bối cứu tiên tử. Đó là sự trao đổi giữa Uyên Nhu và quái nhân ! Uyên Nhu phục hồi gương mặt cho con gái lão, đổi lại, lão phải thả tiên tử ra.

Tiên tử bỗng nói :

— Công tử ! Ta chưa ngồi dậy được. Lão điểm huyết thận du ta nặng lắm.

Vũ Đinh Ngôn lại vén áo tiên tử lên.... loáy hoáy ở huyết thận du cho bà, và tiện tay thúc chân lực vào.

Đây là lần thứ nhì chàng thúc chân lực cho bà ngang qua ngũ thận du.

Nguồn chân lực đầm ấm mạnh bạo đổ vào người bà, tuy là đã trải qua một lần kinh nghiệm rồi, nhưng bà vẫn rung mình một cái... và suýt ngất ! Tuy nhiên

tiên tử là bậc thượng thừa và thanh cao, nên không đến nỗi bị chết nghẹn nơi này.

Thời gian rất lâu, nội lực của bà sung mãn...

Lúc bấy giờ đã có nhiều người đến miệng hầm. Nhìn lên thấy Uyên Nhu là người nồn nóng hơn ai cả.

Chàng đỡ Tiên tử đứng lên.

Bà thành thật nói :

— Nếu không có nội lực sung mãn ấy, ta có thể... ngã quỵ lắm ! Cũng vì ta chán sống, nên mới đến đây để đấu với quái nhân ! Nếu thắng lão, thì cũng là điều may cho võ lâm ! Chẳng may nếu bại, ta bị lão hành hạ, ta cũng cảm thấy thối mái. Vì đây là cái thứ đau thương.

Vũ Đỉnh Ngôn rất hiểu lời ấy.

Chàng nói :

— Bên ngoài nhiều người đang đợi ! Bấy giờ ta nên ra ngoài và giúp cho họ một tay.

Hai người bay ra khỏi hầm.

Bên miệng hầm họ thấy đủ bốn người !

Tiên tử mặt mày đỏ hồng như trái táo chín !

Bích Ngân thấy hơi là lạ...

Quái nhân chỉ Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Trong người ngươi có dòng sông chân lực.

Vũ Đỉnh Ngôn chấp tay xá lão rồi nói :

— Tiên bối có kiến thức quá lớn.

Bích Ngân bây giờ mới hiểu, tại sao tiên tử đỏ mặt. Nàng nói :

— Bấy giờ đến lượt ta chữa chúng ác tật cho tí tí.

Tuyết Nhạn nói :

— Cho ta mượn tấm chân dung của Bạch cô nương.

Mọi người đều vào cổ thành. Nơi đây như một thư phòng, tất cả đều do bàn tay của Bạch Thi sắp xếp, ngăn nắp và gọn gàng, có vẻ văn nhã.

Bạch Thi đưa bức chân dung ra...

Mọi người xúm lại nhìn. Cô gái trong tranh ngang cỡ với Bích Ngân mặt đẹp như ngọc.

Bích Ngân thở ra nhẹ nhẹ không một lời bình phẩm, còn tiên tử thì lặng lẽ thờ dài.

Tuyết Nhạn nói :

— Bạch cô nương mở khăn ra cho ta khám !

Bạch Thi ngập ngừng, cuối cùng nàng cũng mở khăn.

Uyển Nhu xem xét một hồi nói :

— Có thể phục hồi được ! Nhưng phải có người hy sinh một ít thịt non, cùng màu da, mới là chuyện khó !

Bích Ngân nói :

— Da non ở đây chỉ có ba người ! Ti ti là y sư không thể lấy được. Còn da của đại ca chắc cũng chai va... vàng, khó mà dùng ! Thôi hãy lấy thịt của tiểu muội vậy !

Cô bé nói thẳng điều mà ai cũng sợ.

Tiên tử nói :

— Có thể lấy thịt của ta !

Và Tuyết Nhạn đem vào phòng kín để khám thịt của ba người, kết quả nàng chọn thịt non của Vũ Đình Ngôn ở bắp

dù ! Thịt này không vàng như Bích Ngân nghĩ.

Tiên tử điểm vào hén huyết của Bạch Thi.

Uyển Nhu nói :

— Tiên tử lấy chiếc dao lá liễu lạng thật mỏng gương mặt của Bạch cô nương, còn tiểu nữ phải bóc thịt của công tử. Hai việc này không được chênh lệch !

Độc Cô Tuyết Nhận và Nguyệt Cầm tiên tử cùng hợp công thi triển thủ thuật... họ loay hoay một hồi. Bàn tay của Tuyết Nhận lướt đi thoăn thoắt, một ngón tay làm ai nhìn cũng say mê !

Không lâu lắm, gương mặt Bạch Thi trở lại nguyên trạng.

Để bảo vệ cho lành, họ bôi thuốc và đắp tú gương mặt lại.

Tuyết Nhận nói :

— Phải qua ngày thứ tư mới được mở bao ra.

Tiên Tử nói :

— Ta ở lại đây chăm sóc cho Bạch Thi, còn ba vị lên đường.

Bích Ngân bỗng hỏi :

— Tí tí ! Gương mặt có thể phục hồi, nhưng còn con mắt ?

Tuyết Nhận nói :

— Thần kinh thị giác ta cũng đã điều chỉnh rồi !

Quái nhân nói :

— Cha mẹ Bạch Thi mới là chủ nhân của tòa cổ thành này ! Hai vị đó chiếm tòa thành này trước đã ngoài mười năm ! Cha nàng là người Ba Tư, mẹ là Trưng Nguyên. Nhân vua Ba Tư bị oán ngời, những trung thần lưu lạc mọi nơi. Hai người

Họ gặp nhau và sinh được mụn con là Bạch Thi đó.

Tiền tử lại hỏi :

— Nhưng sao đêm đêm họ cứ làm ma quái, mà lại giết hại nhiều người ?

Quái nhân nói :

— Không phải họ làm ma quái đâu ! Một cách thả tín hiệu để tìm người đồng hương đó. Nhưng các võ gia Trung Nguyên không để yên cho họ, nên cách đây bảy năm có hai cao thủ, một Trung Nguyên một Tây Tạng đến đây toan sát hại. Lúc ấy ta vừa đi ngang, nghe trên núi có chuyện ồn ào, và vội lên. Ông mẹ của Thi nhi bị chém sát, và Thi nhi sắp sửa bị chặt bực.

Đỉnh Ngọn “t” lên một tiếng, rồi sau đó ngừng hỏi :

— Có một điều tiền bối nói không chính xác ! Triều đình Ba Tư bị lật đổ

cách đây mười năm. Phụ thân của Bạch ti ti lọt qua Trung Nguyên, gặp mẫu thân của ti ti trong thời đó, sao Bạch ti ti hôm nay những hăm hai tuổi !

Nhiều người nghe qua câu chuyện của quái nhân kể nhưng không để ý đến sự vô lý, nghe Bích Ngân bắt bẻ, mọi người mới thấy cô bé tinh tế.

Quái nhân nói :

— Đó là ta nói gọn ! Tiểu quý này lạnh máu đế ! Trước đó, phụ thân của Bạch Thi qua lại Trung Nguyên nhiều lần, và đã gặp phu nhân trước đó rồi ! Phu nhân đã có mang. Sau này, thân phụ của nàng không còn nơi nương tựa nên mới qua tìm phu nhân. Họ gặp nhau, và đưa nhau về cố thành mà trú.

Đỉnh Ngọn nói :

— Thì ra là vậy ! Nhưng tại sao Bạch cô nương bị hủy hoại gương mặt ?

Quái nhân nối tiếp câu chuyện :

— Một tên chặn ta mà giao chiến, còn một tên nữa đã dùng chất cường toan mà hủy hoại gương mặt của Thi nhi ! Ta đã hạ sát tên kia ! Tên còn lại đập cả lọ nước vào mặt ta, để tẩu thoát ! Ta nhìn đau, nhìn nóng, giết luôn hắn ! Sau đó, ta tối tăm mày mặt !

Bích Ngân lại hỏi :

— Nhưng sao Bạch ti ti lại sút miếng thịt ở môi ?

Quái nhân nói :

— Đó là dấu vết của tên dâm tặc ! Hắn cắn đó ! Hắn là người Trung Nguyên.

Vũ Đinh Ngôn lại nói :

— Vậy là tiền bối cứu Bạch cô nương,

và nhận năng làm nghĩa nữ ? Nhưng trước đây tiền bối ở đâu, mà võ công của tiền bối cao vậy vọi ?

Quái nhân nói :

— Võ công của ta tuy cao nhưng thuộc loại vô danh, ít khi ta thường xuất ra giang hồ. Võ công ta là do một dị nhân ở Thiết Sơn truyền thụ.

Bích Ngân lại hỏi :

— Sao tiền bối không muốn phục hồi lại diện mạo ?

Quái nhân mỉm cười :

— Tuổi đã lưng rồi, phục hồi làm gì ?

Tuyết Nhạn phì cười :

— Đúng là tiền bối là một... quái nhân nên mới có ý như vậy ! Hồi khuya này ngài làm đỡ quá.

Lão cười và nói :

— Dường như nhìn nhan sắc của quý vị mà thương cho tiểu nữ của ta ! Thôi ! Cho xin lỗi vậy !

Bích Ngân kết luận :

-- Nhan sắc của Bạch ti ti chắc chắn là phục hồi ! Còn cái tên nên đổi lại, để phù hợp với dung nhan.

*
* *

Họ ở lại đó đến ngày thứ tư, tức là ngày mà mọi người mong nhìn lại gương mặt của nàng.

Bạch Thi gỡ lớp bông ra, lau nhẹ mặt bằng nước thuốc do Tuyết Nhạn điều chế...

Ai nhìn vào gương mặt ấy đều phải sửng sờ.

Mặt nàng đẹp như tiên ! Đúng là có lại theo kiểu người Ba Tư ! Còn một điều

đáng nói nữa là, tuổi này ngoài đôi mươi, nhưng gương mặt chừng mười lăm mười sáu ! Cũng bởi Tuyết Nhạn giấu theo trong bức tranh mà làm ra.

Bạch Thi soi mặt mình cảm động lắm.

Bạch Thi tạ ơn mọi người, rồi nói :

— Gia phụ làm quan cấm vệ của triều đình Ba Tư. Trước ngày đức vua bị lật đổ, gia phụ đã tham gia chôn cất kho tàng, có vẽ bản đồ. Lại có bản danh sách của trung thần, gian thần... nói tóm gia phụ còn để lại nhiều tài liệu bí mật. Mới đây nghe Ngân muội nói, Vũ công tử có giúp công chúa Anh Ti về phục quốc. Tiểu muội còn cuốn "bí vong thư" của gia phụ để lại, xin công tử nhận giùm, trao cho người có uy tín đem về giao lại cho công chúa.

Đỉnh Ngôn biết, đây là bộ sách rất quan trọng, chả khác gì bộ huyết thư. Nó

là sinh mệnh và tài sản của nhân dân Ba Tư. Chẳng nói :

— Tiểu thư chớ khá khinh suất ! Hiện nay còn Tô Yến Linh đang ở Phúc Kiến khẩu với Bồ Công Trường. Tiểu thư có thể đến đó, đi chung với tàu về bến quê quốc. Nhưng tuyệt đối giữ kín chuyện bí mật này.

Quái nhân nói :

— E không tiện ! Rủi gặp báo tàu chìm làm sao ? Bây giờ phải gói thư về bên đó báo tin, công chúa sẽ sai người qua. Địa chỉ liên hệ là Vũ công tử. Còn chúng ta ở nơi nào sẽ tính sau.

Sau khi bàn bạc một hồi, tất cả đều đồng ý đi theo Vũ Đình Ngón.

Nguyệt Cẩm tiên tử muốn tránh xa chàng, nhưng rồi cuộc sống có cái duyên đi chung...

HỒI HAI MƯƠI HAI

PHÁ TÂN PHÁI

TRÊN đường xuôi Nam, đoàn người Vũ Đình Ngón nghe thiên hạ đồn ầm lên, sắp tới sẽ có võ lâm đại hội tại động Đình Hồ !

Mười ba bang phái lớn chỉ chọn được ba vị, một của Nga Mi, một của Côn Luân, và một của Trường Bạch. Thiếu Lâm và Võ Đang là hai đại phái không có cao thủ tham dự, chỉ vì họ bị loại ra ngay từ vòng sơ kết.

Ngoài ra nhiều phái võ "tục gia" như Phái Động Đình, phái Tô Hà, phái Quảng

Đồng... họ cũng đã đi vào sơ kết, cuối cùng cũng chỉ chọn được ba nhân vật lỗi lạc.

Tên tuổi những người tranh chức vô lâm minh chủ được giữ kín.

Các phái uy tín được giang hồ bình chọn làm giám khảo kỳ này là Thiếu Lâm, Võ Đang, Trường Bạch, Côn Luân và một số nhân vật tên tuổi.

Nguyệt Cầm tiên tử nói với quái nhân :

— Nếu các hạ ra tranh chức vô lâm minh chủ, ta tưởng không ai xứng bằng !

Quái nhân cười mát :

— Làm vô lâm minh chủ có lợi gì cho ta ? Hơn nữa rất nhiều tay tài trấn trong thiên hạ vẫn còn mai danh ẩn tích. Ví dụ, nếu ai biết được sa mạc Phu Nhân, còn gọi là sa mạc Tiên Tử, hay là Ngọc Tinh Phu Nhân, thì sẽ không thấy vô công

của mình cao nữa ! Ta chỉ có ý định thành toàn cho Thi nhi mà thôi !

Tuyết Nhạn nói :

— Dù sao ta cũng trở quân tại động Đình Hồ để tham dự cuộc họp đảng cho mãn nhãn, sau đó sẽ tính.

Mọi người cho ý kiến này là hợp lý.

Họ đến động Đình Hồ tìm được nơi cư trú vừa ý.

Chưa cần đi xa, ban đêm từ bậc thềm nhìn ra, thấy trên mặt hồ vô số ánh đèn chiếu lung linh. Đó là ánh đèn của các thuyền chài, hoặc thuyền của các tài tử giai nhân muốn đi dạo.

Nguyệt Cầm tiên tử than nhẹ nhỏ :

— Bây giờ muốn sắm lại lâu thuyền đầy đủ các tiện nghi như ngày trước không phải là chuyện đơn giản. Hơn nữa, cái thời tiêu dao thì còn, mà hương thì đã đổi !

Bích Ngân đứng bên cạnh nghe bà làm nhảm một mình cái thú cái hưởng gì đó, nàng không hiểu ! Không hiểu thì hỏi :

— Thưa tiên tử ! Người ta nói cái thú, cái hưởng, còn tiên tử nói cái thú cái hưởng... tiểu nữ chịu chết ! Cũng giống như đi chung với quái nhân tiên bối này bao nhiêu ngày mà vẫn không biết tên của ngài !

Tiên tử nhéo tai Bích Ngân nói :

— Còn nhỏ lắm, không nên biết chuyện của người lớn !

Quái nhân nói :

— Tiểu quý ! Cứ gọi ta là quái nhân không được sao ?

Tuyết Nhạn nói :

— Tiên bối là bậc kỳ tài, nếu tiên bối chịu cho biết tên thật, về việc giúp Bạch cô nương, sẽ không gặp điều trở ngại !

Mỗi câu nói của Tuyết Nhạn đều có một sự chứng xác. Qua câu này chưa ai hiểu nàng nói gì và có ý kiến gì cả, nhưng quái nhân không thể không chú ý ! Mục đích của ông là làm sao giúp được nghĩa nữ của mình là tốt rồi. Ông nói :

— Ta đã quên cái tên trong vòng mười năm, bỗng dưng hôm nay lại phải lời ra. Ta tên Trác Phi Hựu !

Nguyệt Cẩm tiên tử giật mình. Bà ngược mặt lên trời than dài :

— Giang hồ đã hồ lũng một bậc anh tài ! Nguyệt Khiêu đã từng nghe đại danh của Trác huynh mấy mươi năm về trước ! Nghe đâu, Trác huynh lên Tuyết Sơn mà tu luyện ! Tiểu nha đầu ! Dù mười kho sách võ học cũng không bằng luyện học ở họ Trác này đâu !

Ý bà muốn nhờ Trác Phi Hựu dạy võ cho Bích Ngàn !

Còn Vũ Đình Ngồn nghe quái nhân xưng danh, chàng giật bắn người, nói :

— Ván bói gặp rất nhiều cao nhân, và các vị ấy đều có nhắc tên tiên bói ! Bọn ván bói thật ngu dốt quá !

*
*
*

Sau khi ổn định nơi cư trú, ba cô gái cải trang thành những công tử đẹp trai, mang kiếm đi dạo còn Vũ Đình Ngồn, Trác Phi Hựu, Nguyệt Cầm tiên tử thay nhau giữ nhà !

Hồ rộng mênh mông như biển, chỉ thấy nó tiếp giao với chân trời. Nước trong như lọc, thuyền dò tấp nập. Bãi cát vàng mịn nằm óng ả từ bao đời.

Một võ lâm đại to lớn bằng mẫu đất,

do mười ba đại bang phái phối hợp dựng lên.

Hàng vạn anh hùng hảo kiệt khắp nơi kéo về. Nam thanh nữ tú, tài tử giai nhân, quái nhân, dị nhân, cao tăng, lão đạo, ni cô, đạo cô... không sót một phái nào...

Cuộc võ lâm đại hội ất khi xảy ra, đôi khi một đời người không có một lần.

Nhìn lại, trên bãi cát mênh mông ấy, toàn người là người. Họ căng lều, đóng trại... vô số công việc để làm. Tha hồ ba vị giả công tử đó tung tăng !

Trác Phi Hựu nói với Nguyệt Cầm tiên tử và Vũ Đình Ngồn :

— Hai vị ở nhà giữ hành lý, ta đi dạo và ngắm bảo vệ "quí tiểu thư" mới được ! Đông thế này thì ma và Phật cũng như nhau.

Căn phòng khá rộng, bây giờ chỉ còn

Vũ Đình Ngón và Nguyệt Cầm tiên tử, kẻ vận công người đọc sách.

Lâu lắm, Vũ Đình Ngón mới nói :

— Người thanh cảnh lịch, Tiên tử không dạo chơi cho khuây khỏa ! Văn bối đoán, trong đám đông này chắc chắn có Vũ Y tiên bối !

Tiên tử nói :

— Đi hoài có được gì, ta ở đây cho khỏe ! Gặp lão ấy cả kẻ mệt lắm !

Đính Ngón nói :

— Vậy, văn bối ngủ một chút để lấy sức !

Và chàng làm vội một giấc ngủ.

Tiên tử ngồi một mình trước ngọn đèn hắt hiu, bà trầm tư. Có lẽ bà đang tính một chuyến đi xa đến Ba Tư, Tây Vực

cũng nên ! Có thể bà làm công tác hệ thống tài liệu về kho tàng giao cho công chúa...

Nhìn Vũ Đình Ngón, giấc ngủ hết sức trễ thơ, Tiên tử bỗng nhiên thêm một đứa con.

Trước ngọn đèn chao nhẹ, bà khóc rưng rức...

Vũ Đình Ngón bằng hoàng tính giấc, chàng lại gần lễ phép hỏi :

— Tiên bối có gì khổ tâm mà sầu não đến thế ?

Tiên tử nói :

— Ta không biết sao lẩn thẩn vậy ! Công tử ngủ đi !

Vũ Đình Ngón lại tiếp tục vận công...

Bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ. Tiên tử mở cửa ra thấy, một kẻ lạ mặt đứng sững

trước cửa, lưng đeo kiếm, mắt sáng như sao, tuổi dưới năm mươi. Bà hỏi :

— Các hạ có việc gì mà gõ cửa giờ này ?

Người kia đáp :

— Tại hạ là người đi xem hội hoa đăng. Biết tại đây có ba vị tiểu thư cải trang đi theo. Cả ba đang bị đám người lạ mặt vây đánh. Tại hạ vô cớ không bằng họ nên không giúp được gì, bèn đến đây thông báo !

Tiên Tử thất kinh, hỏi :

— Ba cô đó hiện giờ ở đâu ?

Người kia nói :

— Đi về phía trái độ vài dặm ! Đại giá hãy đi gấp, kéo không kịp.

Người ấy nói xong chào bà rồi đi mất !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Chưa chắc đó là tin thực ! Đã có Trác tiền bối bảo vệ, thì dù thiên binh vạn mã cũng chả sợ gì ! Nói vậy, chứ ta không thể không đi ! Tiên tử hãy nằm nhà, nếu có ai gõ cửa, không phải tiếng của bọn ta, thì đừng mở ! Không chừng đây là kế điệu hổ ly sơn !

Chàng nói xong đi liền.

Tiên tử đóng cửa, ngồi suy tư !

Một hồi lại có tiếng gõ cửa khẩn cấp.

Tiên tử hỏi :

— Ai đó ?

Có tiếng của người báo tin khi này nói :

— Người nhà của phu nhân vừa ra, đã bị kẻ địch khống chế rồi !

Tiên tử biết ngay, hẳn là kẻ gian, liền tương kế tựu kế...

Cửa mở...

Nhanh như chớp bà điểm huyết đối phương... bà lôi hắc vào trong và xoay mình đóng cửa lại, bất ngờ toàn thân bà bị tê cứng !

Thì ra, kẻ gian đã biết thay đổi các huyết đạo, nên bà cứ tưởng hắc bị chết cứng rồi, không ngờ hắc điểm ngược lại bà !

Kẻ gian nói :

— Nguyệt Cầm tiên tử ! Ai không biết tiên tử đã tương kế tựu kế ? Đám người của tiên tử bị ta trừ bỏ rồi ! tiên tử !...

Hắn nhìn tiên tử không khác nào đóa hoa hàm tiếu tinh khôi, cất giọng khà ố :

— Vũ Y Khách chỉ là tên vô dụng. Hắn nỡ phạm viên vật của trời đất !

Ta vốn là người ở trong phái... Phá Tân ! Tiên tử đừng tránh ta nhé !

Tiên tử trợn mắt đến rách con mắt nhìn hắc, nói :

— Nếu ngươi động đến mình ta, ta sẽ cắn lưỡi tự sát ngay !

Hắc đời nào nghe được lời hăm dọa đó ! Hắc vẫn bước tới và nhanh như chớp ra tay điểm vào á huyết của bà. Rồi hắc như một con hổ đói chồm lên mình bà và đưa tay sục sạo...

*
* *

Vũ Đỉnh Ngôn phi thân ra bãi. Một làn gió lạnh từ hồ thổi tạt vào mặt chàng. Chàng giật mình nói :

— Không xong !

Chàng vội phi thân về chỗ trọ. Chàng

chạy được một quãng, bỗng có hai tên lạ mặt chặn đường !

Chàng chẳng nói rằng, nện cho mỗi đứa mỗi đấm, chúng vọt máu ra nằm bất động.

Chàng về đến nơi, nghe trong phòng có nhiều tiếng động bất thường. Vũ Đình Ngôn tống vào cửa một chưởng, cửa toạt ra chàng bay vào...

Vũ Đình Ngôn thấy cảnh tượng trước mắt thật khốn nạn, chàng diên tiết, trong lúc tên kia đang lúng túng, chưa kịp phản ứng gì chàng nện hấn một chưởng vỡ sọ, máu, não văng vọt khắp nơi !

Tiên tử nằm kia, mắt mở trừng trừng, và thân thể của bà trống trải.

Chàng móc khăn lau máu cho bà, và giải huyết !

Y phục của tiên tử rách tả tơi. Những nơi đẹp nhất bày ra lồ lộ !

Tiên tử đứng lên nước mắt rờn rờn, nói :

— Làm thân con gái rất nhiều thiệt thòi. Tuy rằng hấn mới xúc phạm bên ngoài, cũng đủ để ta nhơ nhục một đời !

Đính Ngôn lời xác tên hái hoa đó bỏ vào một góc, và lau chùi sạch sẽ các vết máu trong phòng. Chàng vừa làm vừa nói :

— Đó là phạm thân nhục thể không đáng gọi là mất mát. Tiên tử hãy sửa soạn lại y phục !

Tiên tử sực tỉnh, nhìn lại thân thể của mình, tuổi gần năm mươi mà vẫn trong ngọc trắng ngà như con gái đôi mươi !

Và Vũ Đình Ngôn cũng thấy như vậy, bất giác ngẩn ngơ !

Giả sử rằng, chàng bỏ đi nơi khác, chắc chắn tiên tử sẽ tủi thân mà tự sát !

Tiên tử đang xúc động mạnh vẫn đứng im. Tấm thân chân ngọc kia đã biểu lộ toàn bộ trước mắt chàng ngay từ khi chàng mới bước vào, cho đến bây giờ, nó đã quá cũ đi rồi, tiên tử cần gì phải vội vã mặc y phục vào nữa !

Bà thông thả bước tới nắm tay Vũ Đinh Ngôn nói :

— Công tử ! Ta không thiết sống nữa !

Vũ Đinh Ngôn biết, nếu bây giờ chàng làm ra vẻ nghi lễ hay phản đối, bà sẽ hết sống ngay !

Vũ Đinh Ngôn vẫn đứng im.

Bà nói :

— Nếu công tử không về kịp thì hậu quả sẽ như thế nào đây ?

Được dịp, Đinh Ngôn khuyên :

— Sự thành thiện hầu hết là ở chân tâm ! Để vãn bối đi lấy y phục cho tiên tử ! Tiên tử ạ, cho tới giờ phút này vãn bối vẫn thế, tiên tử trong sạch như một vị tiên cô !

Nghe câu ấy, Nguyệt cầm tiên tử toàn thân run bắn ! Có thể bà phát sốt. Đinh Ngôn án hận vô cùng !

Lời nói của chàng có ý nghĩa là trong sạch ở tinh thần. Tiên tử thì hiểu, chàng đã thấy trọn vẹn nên mới có ý xác thịt, chuyển sang cảm xúc của tục tính !

Không biết bà nín áo chàng làm sao ấy, áo quá cũ mục nên bị rách bươm ra, bà ôm chặt lấy Vũ Đinh Ngôn mà... thở !

Cả hai đứng im như vậy một lúc. Đinh Ngôn nói nhỏ nhỏ :

— Mọi người sắp về rồi, ta nên mặc y phục lại thôi !

Nguyệt Cầm tiên tử bỗng như tượng gỗ. Bà đã không rời ra, mà cứ ôm sát chàng vào, trong lúc y phục của chàng vẫn có nơi để lộ da thịt.

Vú Đinh Ngôn không phản đối !

Vẫn ôm chặt như vậy, tiên tử nói :

— Công tử, một chút vậy ta đủ mãn nguyện rồi ! Và từ đây, ta không còn mặt mũi nào đi chung với công tử !

Chàng thở dài, không nói một lời.

Tiên tử đã dịu cơn nhục kích, bà đi lấy y phục cho hai người mặc vào.

Tiên tử trang điểm qua loa, rồi bước ra ngoài...

*
* *

Ba chàng công tử đẹp trai thông thả

đi dạo. Lâu lắm họ mới có được sự nhàn tản như vậy.

Bồng Độc Cô Tuyết Nhạn nói :

— Có kẻ muốn gây sự ta kia !

Ba cô thấy một toán mấy người vừa hướng về phía các nàng, và nhìn chăm chăm. Tuyết Nhạn dừng lại đối hướng đi.

Một tên qua mặt các nàng, thỉnh lĩnh hấn đưa tay ra... khều một cái !

Tuyết Nhạn cá giận tống cho hấn một chưởng !

Thế là một trận đánh sôi nổi bắt đầu khai diễn !

Ba nàng cự với ba tên lạ mặt, còn một số đồng bọn của chúng đứng ngoài hò hét !

Phải nói, kiếm pháp của các nàng giờ

dây đứng vào hàng cao thủ, mà bọn vô danh kia không thể đánh bại các nàng được !

Tuyệt Nhận vừa đánh vừa nhắc chừng :

— Phải giết bớt các tên gây rối này !

Nàng trở hết tuyệt học. Bạch Thi và Bích Ngân đều biến chiêu theo !

Bên kia các tên lạ mặt biết mình gặp phải tay không yựa, chúng muốn tháo lui cũng không còn kịp nữa.

Bạch Thi hét :

— Ngã !

Một tên trong bọn bị kiếm của nàng đâm từ trước ra sau. Trong lúc đó Tuyệt Nhận cũng hạ một tên trong tư thế rất đẹp mắt !

Một tên nữa suýt bị Bạch Thi thịt nốt, thì lúc đó có một người ăn mặc quái dị từ đâu đó hiện ra, kèm theo một chuồng

về phía các nàng, sức mạnh không tưởng nổi.

Bích Ngân lặn người xuống, chen vào vùng cấm, phóng ra một kiếm nguy hiểm khôn lường.

Tên quái dị kia vừa muốn đánh tiếp chuồng nữa, nhưng không kịp, buộc hẳn phải nhảy lùi lại sau. Nhờ đó, các nàng lấy lại tư thế.

Tên quái dị đó nhắm Bích Ngân đánh ra một chuồng, Bạch Thi đưa chuồng cứu liền !

— Bùng !

Bạch Thi loạng choạng thối lui, tên kia lao đảo. Hẳn nhìn nàng có phần kinh ngạc.

Hắn đánh tiếp chuồng nữa...

Tuyệt Nhận phóng kiếm ra bức hẳn phải lui lại.

Trác Phi Hựu xuất hiện.

Ba nàng nhường đối phương cho ông !

Bích Ngân nói :

— Ta có thể về, để tiên tử và đại ca đi chơi một chút !

Tuyết Nhận nói :

— Không nên ! Để chờ xem kết quả đã !

Trong lúc đó Trác Phi Hựu đã đánh liên tiếp ba chiêu, tên kia đỡ không nổi, bị ông khống chế liền.

Đám lạ mặt mới nhập cuộc để cứu đồng bọn, nhưng thấy quái nhân có chiêu lực kinh hồn, lại thấy ba chàng công tử có võ công cao, nên bọn chúng bỏ chạy hết !

Trác Phi Hựu điểm huyết đối phương, rồi kẹp nách hắn đi ung dung.

Bốn người về đến nơi có Đinh Ngôn và Nguyệt Cầm tiên tử ra đón.

Đôi bên thuật lại tình hình cho nhau nghe. Trác Phi Hựu tra hỏi gã ăn mặc quái dị một hồi, thì biết rõ mọi việc.

Trác Phi Hựu nói :

— Đã tìm ra manh mối rồi đó !

Độc Cô Tuyết Nhận hỏi :

— Chúng ở trong nhóm nào :

Phi Hựu nói :

— Chúng ở trong phái Phá Tàn của Độc Cô Đại Tồ !

Tuyết Nhận nghe lòng dạ héo hon ! Đại Tồ không liên hệ gì với nhóm đó đâu ! Ông ta nay đi đảo vàng rồi !

Phi Hựu nói :

— Ta biết ! Lão là truyền nhân của phái này, nhưng bị Tuyết Liên là phu nhân

của lão phân đôi, nên lão đã giao lại cho Âm Sát Tam Tuyết Đồng Điểm Khu !

Bây giờ Tuyết Nhạn mới bớt buồn một chút ! Nàng nói :

— Hội “phá đàn bà” chuyên luyện tà thuật. Ta phải tiêu diệt hết, bất kỳ thủ đoạn nào ! Hãy giết tên này trước !

Vũ Đinh Ngôn chặn lại nói :

— Trên ngón tay tên kia và tên này đều có sơn xanh. Ta phế bỏ võ công hần, thả hần đi, chắc chắn hần sẽ về lại sào huyệt. Ta theo dõi mà hốt trợn ổ.

Mọi người đồng ý.

Trác Phi Hựu giải huyệt thả chúng ra, thích chữ “Dâm” vào mặt, phế võ công hần, thả hần đi !

Trác quái nhân trầm giọng nói theo :

— Bọn người là những tên dã man,

đáng lý phải giết, nhưng để người sống để “thưởng thức” cái đau đớn suốt đời ! Cái tội không chỉ rõ sào huyệt phải lãnh một hình phạt vậy đó !

Tên kia đau đớn, thất thiếu bước đi.

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Chư vị ! Ra đường gặp tên nào trên ngón tay út có sơn xanh là phải trừ đi !

Tuyết Nhạn nói :

— Không chừng đêm nay bọn chúng lại thay đổi tín hiệu !

Đinh Ngôn nói :

— Bây giờ tại hạ phải theo dõi tên kia mới được.

Vũ Đinh Ngôn nói xong, đã lần nh ^{ay} vào trong bóng tối !

Tên khi nãy ra khỏi phòng, nhìn

quanh quất không thấy ai, liền co giò chạy. Bởi hắn bị mất võ công, nên hắn chạy còn chậm hơn người bình thường !

Gần một giờ sau, hắn đến một khu vực chỉ có dăm ba nóc nhà.

Ngôi nhà sau cùng bên ngọn đồi nhỏ, có nhiều bóng đen đảo qua lại. Tên kia vào ngôi nhà ấy !

Vũ Đinh Ngôn nhẹ nhàng quăng mình lên nóc nhà, và tìm cách thấy được bên trong.

Từ lúc tên giặc hái hoa về thông báo, nhiều người trong nhà ấy nhốn nháo, lo lắng, không rõ dám giang hồ chánh phái có biết được sào huyệt của chúng không ?

Tổng quát, những người trong nhà đây trên dưới ba chục, năm lão tuổi ngoài sáu mươi, một nữ nhân tuổi ngoài năm mươi ăn mặc son phấn diêm dúa ! Có ba cô gái

ăn mặc hồ hang khiêu gợi. Toàn bộ là thanh niên, tuổi từ hai mươi trở lên !

Một tín hiệu đồng loạt là ngón tay út sơn xanh !

Chàng thấy một vị lão nhân đầu hơi mất sáng như sao đang ngồi trên án kỷ, trước ngực đeo một vật không tròn lắm, óng ánh như kim cương, tướng mạo của người ấy rất sung mãn !

Vũ Đinh Ngôn nhớ lại một lão bị mặt, cũng đeo một vật như vậy, trong lúc chàng cùng Ca Linh đi Xích Sơn. Có lẽ là lão này đây, vì tướng dạng rất giống. Và nếu vậy, thì đây là Đồng Diêm Khu !

Còn bốn lão kia chàng không biết.

Chàng bỗng lấy làm kinh ngạc và tức giận, trong đám thanh niên kia, có một công tử cụt tay, đẹp trai. Và gã chính là Trịnh Ninh Sơn ! Thật uống công cho chàng

đã tha chết cho hắn nhiều phen, lại còn nhờ Sơn Uyển Nhu tháo tay hắn nữa !

Rất tiếc, Tuyết Tâm đã chết rồi, nên nàng không chứng kiến được cảnh này !

Bỗng có tiếng chuông đổ. Mọi người tề tựu đông đủ.

Đồng Diêm Khu cất giọng, giọng lão gồm một nội lực ghê gớm :

— Các đệ tử ! Theo truyền thống của bản phái, là thế theo đức Sinh thành của Tạo hóa, vạn vật đều có âm dương mới tương sinh và nối giới được. Đạo ta phải thờ Dương vật và Âm vật là lẽ đó ! Nên các đệ tử phải tôn thờ “Vật khác giống” như một lá bài thiêng.

Hai là, người đồng phái không bao giờ “dụng đến xác thịt” với nhau, mà hãy xem như anh em ruột. Nếu vi phạm, bản nhân sẽ trị tội. Ngoài ra thì bất chấp, càng

nhiều “người mới” càng tốt, tuyệt đối tránh đi sự lộn tiếng !

Ba là, mỗi tháng các đệ tử phải về Tổng đàn một lần để khám. Ai được nhiều “tân lang” hoặc “tân giai nhân”, sẽ được trọng thưởng và chức vị được nhắc cao hơn !

Bốn là, những bí nhiệm của bản môn phải tuyệt đối giữ bí mật.

Năm là, bắt đầu từ đêm nay, máu xanh trên ngón tay, đổi thành một chấm đỏ trên tráp bàn tay !

Lão nương chợt hỏi sang chuyện khác :

— Sư huynh ! Vô lâm đại hiệp kỳ này, ta có nên ra tranh với họ không ?

Vũ Đình Ngôn thấy bà này trước ngực đeo lòng thông một vật dài như trái ớt, cũng óng ánh... Thì ra phái này, nam nhân đeo hình âm vật, và nữ nhân đeo hình

đương vật. Khi chúng ra ngoài, vật đó bỏ vào trong người !

Đồng Điểm Khu nói :

— Các cao thủ xuất hiện kỳ này rất đông. Càn Du, Trình Thiện Hư, Thái Nhiên, Bách Độc vương, Vô Niệm. Lại có Vũ Đinh Ngôn, Vũ Y Khách, Tùng Nguyệt Khiêu... nhưng ta há sợ gì bọn chúng !

Lão nói tiếp :

— Các đệ tử bị thương tật, hãy vào phòng ta chữa trị.

Bổng Trình Ninh Sơn nói :

— Bạch sư phụ ! Chúng bán phế của đệ tử gần bình phục rồi ! Mong sư phụ giúp cho đệ tử được thành toàn.

Lão gật đầu hỏi :

— Đệ tử đã đi qua mấy... tân giai nhân rồi ?

— Bẩm !... Hai ! Trình Ninh Sơn đáp ứng nói !

Đồng Điểm Khu nói :

— Trong ba tháng chỉ kiếm có hai nàng thì chưa đủ tác số !

Vị lão nương hỏi :

— Ba nữ đệ tử Hồng Tâm, Hồng Mỹ, Hồng Ngọc từ hồi nhập môn đến nay các đệ tử đã kiếm được ít nhiều tân lang ?

Hồng Tâm nói :

— Đệ tử còn... run quá !

Hồng Ngọc nói :

— Bẩm, một ! Nhưng cũng không tới đâu !

Lão nương ngạc nhiên hỏi :

— Không tới đâu nghĩa là sao ?

Hồng Ngọc đỏ mặt, nói :

— Bị... bế !

Hồng Mỹ nói :

— Đệ tử thì bị cấm cung, chưa được đi ra ngoài !

...

Qua sự đối đáp của thầy trò họ, Đinh Ngôn nghe như luân thường bị xáo trộn, xã hội bị đảo điên, phong hóa bị rách nát !
Chàng vừa tức, vừa khinh miệt !

Vũ Đinh Ngôn bí mật rời ngôi nhà ấy...

Chàng cứ suy nghĩ về phái Phá Tân !
Đọc ven biển từ Trung Nguyên đến Đại Chiêm qua đến vùng A Lạp Bá, âm dương vật, lưỡng trung cho tạo hóa, chứ cấm các đệ tử làm rối loạn phong tục !

Vũ Đinh Ngôn về thuật lại mọi việc...

Tiên tử nói :

— Đó là một đám yêu nghiệt. Để ta bí mật đi gặp các cao thủ, bàn với họ, khởi sự dập tắt đám này ngay.

Bà nói rồi đi liền !

Bích Ngân cười cười nói :

— Tiểu muội thấy hôm nay tiên tử và đại ca mặc đồ đẹp quá !

Vũ Đinh Ngôn cười buồn :

— Áo tiểu huynh quá cũ. Tiểu huynh giao chiến với tên giặc phá gái kia rách nát hết. Còn tiên tử mặc áo đẹp để ra... tiên mà đi dự hội đó ! Còn hiền muội sao không chịu mặc áo đẹp vào, và thêm chút son phấn nữa cho lên nước ?

Bích Ngân phụng phịu, nói :

— Đại ca lại ghẹo nữa rồi ! Đám giặc phá gái có tên nào quen mặt không ? Có đàn bà con gái không ?

ĐỘC CỔ HỒNG

— Khoảng ba chục tên ! Đinh Ngôn nói — Đồng Điểm Khu làm hội chủ, lại có Trịnh Ninh Sơn, có cả ba cô gái và một bà lão làm hội phó !

Tuyết Nhạn thở dài, nói :

— Tưởng bọn đàn ông không thôi, mới gọi là giặc phá gái ! Đây có cả các bà, các cô, thì nên gọi là “giặc phá” ! Nhân cơ hội này, nên trừ đi !

Họ ngồi thảo luận kế hoạch.

Nguyệt Cầm tiên tử đi một hồi rồi trở lại nói :

— Ta gặp hết đám cao thủ đó rồi. Lại biết được tin, Bồ Công Trường đã cho tàu ra khơi và sang Ba Tư.

Trác Phi Hựu nói :

— Bọn chuột nhắt ấy chỉ vài ba tên cao thủ, chưa đủ cho chúng ta làm việc, cần gì đông ?

Tiên tử nói :

— Phải hốt cho trọn ổ !

Vũ Đinh Ngôn giao quyền điều khiển lại cho Trác Phi Hựu.

Trác Phi Hựu và Tiên tử lại ra đi !

Vũ Đinh Ngôn ngồi lặng lẽ thả hồn tận xứ... Ba Tư ! Tuyết Nhạn mở sách ra nghiên cứu. Bích Ngân và Bạch Thi nắm tay đi dạo quanh nhà.

Bổng Vũ Đinh Ngôn gọi hai nàng vào, nói :

— Nhị vị hiền muội không nên đi xa, có lẽ phái Phá Tân sắp cho người đến đó !

Tuyết Nhạn nói :

— Nếu vậy thì tiểu muội có kế hoạch !

Nàng nói nhỏ một hồi cho ba người kia nghe.

Bạch Thi khen :

— Kế đó hay lắm ! Ta nên thi hành ngay !

Vũ Đình Ngón nhắm sào huyết của "Phá Tàn phái" đi hăm hờ. Đi một hồi chàng bí mật quay về.

Nơi ở của bọn chàng cửa khép hờ.

Có ba người xuất hiện ! Trịnh Ninh Sơn, Hồng Ngọc và vị lão nương hội phó !

Lão nương xô cửa bước vào, hai đệ tử vào theo !

Bạch Thi đã phục sẵn, liền tung chưởng đánh vào vị lão nương.

Bà tránh khỏi và trả đòn !

Tiếp theo, Tuyết Nhạn và Bích Ngân xuất hiện.

Tuyết Nhạn nhìn thấy mặt họ Trịnh, bất buồn nôn ! Nàng nói :

PHONG VŨ TRÙNG TRÙNG

— Thật hổ thẹn cho người ! Cái danh Trọng Khanh của người cất để đâu ? Cánh tay của người đã rơi xuống đất, chính là đã thắp lại. Những tưởng để người nổi chút lửa hương, không ngờ người như oan hồn bất tán ! Những đám nhớ bản, gian ác thì người lại chun vào. Hôm nay người chết chắc không ăn hận chứ ?

Trịnh Ninh Sơn đứng chết đống !

Bây giờ hẳn có hối hận cũng không kịp. Tuyết Nhạn không muốn Vũ Đình Ngón phải khó xử, nàng thọc một kiếm thế là... thế là Trịnh... cầu phẩm bị tuyệt dòng !

Hồng Ngọc thấy Trịnh Ninh Sơn chết nhanh như vậy, ả vừa sợ, vừa giận, lướt tới múa kiếm đánh Tuyết Nhạn !

Bích Ngân quan sát thấy bà phó hội chủ đeo lòng thông vật gì dài dài như trái ớt, còn xác Trịnh Ninh Sơn, lại lòi ra một

vật tròn tròn, nàng bước tới xem, bỗng nàng dò mắt chữ :

— Thật khốn nạn ! Ông bà cha mẹ hần, hần không thờ, lại đi thờ cái vật quái sứ này !

Nàng lại thấy Hồng Ngọc sắp bị bại dưới tay Tuyết Nhạn, bây giờ cái vật dài dài kia lại lòi ra, dính lòng thông trước ngực ả. Tuy nàng chưa biết là vật gì, nhưng nàng đã đoán được cái gì rồi !

Bích Ngân sốt rột, giờ này chưa thấy Vũ Đình Ngón xuất hiện. Lúc ấy ngoài cửa lại xuất hiện thêm hai nhân vật Phá Tân phái ! Bích Ngân rút kiếm...

Còn Tuyết Nhạn và Bạch Thi biết sự tình có vẻ căng thẳng, hai nàng sử dụng hết tuyệt kỹ.

Tuyết Nhạn tay trái đánh ra một hư chiêu, tay phải đi một đường kiếm là lướt

“giai nhân kiêu cước” (người đẹp nhón gót), thân hình nàng chóp lên... Hồng Ngọc vội né sang bên kia, bị trợn một chưởng của nàng, Hồng Ngọc té ngã ra học máu, nằm một đống !

Tuyết Nhạn nhanh nhẹn bước tới điểm huyết và tiện tay cầm xem vật kia là vật gì... Thì ra là... cái đó !

Tuyết Nhạn dò mắt, tức mình chữ :

— Đồ mất nết ! Tổ tiên anh hùng, liệt nữ sao cô không tôn thờ, lại thờ cái... vật này ! Đã thờ, thì thờ cái thật lớn, chứ thờ chỉ bằng trái ối thế này ?

Hồng Ngọc dò mắt trợn tròn, không nói một lời.

Trong lúc hai người mới xuất hiện đó, vậy đánh Bích Ngân. Nàng chống trả một cách khổ sở !

Tuyết Nhạn quay sang nhập cuộc ngay.

Đường kiếm của nàng điêu luyện như rồng doanh.

Vừa lúc đó Vũ Đình Ngôn và Tiểu Chân xuất hiện.

Bích Ngân thoáng thấy bóng dáng của đại ca mình, bỗng chốc hào khí dâng lên, đường kiếm của nàng hóa thành gió ! Phút chốc, mũi kiếm của nàng đã thủng qua cườm tay của đối phương ! Hắn rơi kiếm, bị Vũ Đình Ngôn điểm huyết ngay !

Bạch Thi đấu ngang ngửa với vị lão nương. Tuyết Nhạn đã thắng trận, Bích Ngân hạ được một tên. Tuy đang sử dụng kiếm, nàng gầm lên một tiếng, cả kiếm lẫn chuông đưa ra cùng một lúc.

Lão nương bị trúng chuông nằm giãy tẽ tẽ. Bạch Thi điểm huyết nốt.

Còn Tuyết Nhạn vì đã qua mấy trận nên sức có phần suy giảm. Vũ Đình Ngôn

thấy lão nương võ công có hạng, và là phó hội chủ của phía Tân Phái, chàng sợ Tuyết Nhạn sảy miếng, vội hô lớn :

— Dừng tay !

Lão nương không dừng cũng bắt buộc phải dừng, vì lão là người cuối cùng của cuộc chiến này !

— Công tử hãy nhường hẳn lại cho ta !

Lão nương ngửa mặt lên trời cười rộ ! Lão nói :

— Nhãi ranh ! Ta có sợ gì thứ xa luân chiến của các người !

Tuyết Nhạn nói :

— Các hạ tầm thường lắm ! ta cần xa luân chiến làm gì ? Chính mình ta đã đấu ba trận rồi, không thấy sao ?

Nàng nói xong múa chương đánh tiếp nữa !

Kể từ lúc vào sơn động, Tuyết Nhan đã khổ luyện rất nhiều. Chương pháp, kiếm pháp của nàng đến chỗ ảo diệu, chỉ kém Tiểu Chân "giờng sông chân lục" mà thôi !

Chương phong, chương lục của Tuyết Nhan tuôn ra ào ạt, Tiểu Chân khen :

— Độc Cô tiểu thư tuyệt quá !

Bích Ngân thấy Tuyết Nhan đánh không thắng được lão nương nàng dám ra ngựa mất !

Hồi ở trong động hai nàng cùng luyện chung bộ "Cổ kim kỳ chiêu" nàng vội đọc thiệu để nhắc dòn :

— Thủy bối hành binh, Vũ Tiên phong đao, lời cổ văn kỳ (trống sấm, cờ mây)...

Tuyết Nhan nhớ ngay đến những tuyệt

chiêu đó, nàng hét lên một tiếng đưa ngay một đấm vào mặt lão...

Lão nương hội phò hê ~~gặp~~ lại được !
Và Vũ Đinh Ngôn bước tới điểm huyết !

Bên Vũ Đinh Ngôn vô sự, bên phía tân phái gã Trịnh Ninh Sơn bị giết, và bốn tên bị bắt !...

Nhìn những vật đeo lòng thông trước ngực của đối phương, các cô nàng vừa giận vừa thẹn. Năm tay nhau giắt ra ngoài !...

Tuyết Nhan giới thiệu Bạch Thi và Tiểu Chân cho nhau !

Vũ Đinh Ngôn điểm huyết và xếp đám Phá Tân phái này qua một bên rồi dặn :

— Tại hạ cùng Tiểu Chân và Bích Ngân qua bên sào huyết của Phá Tân phái, còn Bạch Thi và Tuyết Nhan phòng thủ. Đừng khinh xuất !

Tuyết Nhạn tuy không vừa ý, nhưng không đường nào nói được !

Thật ra, nàng cũng muốn theo Đinh Ngôn lắm ! Nghĩ lại, Tiểu Chân lâu này xa cách chàng, nên nàng chiều lòng nhường một chút để làm... quả tình cảm.

Vũ Đinh Ngôn cùng hai nàng dùng thuật khinh công, không mấy chốc đã tới sào huyết của phái này.

Những đệ tử Phá Tân phái nằm la liệt, trong số đó có hai cô gái.

Còn đám cao thủ giang hồ chừng năm bảy người kẻ tham chiến, người lược trận, thần sắc của họ không nghiêm trọng lắm !

Bọn Vũ Đinh Ngôn xuất hiện, quần hùng vui vẻ chào hỏi.

Bên trong Trác Phi Hựu đang đấu với Đồng Điểm Khu, bất phân thắng bại.

Nguyệt Cầm Tiên Tử đấu với lão hội

PHONG VŨ TRÙNG TRÙNG

phó râu dài, Vũ Y Khách đấu với một vệ lão !

Càn Du chân nhân nói với Vũ Đinh Ngôn :

— Đồng Điểm Khu là bậc kỳ tài của võ lâm ! Võ học của ông ta đến mức tuyệt đỉnh, vậy mà vẫn lạc đường ! Còn lão đang đấu với Tiên tử tức là Quí kiếm Nhiên Ich Tôn và kẻ đang đấu với Vũ Y Khách là Quái kiếm Mộc Hải Châu ! Hai lão “quái quái” này võ công cũng xuất chúng !

Vũ Đinh Ngôn thấy võ công của họ Đồng bình tịnh vững vàng như núi, bất giác chàng đâm ra có cái tình “tiếc tài”.

Tư tưởng của chàng cũng thật lạ lùng !

Quái nhân đấu với “dâm thần” đồng sức đồng tài, không ai lấn hơn ai dù là tơ tặc !

Tiên tử đấu với Quí kiếm cũng vậy !

Tiên tử chợt thấy Vũ Đình Ngôn không biết kỳ lực ở đâu tuôn ra ào ào như suối ! Chuông phong của bà phát ra vùn vút phút chốc bà lấn sân được đối phương, và cái thắng bại đã thấy rõ !

Vũ Đình Ngôn nghĩ thầm : “Nơi đây có nhiều vị tài giỏi sao không đánh thử cho tiên tử ? Hay là tiên tử liều, như bà đã từng liều ở Cương Sơn, để tìm một chút đau đớn nào đó” ?

Vũ Đình Ngôn rất thông cảm cho bà !

Chàng tiến sát bên tiên tử, nói nhỏ :

— Tiên tử ! Có Vũ Đình Ngôn đây !

Dù chàng không nói, bà cũng đã thấy rồi !

Nhưng không hiểu sao, tiên tử nghe chàng nói, thì chuông lực của bà mạnh như được... nhân đôi ! Với chiêu “Điều ông kỳ

lăng” rất ngoạn mục bà cỡi lên lưng qui kiếm và điểm huyết lấy lão.

Quần hùng rất tán thưởng chiêu thức đó, riêng Vũ Đình Ngôn thấy kỳ kỳ !

Chàng than nhỏ nhỏ :

— Tiên tử hay chơi... nóng quá !

Câu ấy không ngờ Nguyệt Cầm tiên tử nghe được, khiến bà lại nhớ chiêu “Hoàng điệp hí hoa” để cuối cùng bà phải lụy về chàng. Tiên tử phải nói nhỏ lại :

— Lão đánh chiêu “Lỗ bang lộng phủ” của công tử không nhớ sao ?... Không lý ta phải đánh “Hoang thổ hí nguyệt” ?

Chàng chỉ làm bằm nói trong miệng :

— Tuy có lý, nhưng... !

Và tiên tử vẫn dung bước ra khỏi trận đấu. Hơi thở của tiên tử làm rung rinh bộ ngực vốn đã no tròn !

Hiện trường còn hai cặp đang long tranh hổ đấu !

Nói cho công bằng, phe tà giáo đã lâm vào tử lộ, mà hai người kia, vẫn giữ vững chiêu pháp như vậy ngoài nghệ thuật, hai lão cũng có tinh thần kiên định lắm !

Túy hòa thượng bước ra nói :

— Xin dừng tay lại !

Nhưng hai cặp kia vẫn mê mẩn đấu, dường như họ không nghe biết chuyện gì chung quanh !

Vũ Đinh Ngôn dùng pháp sư tử hống hét :

— Dừng tay !

Người nhảy ra ngoài là Đồng Điểm Khu và quái kiếm.

Túy hòa thượng nói :

— Đồng, Nhiều nhị vị ! Vô công của

các ngài cao thâm khôn lường, quần hùng thấy vậy mà dám ra khâm phục. Mời hai vị về lại vô lâm đài chúng ta sẽ bàn mọi việc. Các đệ tử của quý vị, dĩ nhiên vô lâm phải bảo đảm sinh mệnh của họ !

Đồng Điểm Khu thở dài nói :

— Đến nước này ta phải làm sao, đành phải đi vậy ! Nhưng để ta cứu thương các đệ tử ta đã !

Mỗi người giúp lão mỗi tay để cứu chữa những kẻ bị thương kia.

Đấu đó xong, mọi người trở lại vô lâm đài !

Ngang qua chỗ trợ, Vũ Đinh Ngôn cho người vào phòng lời bốn tên Phá ^{tan} ra nhập bọn luôn !

*

* *

Người trong đám Vũ Đinh Ngôn không

đến võ lâm đài, mà trở lại chỗ trọ. Bỗng có người vào báo :

— Có Vô Niệm đại sư chương môn của chùa Thiếu Lâm và Huân Văn lão tăng muốn gặp Vũ công tử !

Vũ Đinh Ngôn vội vàng ra ngoài nghinh tiếp, rước vào phòng phàn ngôi thứ mà ngồi !

Phượng trượng nói :

— Nghe Nguyệt Cầm tiên tử nói, có một vị Diệu thủ trong làng võ y thuật có thể chữa được chứng cảm, và diếc ! Bản tự có hai vị sư đệ võ công cao lắm, lại mang phải chứng này, đó là Lung, Á hòa thượng ! Xin công tử nói giúp giùm cho một tiếng !

Vũ Đinh Ngôn đưa mắt ngó Độc Cô Tuyết Nhạn. Nàng mỉm cười nói :

— Bạch đại sư ! Về phẫu thuật tiểu nữ cũng biết chút ít, chưa đáng gọi là điều

luyện. Dù sao cũng phải có hai vị đó ở đây, tiểu nữ mới xét được !

Phượng trượng nói :

— Hiện giờ chưa có hai vị đó ở đây. Để lão tăng nhờ người đưa tới !

Tiên tử nói :

— Phải gấp mới được !

Hai vị hòa thượng đàm đạo một hồi rồi cáo từ, trở lại võ lâm đài, cho kịp giờ khai hội.

Mọi người háo hức đi tham dự, duy chỉ Vũ Đinh Ngôn ở lại “thủ dinh”

HỒI HAI MƯƠI BA

ĐÁ BIẾT TUỔI VÀNG

ĐÀI chủ võ lâm đài gồm một số các nhà Đạo đức của mấy đại bang phái, người ta còn đề cử số số các nhân vật võ lâm có uy tín như Nguyệt Cầm tiên tử, Càn Du chân nhân, Thái Nhiên cư sĩ...

Không thấy các tay đại danh Nhật Nguyệt Kiếm Vương, Độc Cỏ Đại Tò, Bách Độc Vương...

Vô Niệm chương môn Thiếu Lâm đại diện ban đài chủ nêu những thể lệ thi đấu, để tìm ra vị võ lâm minh chủ gồm ba đặc trưng :

— Võ công và đức hạnh song toàn.

— Không phải là công địch của võ lâm.

— Ít nhất phải được chín hay mười tám vị đài chủ công nhận !

Người ta đã biết, những người được thi đấu hôm nay, bắt buộc phải trải qua lần sơ kết. Trong đài qui không hạn chế nam hay nữ ?

Trên toàn thế Trung Nguyên, khi nhận tin võ lâm cần một minh chủ với mấy điều kiện đơn giản ấy, họ tổ chức hội há, các châu thành, tỉnh huyện để tìm người tài đức.

Trong thời gian hai tháng, dĩ nhiên không cách nào chọn lựa ở vòng sơ cấp chính chuẩn được !

Từ đó có những ý kiến chống đối !

Ban đài chủ hôm nay nhận được những ý kiến phản đối ấy !

Dù ban đài chủ có tận tình giải thích, một số lớn thí sinh không có tên dự thi không thỏa mãn. Trong đó có người nhảy lên đài đòi thách đấu với ban đài chủ !

Di nhiên không vị đài chủ nào chịu cái tay đôi với họ. Lại có những "thiếu niên anh tuấn" mang kiếm lượn qua lượn lại dưới chân đài ý cũng cho rằng, mình xứng đáng là võ lâm minh chủ !

Nguyệt Cầm tiên tử, trong bộ y phục thướt tha, trẻ đẹp như thiếu nữ, hầu hết những ai chưa nghe hoặc chưa biết bà, đều gọi là cô nương ! Bà đồng dạt tuyên bố :

— Hỡi anh hùng thiên hạ ! Hỡi những người có nhiệt tâm với giang hồ võ lâm ! Bận nương thay mặt cho ban đài chủ để đã thông những thắc mắc của chư vị. Vì

hoàn cảnh võ lâm không cho phép kéo dài trong các kỳ thi sơ cấp, bắt buộc ban đài chủ phải chọn những người có tài năng và uy tín đích thực.

Thế lệ sơ cấp cũng thông qua những quyết định này. Hôm nay ban đài chủ trang trọng tuyên bố thành phần dự thi :

— Thạch đảo đại võ gia Đông Phương Sâm.

— Quảng Đông vô địch võ sư Tạ Thái Lăng.

— Tứ Xuyên Hồng Y kiếm khách Triệu Bất Bại !

— Hồ Nam vô gia đại phái Tôn Ngưu.

— Tổ Bắc Lôi vũ kiếm khách Thân Như Thạch.

— Côn Luân Tâm Chứng đại sư.

— Trưởng Bạch ! Làm Tu Mãn cư sĩ
đi.

*
* *

Bà đọc xong danh sách có nhiều tiếng
vỗ tay tán thưởng, xen lẫn với tiếng phản
đối của nhiều vị bất mãn !

Hàn danh sách đọc ra rồi, nhiều người
nổi lên tiếng xầm xì !

Nguyệt Cầm tiên tử nói :

— Mời đại võ gia Đông Phương Sâm
lên để đấu !

Thật ra, tám vị dự tuyển mình chủ
đã có mặt sẵn trên đài. Khi bà gọi tên
Đông Phương Sâm, lão đứng lên bước ra
đứng oai vệ giữa đài, chào quần hùng !

Tiên tử quay lại hỏi :

— Có vị nào trong bảy vị chuẩn mình
chủ nhận là thách đấu với đại võ gia ?

Lập tức Quảng Đông vô địch Tạ Thái
Lãng đứng lên, bước tới !

Tiên tử nói :

— Lý ra, tám vị sẽ chia làm bốn cặp.
Nhưng nếu làm vậy e khán giả xem rối
mất, và dài chủ khó bề kiểm soát ! xin
nhắc lại, cuộc quyết đấu này không được
dùng ám khí. Nếu có sự ngộ tử xảy ra,
thân nhân không được truy thưởng nhân
mệnh !

Tạ Thái Lãng tướng mạo khá hiên
ngang, tuổi chừng năm mươi, vai mang kiếm.
Lão vòng tay xá Đông Phương Sâm rồi nói :

— Tại hạ vốn không hay ngài ra
tranh ngôi minh chủ, nên mới mạo muội
dự thi ! Giờ đã đỡ chừng có lui cũng khó,
dám mong ngài nhẹ tay cho !

Đông Phương Sâm cười ha hả nói :

— Tạ đại hiệp ! chúng ta biết nhau

quá mà khách sao làm gì ! Mời Tề đại hiệp !

Hai bên sắp sửa ra tay, bỗng vút một người từ dưới đài bay vút lên, thân ảnh rất nhanh, rất ngoạn mục. Người ấy bay như cầu vồng, và đáp xuống trước mặt hai đấu thủ.

Người nhua ra là một vị phu nhân, mặt có cho một vết sẹo. Bà nói :

— Xin hai vị dừng tay ! Ta tuyên bố, thế lệ đấu hôm nay không được hoàn tất !

Một diễn biến thật bất ngờ ! Tưởng rằng anh hùng thiên hạ đã mặc nhiên cho qua những sai sót của đài chủ, không ngờ vị phu nhân này. Không ai biết bà là ai. Gây lại sự bất nhàn.

Nguyệt Cầm tiên tử bước tới hỏi :

— Đại gia có thể ngăn chặn lại hết toàn thể vô lâm chăng ?

Phu nhân bao quát nói :

— Ta có cái lý của ta, tiên tử muốn khó dễ sao ? Dĩ nhiên khi ta đã lên đài, thì ta không công nhận ban đài chủ là đối thủ ta nói : Thế lệ đấu hôm nay là bất công và sai nguyên tắc !

Đến lượt Nguyệt Cầm tiên tử sống sờ !

Vô Niệm đại sư tiến ra, ông tuyên niệm Phật hiệu rồi hỏi :

— Ta không chấp chỉ lời vọng ngôn của thí chủ. Ta muốn hỏi, thí chủ hãy chỉ rõ những bất công và sai nguyên tắc đó, ban đài chủ sửa sai ngay !

Phu nhân nói :

— Một là, sao không thấy một vị nữ nhân nào ra ứng thí minh chủ ? Trong lúc

có người muốn ra ! Hai là không công bố thể lệ thi chương hay vũ khí ? Người chuyên về vũ khí, đấu với người chuyên về quyền cước được không ? Các loại như phóng phi tiêu, phi đao, bắn cung... được xếp vào loại võ học không ? Ba là, xét hầu hết tám vị có mặt ở đây, đều là những người có công cán với triều đình Trịnh minh chứ, vậy không phải là có sự ẩn ý hay sao ? Bốn là tại sao đại chủ không chú trọng đến lớp thiếu niên giang hồ, rất nhiều tay tài tuấn ? Đó là những điều đại cương. Nếu đi sâu vào chi tiết còn nhiều vấn đề lắm !...

Lời bắt bẻ của phu nhân hoàn toàn có lý. Tất cả mấy vạn người ở đây võ tay tán thưởng, bàn tán xôn xao !

Vô Niệm đại sư không biết trả lời làm sao, nhất là vấn đề thứ ba.

Đại sư nói :

— Những thắc mắc này, xin phu nhân vào bên trong để đại chủ giải thích !

Phu nhân nói lớn :

— Giải thích là giải thích cho anh hùng thiên hạ nghe, không giải thích riêng cho một ai cả ! Ta đề nghị, cuộc đi tìm một võ lâm minh chủ hôm nay phải dời lại mấy ngày nữa, bổ sung thêm những điều thiếu, sửa lại những điều bất công, cũng như để chờ đợi những kẻ ở xa không đến kịp ! Nhân tiện đó, mượn võ lâm đại này làm nơi sơ tuyển cho những người chưa kịp sơ tuyển ! Ngoài ra, điều quan trọng là, những vị cự thần nên nhường gót cho lớp hậu bối. Những vị ấy nên đóng vai là những bậc tôn sư,

Lời vị phu nhân này nói rành rọt từ lý.

Ban dài chủ lại họp bàn xôn xao chum
ngã ngũ ý kiến.

Nguyệt Cầm tiên tử nói lớn :

— Ngày mai ban dài chủ sẽ yết cáo
tự để cho mọi người thông suốt.

Phu nhân bao mặt phóng mình xuống
đài, lặn vào đám đông, và cuối cùng vẫn
không ai biết bà là ai ?

Vũ Đinh Ngôn năm nhà suy đoán kết
quả cuộc võ lâm dài này. Chàng đưa ra một
số các nhân vật, rồi tự giải quyết từng
trường hợp các nhân vật ấy. Cuối cùng
chàng kết luận :

— Dục tốc bất đạt ! Chắc chắn sẽ
không tìm ra một võ lâm minh chủ đúng
nghĩa.

Vũ Đinh Ngôn một mình với một nỗi

trăm mặc, bỗng có tiếng động nhẹ, chàng
mở mắt, thấy có hai người đứng sững trước
mặt chàng.

Một lão tay cầm chiếc hộp vuông lớn
bằng quyển sách, đưa thẳng về phía chàng,
bên hông hộp vuông có nhiều khe trống,
nhìn vào những khe ấy thấy đen ngòm và
lạnh buốt.

Một người nữa là cô gái áo tím, tuổi
đôi mươi, vai đeo kiếm.

Vũ Đinh Ngôn bình tĩnh ngồi dậy.

Lão kia nói :

— Công tử : Ta là Hắc thủ Thần
Tiễn, đã theo dõi công tử từ Cổ thành về
đây. Công tử không nên cố chấp vọng động.
Hộp sắt này là chiếc vạn năng cơ, trong
vòng trăm bước, dù đối phương nhiều đến
hàng trăm người vẫn bị tiêu diệt trong nháy
mắt.

Vũ Đình Ngôn là người có kiến thức, rất biết cái uy lực vạn năng của nó, chàng lễ phép hỏi :

— Tiên bối bỏ công đi tìm vãi bối có việc gì để dạy bảo ?

Lão nói :

— Ta nghe công tử là tay bách thắng võ nghệ tuyệt luân. Nếu đấu võ chưa chắc ta đã thắng. Vì vậy ta phải dùng thần nỗ này để nói chuyện với công tử.

Kể ra thì lão cũng khiêm tốn. Vừa thực tình vừa đe dọa. Chàng nghe lạnh cả người !

Đình Ngôn nói :

— Tiên bối đề cao tại hạ quá ! Nhưng tiên bối bức bách Vũ Đình Ngôn này có mục đích gì không ?

Lão nói :

— Ta nghe Bạch Thi giữ được bản đồ kho tàng bí mật. Quái nhân Trác Phi Hựu đem sức bảo vệ. Mấy lần ta tấn công vào cố thành đều thất bại bởi tay lão. Hôm nay, công tử hãy trao ta tài liệu đó, ta để công tử sống. Nếu không chấp thuận, ta hạ sát công tử trước, rồi lấy tài liệu sau.

Lão nói nghiêm túc, có ràng buộc, có tư thế, không một chút hăm dọa. Vũ Đình Ngôn biết 'sự tình có vẻ nghiêm trọng. Chàng suy nghĩ thật lâu rồi nói :

— Tiên bối là người thẳng thắn. Trong lời nói ấy có mục đích lớn. Có thể nói, vì đại nghĩa tiên bối mới sử dụng hành động thế này. Giả sử, ai trao một vật quan trọng cho tiên bối giữ, vì một lời hăm dọa. Kết quả là chết chẳng nữa, chẳng lẽ tiên bối lại đưa ra ?

Hai kẻ lạ nhìn mặt chàng chăm chăm. Chàng hít một hơi nói tiếp :

— Thật tình tại họ chưa thấy tài liệu đó chân giá thế nào, tuy có nghe Bạch cô nương nói qua. Tại họ hiện giữ nó, tất phải có trách nhiệm với nó dù phải chết. Đối lại, danh tiếng của ngài sẽ bị sụp đổ vì tham vọng của ngài.

Lão gần từng tiếng .

— Đó là việc riêng của ta ! Ta sống trong bóng tối, ta không cần tiếng tăm ! Ta chỉ cần mục đích.

Trong trường hợp này Vũ Đình Ngôn rất mực bình tĩnh. Chàng vận dụng hết thông minh để có thể biến nguy thành an. Chàng nói :

— Bái Hòa giáo đưa Anh Ti công chúa trở về phục quốc. Nếu tài liệu này thật thì sinh mệnh nhân dân Ba Tư nằm trong tài liệu này. Tiền bối không giúp đỡ họ, lại đi phá họ ?

Cô gái áo tím nói :

— Vũ Đình Ngôn ! Người nói nhiều rồi đó. Trời đất có ý của trời đất. Ta có ý của ta ! Người có đưa tài liệu đó không ?

Vũ Đình Ngôn biết là việc rất căng thẳng, có thể mất mạng và mất luôn cả tài liệu. Chàng tự trách mình sao không đóng cửa ? Nhưng đóng cửa, lại càng nguy hiểm hơn. Vì trước sau gì có tiếng động mà chàng lại không mở cửa ? Nếu là kiếm chương, thì chàng có thể tránh né, chứ chiếc thần nô này, thì tránh né làm sao ?

Vũ Đình Ngôn cười cười hỏi :

— Trao nó bằng cách nào ?

Cô gái nói :

— Người cứ đứng yên, để ta tự lực lấy.

Vũ Đình Ngôn vẫn cười :

ĐỘC CỔ HỒNG

— Hai vị muốn rồi.

Đối phương hơi tái mặt một chút. Lão hỏi nhanh, nhưng mắt vẫn chăm chăm vào chàng. Lão hỏi :

— Người nói thế là sao ?

Vũ Đinh Ngón hướng mặt ra ngoài sân nói :

— Ngài nhìn ra ngoài thì rõ.

Lão già và cô gái vô tình ngó ra. Lão chỉ mới vừa quay đầu, chiếc vạt năng đã nằm gọn trong tay chàng.

Vũ Đinh Ngón đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Vũ Đinh Ngón hướng khe hở của hộp về phía đối phương nói :

— Một chút cựa động, tại hạ sẽ bấm nút ngay.

Lão già và cô gái áo tím mặt cắt

không có chút máu. Lão đổ mồ hôi và cả hai đứng yên một chỗ.

Vũ Đinh Ngón mỉm cười nói :

— Bây giờ quý vị thấy muốn chưa ?

Lão già thở ra nói :

— Sự tình thế này, công tử muốn sử sự ra sao thì tùy ý.

Đinh Ngón nói :

— Thật đáng tiếc cho ngài, bao nhiêu năm thành danh, là một hiệp khách. Vì một mối lợi không đầu mà bán rẻ phương danh.

Chàng nói xong bấm nút, vô số đạn kim ghim vút vào tường. Đến lúc không còn một mũi nào nữa, chàng nói :

— Lý ra tại hạ phải hủy vật này, nhưng nghĩ tiếc cho công của kẻ tài hoa đã tạo ra nó, nên tại hạ phải giữ nó lại.

Còn nếu trả lại cho ngài e thiên hạ sẽ nguy mất.

Chàng ném vật đó lên chỗ nằm rồi nói tiếp :

— Vô lâm đang tranh ghế mình chủ, hai vị nên đến đó tham dự cho vui.

Lão nói :

— Ta không có cao hứng về hội hè ! Cảm ơn công tử đã trả tự do lại cho chúng ta.

Hắc thu Thần Tiên và cô gái quay mình bỏ đi. Vũ Đình Ngón đế của đế nằm gác tay suy nghĩ...

Hắc thu Thần Tiên đi được một đoạn ngắn, đã có người chặn lại...

Người này cao lêu nghêu, mặt che, chỉ chừa cặp mắt sáng như điện... đứng sừng sững chặn hai người. Kẻ bịt mắt không nói một lời.

Hắc thủ hỏi :

— Các hạ là ai ?

Kẻ bịt mặt đáp :

— Tử thần.

Hắc thủ hỏi :

— Các hạ chặn ta có việc gì ?

Kẻ bịt mặt nói :

— Kẻ đạo tặc như người không đáng *thứ* ta :

Hắc thủ nói giận đánh ra một chưởng như sấm sét. Người bịt mặt tránh khỏi, trà đòn lại.

Hai bên đấu nhau một trận trời long đất lở. Thà quần hùng về đây xem cặp này đấu nhau còn sướng hơn đi xem vô lâm đài.

Quái khách đánh càng lúc càng hăng,

những sát chiêu đưa ra như mây đen ngịt, làm cát bụi dấy lên từng trận.

Cô nương áo tím đứng trông mà sợ.

Hắc thủ Thần Tiên tụ hết công lực đánh ra một chưởng trí mạng, làm bạt chưởng của đối phương ra, rồi nhảy ra ngoài nói :

— Ta biết các hạ là ai rồi ! Trác Phi Hựu sao không chịu lột bao mặt ra ?

Trác Phi Hựu trầm giọng :

— Hắc thủ ! Ta dù bị mặt nhưng lòng vẫn sáng, chứ không phải có tâm địa hắc ám như ngươi ! May mà gặp Vũ Đình Ngôn, chứ gặp kẻ khác, tay ngươi đã dính máu rồi.

Hắc thủ Thần Tiên sững sờ...

Trác Phi Hựu nói xong, đưa chưởng lên nhắm ngay đầu Hắc thủ giáng xuống...

Hắc thủ đứng im không đỡ.

Thế chưởng xuống nhanh như đá lăn núi đổ, vậy mà Hắc thủ vẫn bất động.

— Sầm !

Hai bóng người bay dạt ra và xem lại, lại là Vũ Đình Ngôn đã đỡ thế mạng cho lão.

Chàng thổ ra mấy búng máu tươi.

Trác Phi Hựu cả kinh bỏ nhào tới, ông gọi :

— Công tử ! Công tử ! Thế này là thế nào ?

Wũ Đình Ngôn vẫn chưa mở miệng được, vì máu đã lưng lên.

Hắc thủ Thần Tiên bước tới, ông xúc động nói :

— Vì ta không muốn sống nữa, còn Vũ Đình Ngôn thì muốn cứu ta.

Đỉnh Ngón nói :

— Trác tiên bối ! Chẳng qua là Hắc thủ Thần Tiên không đáng chết, nên vẫn bối phải làm như vậy.

Chàng lau máu rồi đứng lên.

Cô nương áo tím nhìn chàng trần trần, mà không biểu lộ một nét gì.

Còn Trác Phi Hựu cũng sờ không kém.

Vũ Đỉnh Ngón thuật sơ lược lại những việc xảy ra ở nhà trọ. Nghe xong Trác Phi Hựu nói :

— Lúc đó ta đang ở ngoài chỉ nghe thôi, không thấy.

Đỉnh Ngón nói :

— Vẫn bối thoáng thấy tiên bối đi qua, mới nảy ra ý nghĩ như vậy.

Hắc thủ Thần Tiên nói :

— Việc ta làm đây chỉ mình ta biết, chỉ mình ta hay. Thái tử Bát Ma Nhân bảo huynh của công chúa Anh Ti bị cầm giữ trong ngôi cổ tự ở kinh thành Lạc Tát suốt bảy năm dài, chỉ vì cái tội không theo Lạc Ma giáo. Ta là người cứu thái tử ra, ngài cho biết thân phụ của Bạch Thi, tức là Bạch A Li mang theo tấm bản đồ chôn cất kho tàng.

Vũ Đỉnh Ngón nói :

— Khi này vẫn bối có nói, tài liệu đó sẽ đem nạp cho công chúa Anh Ti, sao tiên bối không đá động gì đến ?

— Làm sao ta có thể tin được việc này ? Hắc thủ nói - Thái tử và đám cận thần của ngài cho biết rằng, công chúa đã chết trong trận bão biển cách đây bảy năm, và chính ngài cũng bị trận bão đó.

Vũ Đỉnh Ngón cười :

— Tiên bối lúc đó không tin vấn bối, thì làm sao bây giờ vấn bối có thể tin tiên bối ?

Hắc thủ nói :

— Có thư của thái tử gửi cho Bạch A Li đây ! Ngài dặn, chỉ trao tận tay cho ông, không thì thôi.

Hắc thủ nói xong móc thư ra, chính tay ông ta mở ra, có triện son đỏ tỳ đẳng hoàng, viết theo chữ Ba Tư.

Vũ Đinh Ngón chỉ liếc sơ qua rồi hỏi :

— Hiện giờ thái tử ở đâu ?

Hắc thủ nói :

-- Ở U lũng bá thổ, Bắc Mông !

Trác Phi Hựu cảm động, nói :

— Thần Tiên ! Cho ta xin lỗi nhé. Nếu không có Vũ công tử đỡ thế, thì ngài chết rồi còn đâu.

Vũ Đinh Ngón nhớ tới mùi hương Thục Qui... Chẳng phải làm cho nàng việc gì đó thật có ý nghĩa. Đinh Ngón nói :

— Việc này trọng đại, chúng ta nên nghị sự tại nhà.

Cả bọn cũng quay lại.

Trác Phi Hựu hỏi :

— Có ai đi mời thái tử đổ tháp tùng cùng với mọi người để đưa Bạch Thi trở lại Ba Tư ?

Hắc thủ nói :

— Cứ hẹn địa điểm ta sẽ đưa thái tử tới nơi.

Phi Hựu nói :

— Đợi Bạch Thi về, ta sẽ bố trí thêm một số cao thủ để cùng đi với các hạ.

Vừa lúc đó Nguyệt Cầm tiên tử xuất

hiện. Bà thuật lại việc ở võ lâm dài cho mọi người nghe.

Vũ Đinh Ngôn thuật lại ^{việc} việc gặp gỡ Hắc thủ với những việc có liên quan đến thái tử Bắc Mã Nhân.

Bạch Thi nghe qua rất cảm động.

Tiên tử khẳng khái nói :

— Ta sẽ nhờ Vũ Y Khách và Bất Nhân đại sư đi U Lãng với Hắc thủ.

Vũ Đinh Ngôn hỏi :

— Tiên bối định bao giờ khởi hành ?

Hắc thủ đáp :

— Ngày mai.

Tiên tử nói :

— Ta sẽ đi gọi hai lão ấy ngay bây

giờ.

Bà nói xong đứng lên hăm hở đi.

Bổng Trác Phi Hựu gọi bà lại nói .

— Không được đầu tiên tử. Cả một đời Vũ Y Khách là không bao giờ mặc đồ dệt. Khi hậu ở quan ngoại lạnh đến khắc nghiệt. Kể cả Bất Nhân đại sư cũng vậy. Ông chỉ tắm vài cà sa mà lăn lóc phong trần. Tiên tử có thể nhờ người khác được không ?

Tiên tử nói :

— Việc này có thể cậy Vũ công tử được.

Phi Hựu nói :

— Vậy tiên tử và công tử cùng đi mới xong.

Vũ Đinh Ngôn ngần ngừ chưa quyết. Mọi người cùng giục :

— Công tử có gì suy nghĩ ?

Vũ Đinh Ngôn đứng lên nói :

— Những vị đồ say đắm... mình chú !
Họ cũng ít thích đi vào cõi gió bụi. Mồ
miệng ra nhờ thật ngại.

Phi Hựu nói :

— Không đến nỗi vậy đâu ! Công tử
thử xem.

Vũ Đình Ngôn cùng tiên tử sóng vai
bước ra.

Dọc đường tiên tử hỏi :

— Đường như công tử ngại đi chung
với ta ?

Đình Ngôn nói xa gần :

— Tiên tử còn trẻ hơn cô gái đôi
mươi ! Đi chung với tiên bối đêm hôm thế
này, e có người hiểu lầm, mà tội cho tiên
bối

Tiên tử chỉ thở dài, không biết nói
gì hơn. Thật ra, bà rất biết Vũ Đình Ngôn

rất sợ đi chung với bà. Vì bà thường có
những cử chỉ nóng, và họ Vũ thường có ý
chịch người.

Tiên tử lại hỏi :

— Ta thấy công tử dường như bị nội
thương ?

Vũ Đình Ngôn cả phục sự nhận xét
của bà. Chẳng thuật lại việc chàng làm
một chương oan nghiệt đó.

Tiên tử nghe nói, nước mắt chảy ròng.

Bà nói :

— Vũ Đình Ngôn ! Nếu người có
mệnh hệ nào, ta không thể sống được.
Nhưng việc của người làm đều rõ nghĩa
xuân thu. Nếu ta không bận việc dân xếp
vô làm, ngày mai ta sẽ đi với lão.

Vũ Đình Ngôn trầm ngâm, nhìn cảnh
vật chung quanh, thấy trời đã quá canh ba
rồi mà thiên hạ vẫn còn tấp nập. Bờ hồ

Động Đình chỉ còn thấy người chứ không thấy cát.

Tiên tử bỗng nói :

— Vui và buồn cũng đều có sự cộng hưởng. Nếu đêm nay mà dong thuyền đi trên ngũ hồ, công tử thử tưởng tượng biết bao chuyện kỳ thú ? Trên trời có bao nhiêu sao, thì dưới nước cũng có bấy nhiêu sao, thêm thừa trang điểm cho khung cảnh thêm phần mộng lung huyền ảo. Đó là chưa kể cảnh hoa đăng...

Bà vừa nói vừa đưa tay chỉ mọi nơi. Cảm thấy như chưa tả đủ, bà nói tiếp :

— Đây là phía nam ngũ hồ ăn đến dòng sông thơ mộng Tiêu Tương. Đây là phía bắc ngũ hồ ăn đến Vu sơn Vu Giáp, nơi ấy đã xảy ra những chuyện truyền kỳ về tình ái. Đây là lầu Lạc Dương, nơi đã có những sự gặp gỡ của những bậc tài hoa

bị biếm trích, để rồi tâm hồn của họ càng bị thương pha lẫn nét đau đớn thanh cao...

Tiên tử nói chuyện như làm thơ. Giọng bà du dương lời nói đầy kiến thức, Vũ Đình Ngón nghe mê nghe mệt.

Chàng thú thật :

— Từ bao giờ đến bây giờ, văn bối chỉ chú tâm đến võ học, ít khi đọc được những bộ sách hay. Ngày nào cũng nghe toàn chuyện đâm đá. Hôm nay được nghe tiên tử giảng giải tường tận, mà lòng thêm cởi mở rộn rã. Tiên tử là bậc thông thái, một đệ nhất danh sĩ đương thời. Và văn bối hôm nay mới được nhân khai.

Tiên tử nghe mặt mình nóng bừng, tưởng như hồng lên trước những ngọn đèn mờ ảo gần xa, và tim bà bỗng đập loạn xạ.

Bất giác tiên tử choàng tay qua người

Vũ Đình Ngôn, cặp kẻ đi, như một cặp tình nhân đang độ.

Vũ Đình Ngôn sợ bà tự ái, nên không dám có thái độ gì khác. Chàng vẫn để yên trong tư thế ấy, nhưng lại nhớ đến... Ca Linh ! Nhắc đến dòng Tiêu Tương, không thể nào quên một đêm mưa gió, với cô gái Hòa giáo, dù ở phần cọ xát bên ngoài.

Giờ đây, chàng lắng nghe vị hương thoang thoang của vị tiên tử tuổi đã về chiều, nhưng xác thân vẫn là một gái trinh nguyên !

Mùi hương da thịt đó nếu thương thức kỹ có khác gì mùi hương của Ca Linh, Anh Ti đâu nhỉ ? Đó là chưa kể những chiếc hôn trộm của con chim trốn tuyết phiêu bông ! Hay những cái ôm choàng của nàng Tuyết Chân ?

Trong tư thế ấy Vũ Đình Ngôn nghe

lòng rạo rục... Mới đêm hôm trước đây chàng chứng kiến cảnh khỏa thân của... nàng tiên tử trong ngọc trắng ngà... và năm trước đây chàng đã vô tình đụng phải vùng nóng của nàng.

Vũ Đình Ngôn bỗng thấy chân mình đi... cà thọt !

Không phải chiêm bao, tiên tử cũng thấy chàng như vậy.

Bà đề nghị :

— Ta ngồi dưới cùm dương liễu này một chút để ngắm... trời mây. Mùa xuân êm đềm quá công tử nhỉ ? Ừa sao nơi đây lại vắng người ?

Mùa xuân của vị tiên tử tài hoa diễm tuyết đột nhiên bùng dậy một cách cuồng nhiệt và đa mang, hay tại cái... chân cà thọt đáng trách kia là đề tài khiêu gợi ?

Bà thực sự ngã quỵ trong lòng Vũ Đính Ngôn.

Tiên tử thở thê :

— Công tử ơi ! Ta yêu công tử quá !
Ta chết mất !...

Bà nói chỉ mấy tiếng đó rồi lịm ngất.

Đêm khuya. Bãi cát trắng tinh êm mát. Gió hồ thoảng nhẹ, và xa xa có vài đôi trai tài gái sắc...

Tiên tử ghì Vũ Đính Ngôn xuống...

Tiếng rú rên khe khẽ của... nàng một cách ngát ngút. Tiếng thở của hai người càng lúc càng mạnh và càng dồn dập.

Tiên tử nói trong man khoái :

— Ta sẽ có một đứa con kháu khỉnh giống phụ thân nó là... Vũ Đính Ngôn.

Thật lâu, hai người đứng lên sửa lại y phục.

Tiên tử nói rất nhỏ :

— Có phải vậy không công tử ? Khi một nỗi yêu chân thành đồng nghĩa với tính mệnh, thì tuổi tác có ý nghĩa gì ?

Vũ Đính Ngôn nắm chặt tay bà. Rồi họ lại vui vầy với nhau lần nữa.

Bà nói dứt quãng :

— Năm mươi năm gom tụ, giá trị trong khoảnh khắc này đây.

Tiếng gió ru nhẹ trên các cành dương liễu...

Một hồi Vũ Đính Ngôn nói :

— Ta đi thôi tiên tử !

*

* *

Hai người không đi tới nơi mà trở lộn về.

Vũ Đính Ngôn nói :

— Khó mở lời ! Để tại hạ lênh chuyển đi này vậy.

Tuyết Nhạn nói :

— Nếu Lung, Á hòa thượng đến kịp, tiểu nữ sẽ chữa bệnh cho họ, rồi đi với Vũ công tử, mà du hành một chuyến ra quan ngoại.

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội cũng đi nữa.

Vũ Đinh Ngôn thăm than khổ. Chàng nói :

— Sa mạc rất nhiều hung hiểm, hai vị tiểu thư không nên đi.

Bích Ngân nói buồn buồn :

— Tiểu muội biết thế nào đại ca cũng không cho đi. Đại ca đi với ai cho tiểu muội biết thử ?

Đinh Ngôn nói :

— Chưa biết đi với ai. Nhưng tôi đã chừng bốn người. Và những người đó phải nhịn khát được ít nhất là bốn ngày !

Bích Ngân đột nhiên nổi cáu :

— Cái ông thái tử thật là rắc rối. Cứ lựa những chỗ cùng hung cực hiểm mà đóng đô.

Đinh Ngôn giải thích :

— Không phải thái tử đóng đô. Vì sống lưu vong, nên thái tử phải lựa nơi an toàn, ngoài ra còn phải thuận tiện cho việc liên lạc nữa.

Vừa lúc ấy có một đám người kéo tới rất đông, các hòa thượng Thiếu Lâm đưa Lung, Á hòa thượng đi chữa bệnh. Lại có thêm Tiểu Chân.

Họ chào hỏi xong. Độc Cô Tuyết Nhạn và Nguyệt Cầm tiên tử nghiên cứu bệnh trạng của Lung, Á hòa thượng.

Hai vị này thuộc về quái chứng.

Một người cảm mà không điếc; và một người điếc mà không cảm.

Vị y sư trẻ tuổi nhất của y học, thử hết huyết mạch này đến huyết mạch khác. Một hồi lâu Tuyết Nhạn thở phào nhẹ nhõm. Nàng nói :

— Chưa chứng điếc thì không khó. Chấp các huyết Nhĩ môn, lư túc, thính cung nằm trên đốc mạch với các huyết thương quan, thính hội nằm trên đờm kinh, tự khác Lung hòa thượng sẽ trở thành “Thính hòa thượng” !

Toàn thể các bậc cao nhân ở đây nghe có gái hai mươi tuổi giảng giải đều như trong mộng bước ra. Có người hốt ngộ ! Cũng có người bàng hoàng. Có người chấp tay lên ngực nói :

— Tiểu thư là Tiểu thần thông. Là

bác thầy của y học ngày nay ! Hỡi ơi ! Đốc mạch mà đi với đờm kinh chẳng khác nấu đá cháy vàng. Nếu không có việc hôm nay, thì ngàn vạn năm nữa có ai tin điều ấy là sự thật ?

Tuyết Nhạn lại tiếp tục công việc của mình. Nàng nói :

— Còn chứng cảm của Á hòa thượng thì khó hơn nhiều. Phải có sự cộng tác của dương nhân, nghĩa là cố gắng tập nói như trẻ thơ, nhưng không lâu. Vì người này nghe và hiểu tiếng nói như ta đã nghe, hiểu, nên chỉ cần dăm ba hôm là thành thạo thôi. Vấn đề là làm sao cho đại trưởng kinh và vị kinh giao thoa, nghĩa là các huyết nghênh hương, hòa liêu, phù đột ăn thông với cự liêu, địa thương, thừa tương, nhân nghênh, thì lười và thanh quân của Á hòa thượng khôi phục lại. Và bây giờ ta bắt đầu.

Tiên tử điểm vào các hôn huyết và mê huyết cho hai hòa thượng. Uyển Nhu cầm dao mổ và kim châm làm những nơi cần thiết... thủ pháp điều luyện dị thường.

Các cao nhân bên ngoài muốn nhờ nàng giải thích thêm, nhưng thấy cao nghiêm quá, nên không vị nào dám hỏi.

Một cuộc ráp nối khiến người ta hết sức kinh ngạc.

Một giờ trôi qua nàng đã chữa xong cho hai người.

Đỉnh Ngôn và Tiểu Chân sử dụng dòng sông chân lực trút vào cho hai hòa thượng.

Họ giải hôn huyết và mê huyết, chỉ giữ lại vài thụy huyết.

Một giờ nữa trôi qua, hai vị hòa thượng kê trước người sau từ từ mở mắt.

Á hòa thượng đột nhiên khai khẩu :

— Cảm ơn tiểu thư.

Thật là một phép màu đến kinh dị ! Mọi người đều sững sờ ! Huân Văn hòa thượng chấp tay nói :

— Ngàn năm chưa có một người...

Bất Nhân đại sư từ ngoài bước vào, vỗ vai Á hòa thượng nói :

— Từ nay ngài có tên là Thông Ngữ hòa thượng rồi !

Thông Ngữ hòa thượng chấp tay cười một hồi dài rộn rã. Ông ra đi còn gởi tặng mọi người hai câu thơ :

Dục á mạc năng, thủy khởi á

Hữu ngôn nan đắc tự vô ngôn !

(Muốn cầm người chẳng cho cầm nhl

Được nói trời không hiểu nói gì !)

Thính hòa thượng bây giờ nghe còn rõ hơn mọi người.

Ông nói :

— Hòa thượng cảm hát dở quá ! Công đức vô lượng ấy tốt hơn đừng nói gì cả.

Hai hòa thượng khai khẩu, khai nhi, khai tâm cùng một lúc, còn to lớn hơn ai kia đã khai buổi vô lâm dài...

Bích Ngân mừng và cảm động. Nàng học đòi người lớn mà nói một câu :

— Nếu Á hòa thượng có tên là Thông Ngũ hòa thượng, thì Lung hòa thượng cũng có tên là Thông Thính hòa thượng !

Thông Thính hòa thượng cười hoan hỉ :

— Đa tạ tiểu thí chủ.

Ông chấp tay xá Độc Cô Tuyết Nhận và mọi người rồi ra đi.

Tuyết Nhận vỗ vai Bích Ngân nói :

— Hiền muội là người có nhiều tâm

cơ, nên ở lại đây, giúp giùm Vũ công tử mấy việc trọng đại ! Tì ti và Tiểu Chân cần phải đi với công tử để còn có việc phải làm.

Nguyệt Cầm tiên tử nói :

— Quý vị cứ yên tâm mà lên đường. Mọi việc ở đây có nhiều người lo liệu !

Bích Ngân than :

— Tại sao mình không sinh trước đó mấy tuổi nhỉ ?

Tiên tử nói :

— Tiểu quý ! Mới có mười mấy tuổi đầu, mà danh tiếng toàn thế vô lâm đều biết. Ta dám chắc, đời có thể có đến hai Vũ Đỉnh Ngôn, nhưng chỉ có một Bích Ngân mà thôi.

Bích Ngân cúi đầu nói nhỏ :

— Tiểu nữ không ham.

Đỉnh Ngõn nói :

— Hắc thủ, nhị vị tiểu thư và tị hạ cùng lên đường. Còn tiểu thư áo tím (Tư Y tiểu thư) hãy ở lại, chúng ta hẹn gặp nhau ở Ngọc Môn quan trong vòng tháng rưỡi nữa.

Chàng dặn dò mọi người nhiều điều cần thiết, rồi từ giả mọi người.

Tiên tử không đưa tiễn ! Bà nhìn theo bóng dáng của Vũ Đỉnh Ngõn mà khe khẽ thở dài, lòng đau như xé.

Cái đêm hôm ấy là đêm gì ?

Vũ Y Khách nhìn tiên tử 7 nhị :

— Tiên tử độ rày da dẻ hồng hào như con gái. Có tin gì hay cho ta biết với ?

Tiên tử nghe Vũ Y Khách nói trững tim đen, bất giác má bà hồng lên :

— Ta có gì khác đâu ?

Vũ Y Khách khều nhẹ :

— Ai mà ở trong lòng tiên tử ! Hơn hai mươi năm chung đường, hoạn nạn có nhau, rốt rồi ai định chung gì với... Vũ Y Khách ?

Lời trách nhẹ nhàng ấy, tiên tử bỗng thấy lòng tê tê... Bà nói :

— Vũ Y Khách không nhớ chuyện Đỗ Thu Nương sao ? “Hoa vừa đương độ sao không bẻ, để lúc... hoa tàn oán nỗi chi ?”. Nếu muốn thượng đài thì sửa soạn đi.

Nghe tiên tử nói, ông đâm ra xa vắng :

— Ừ nhỉ ! Cho đến bây giờ mới hay mình có tuổi.

Vũ Y Khách trở lại vô lâm đài. Còn tiên tử thu xếp vài việc... bà cũng tính rồi. Nếu bà nghe mình có “tin mừng” thì cũng

tìm nơi xa vắng nào đó ẩn cư để Vũ Đình
Ngôn rộng đường bay nhảy.

HỒI HAI MƯƠI BỐN

BƯỚC ĐẦU TRÊN SA MẠC

HẮC THỦ dẫn ba bạn đồng hành, đi từ
Hồ Nam ra vùng địa đầu, con đường
không mấy khó khăn.

Hắc thủ nói :

— Tất cả các ải biên giới canh phòng
rất nghiêm, sự xuất nhập có phần khó.

Đình Ngôn hỏi :

— Tiền bối đã chuẩn bị kế gì để qua
nơi đó chưa ?

Lão mỉm cười :

— Kể gì bây giờ ? Chỉ có cách dứt
lột thôi.

Đỉnh Ngôn chợt nhớ tới tiên tử. Bà
rất giỏi về ngoại giao.

Họ đến một ai nhỏ, có nhiều dã trại
dựng chung quanh.

Hắc thủ xuống ngựa, tìm gặp viên vệ
úy. Vệ úy có tướng mạo chân chính. Hắc
hỏi :

— Quý vị ra ngoại Mông có việc gì ?

Hắc thủ nói :

— Bọn tại hạ vốn không phải là khách
thương của đường này, mà là đường Thiểm
Tây - Tây Tạng, nhưng bọn Lạc Ma cố ý
trả thù nhân một việc xảy ra ngoài ý muốn.
Thế là bản đoàn phải ngược lên Qua Bích,
đã bốn năm rồi chưa về lại nhà.

Vệ úy ném cái nhìn dò xét. Hắc nói :

— Trông quý vị như người giang hồ.

Hắc thủ mỉm cười nói :

— Đa phần khách thương hồ chúng
tôi đều biết chút nghề để phòng thân.

Hiệu úy lại hỏi :

— Quý vị đi chừng bao lâu mới lại ?

— Không tới hai tháng.

Hắc thủ nói xong, Tiểu Chân đặt
xuống trước mặt viên hiệu úy một ít quà
quí báu

Hiệu úy nghiêm mặt nói :

— Ta là một võ quan của một triều
đình chân chính, không thể làm được những
việc tầm thường ấy.

Hắc thủ cười giả lả :

— Đây là chút lễ mọn, của những kẻ
thương hồ để nhớ đến quý ngài là người đã
từng ăn sương năm gió.

Hiệu úy nói :

— Đành vậy ! Binh sĩ ở đây nếu chia nhau thì không đủ. Dải gió dầm sương không phải mình ta ! Tốt hơn hết là dừng cho hết cả. Nhưng lượt về quý vị về bao nhiêu người ?

Hắc thủ thấy viên hiệu úy rất nghiêm sắc, cũng dậm ra kính trọng. Hắc thủ nói :

— Một đoàn trên dưới gần ba chục.

Hiệu úy gật đầu nói :

— Năm mươi đổ lại thì được. Còn nhiều nữa thì phải báo lại cho cấp trên !

Tiểu Chân nói :

— Đại nhân cảm thông ! Chúng tôi là người trung Nguyên, tuy là khách thương, nhưng cũng biết đến quê hương, không tự dưng.

Hiệu úy nói :

— Hãy lấy quà tặng lên, ta cho qua ải.

Tuyết Nhạn nói :

— Đại nhân liêm chính quá ! Nhưng cứ để cho cấp binh sĩ dùng.

Viên hiệu úy gật :

— Cứ lấy lên.

Vũ Đình Ngôn hỏi thăm :

— Bẩm đại nhân ! Muốn vượt mạc hải, ta phải dùng loại ngựa nào ?

Hiệu úy hướng dẫn :

— Đi thêm vài chục dặm đường đến một xóm nhà, nơi ấy là chỗ trao đổi ngựa. Ngựa dùng để vượt sa mạc phải có tài nhẹn dúi và khát, gọi là Lạc mã. Để ý, sa mạc cũng có cướp dấy nhé ! Đó là chưa kể đến những rắc rối khác như bão cát, phương hướng... chú vị đi đến đâu ?

Hắc thủ nói :

— Cảm ơn đại nhân chỉ dẫn rành
nách *menh*. Chúng tôi đi đến U Lăng Bá thổ.

Hắn thở dài :

— Gian nan lắm.

Bốn người từ biệt viên hiệu úy rồi đi. Đến chiều tối họ đến một xóm độ vài ba chục nóc nhà.

Bốn người vào quán Biên Thủy.

Ăn uống xong họ gạ đối ba con lạc mã.

Chủ ngựa hỏi Đinh Ngôn :

— Ta trông chú ngựa kia không thể vượt sa mạc được, sao không đối nốt ?

Chàng lắc đầu :

— Ngựa mượn.

Xong họ về phòng nghỉ.

Đến những nơi xa xứ, tâm lý ai cũng vậy, thường là theo thói nhớ mong. Có khi họ chuyện vãn, khi họ trầm ngâm. Đó là tâm trạng của Đinh Ngôn lúc này.

Tuyết Nhạn nói với Bích Ngâm :

— Đại ca coi chừng con Hoàng tuyết phiêu.

Chàng gật đầu nói :

— Tại hạ đã để ý đến đó rồi.

Hắc thủ không đồng tuổi ^{với họ, nên} với họ, nên
lão dĩ ngũ trước. Còn lại ba người ngồi với
nhau *nhau*. Họ im lặng mà nhìn đèn.

Tiểu Chân nói :

— Ngủ sớm để lấy sức.

Hai cô về phòng. Vũ Đinh Ngôn vẫn theo thói đến khuya. Bỗng chàng nghe có tiếng động, có tiếng thì thầm. Chàng tắt

Tiếng

thầm

đèn và nhẹ nhàng, đánh thức mọi người dậy.

Đỉnh Ngọn kín đáo bước ra khỏi phòng.

Trong đám lạ mặt, một tên nói :

— Ta tin bọn chúng là người giang hồ.

Tên kia nói :

— Giang hồ thì đã sao ?

Tên trước nói :

— E võ công chúng cao ! Không phải ta sợ chúng, nhưng cũng phải đề phòng. Hãy giờ hành động theo phương án nào ?

— Trước nhất phải đoạt cho được con ngựa vàng trắng. Nếu êm xuôi ta sẽ tấn công chúng, bằng cách dùng kế diệu hổ ly sơn, mà đột nhập vào phòng ngủ.

Bọn chúng tán đồng ý kiến này, rồi chia nhau hành sự. Ba tên phục lối đó, hai

tên vào chuồng ngựa. Bọn chúng đi đến đầu, Vũ Đỉnh Ngọn theo dõi đến đó.

Chàng nghĩ thầm :

“Giết đám này thì không khó, làm sao biến chúng thành người tốt, để bộ hành còn có thể nhờ, và chúng không còn hại người ta nữa”.

Chàng bò qua chuồng ngựa, nằm phục sát mái.

Chợt có bóng trắng, kinh công rất cao, hần như một vệt mờ xuất hiện. Chàng rất ngạc nhiên về thân pháp của người này. Chàng biết tên này không ở trong đám khi này, dĩ nhiên là chúng phải biết nhau. Rồi hai tên khác lại hiện ra, trong đó có một cô gái.

Có tiếng cô gái nói :

— Chu ca ! Coi chừng chúng phục kích !

Vũ Đình Ngôn cười thầm, cho rằng đó là tính cẩn thận của kẻ gian....

Gã áo trắng hỏi :

— Sao hiền muội biết ?

Cô gái phân tích :

— Thường khi có người lạ đến, thì bày ngựa phải hí quây. Nhưng chúng ta đến mà ngựa vẫn im. Chúng tỏ rằng, chủ nó nằm ở đâu đây.

Vũ Đình Ngôn bây giờ mới giật mình !
Chàng phục cô gái ấy hết mức ! Kinh nghiệm và kiến thức là chính lúc này.

Vậy mà tên họ Chu vẫn nói :

— Ngựa đi cả ngày mệt mỏi, nên chúng đâm lười. Nếu có chủ nó ở đây, sao ta không thấy ?

Cô gái không trả lời.

Tên áo trắng tiến sát vào Hoàng tuyết phiêu và đưa tay.

Vũ Đình Ngôn ở đâu đó, đứng sững trước mặt.

Tên áo trắng tung chuông đánh liền.

Vũ Đình Ngôn đưa chuông ra đỡ để thăm dò sức đối phương. Chuông lục và võ học của gã họ Chu không có gì xuất sắc.

Trong nháy mắt, hai người trao đổi nhau mười chiêu trước chuồng ngựa.

Bọn kẻ gian kéo đến...

Tuyết Nhạn và Tiểu Chân đã có mặt.

Một tên nói nhỏ :

— Một người không chịu ra khỏi phòng.

Vũ Đình Ngôn cần phải hạ gấp tên áo trắng.

Đánh thêm vài chiêu nữa, Vũ Đình

Ngôn hạ hân bằng chiêu "Đề thạch phá thiên" rất ngoạn mục ! Chàng điểm huyết gả áo trắng. Hân mở mắt trừng trừng nhìn chàng.

Còn Tiểu Chân thì đấu với vị cô nương. Tuy cô gái võ nghệ cũng khá, nhưng không là gì đối với Tiểu Chân cả.

Trong lúc đó, Tuyết Nhận đấu với ba tên còn lại .

Đỉnh Ngôn tới quan sát : cô gái áo trắng thoát mới trông tại thấy chiêu thức tầm thường, nhưng nếu phân tích kỹ thì cô ta đáng liệt vào hàng cao thủ. Cao thủ vì võ công của cô nửa kín nửa hở, hư nhiều thực ít, khiến đối phương dễ bị lừa mà sẩy miếng.

Tuyết Nhận một mình vẫn ung dung cự với ba tên kia, chàng dám ra cảm mến.

Vũ Đỉnh Ngôn hô lớn :

— Tất cả dừng tay ! Tại hạ có lời muốn nói.

Cô gái áo trắng nhảy ra ngoài.

Đỉnh Ngôn nói :

— Hãy đốt đèn lên, chúng ta nói chuyện !

Có đèn rồi, Vũ Đỉnh Ngôn thấy rõ mặt từng tên. Không đứa nào chạy trốn, vì chúng sợ họ Chu bị giết.

Chàng nhìn sang cô gái, quen quá ! Nhất thời chàng nhớ không ra gặp người này ở đâu... Cuối cùng rồi chàng cũng nhớ ra... Chúng di họ Tống Kim hòa nhân với Ca Linh về Xích Sơn, một cô gái bán quán, bán giùm cho người quen, còn nàng thì ở tận ngoài biên giới chờ người không biết cô gái có nhớ ra chàng không ?

Vũ Đỉnh Ngôn nhìn sang họ Chu, gã cũng có phần bảnh trai hoa nhá. Nhưng

nhìn vào mặt hân, không si tin được hân là người chân chính.

Ba tên còn lại không có gì đặc biệt.

Vũ Đình Ngón ôn tồn hỏi :

— Nhân huynh họ Chu tên thật là gì ?

Hân đáp gọn :

— Chu Đống !

Chàng hỏi qua cô gái :

— Còn tiểu thư ?

Cô gái cũng nói cộc lốc :

— Phương Đài !

Vũ Đình Ngón mỉm cười :

— Tại hạ gặp Phương cô nương một lần rồi đó.

Cô gái cười mát :

— Công tử nhớ dai quá nhi ! Vậy ta quá hân hạnh.

Chàng nhận xét cô gái lần nữa. Đôi mắt đen tròn có vẻ thông minh. Nước da hơi ngăm, mặt tròn, dáng người khỏe. Chắc chắn ở vùng biển thủy này, cô là giai nhân.

Vũ Đình Ngón nói :

— Bọn tại hạ đi sz mạc tất nhiên phải dùng ngựa và chúng ta đã đổi giá cả đã xong. Các người lấy trộm ngựa, rồi còn lừa bọn ta ra ngoài để hạ sát, toan lấy hết tài sản của bọn này ! Theo luật giang hồ, các người xử sao cho hợp ?

Cả bọn không có một lời.

Tuyết Nhạn hỏi :

— Ai tác chủ việc này ?

Chu Đống đáp :

— Ta !

Tuyết Nhạn cười nhẹ :

— Bây giờ các hạ hãy tự xử !

Phương Đài gần giọng :

— Các người hãy đánh ngã hết bọn ta đi, rồi mới tính tới chuyện đó,

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Phương cô nương ! Nếu mọi người ai cũng chủ trương như cô nương, thì đâu còn luật giang hồ và đạo đức nữa ? Tại hạ nói là nói đến vấn đề tự giác ở chính mình. Còn cái trò mạnh được yếu thua, đã làm biết bao nhiêu người vô tội chết. Mãi đến bây giờ cô nương vẫn chưa thức tỉnh.

Phương Đài triết lý :

— Các hạ có đúng thì cũng chỉ đúng trong phạm vi lý thuyết mà thôi ! Chả lẽ quý vị có một bạn bị nạn, thì mấy người còn lại bỏ chạy chẳng ? Hay khoanh tay

đứng nhìn kẻ mạnh hành hạ bạn mình ? Hay khầu đầu để lấy xin ?

Vũ Đỉnh Ngôn chưa tìm ra câu đối đáp.

Tuyết Nhạn nói :

— Phương cô nương ! Bởi quý vị làm những việc trái với đạo nghĩa nên không thể có một giải pháp nào khác, còn chúng ta là kẻ tự vệ. Vì vậy mà cách xử mỗi bên có khác nhau !

Phương Đài vẫn một mực :

— Ta nói rồi. Hoặc chúng ta cùng bị nạn với nhau. Hoặc chúng ta giải thoát cho bạn ta ! Ra tay đi !...

Phương Đài mở chương đánh vào mặt Tuyết Nhạn khi thế uy bạo lắm.

Tuyết Nhạn khen :

— Lợi hại ! Ở nơi vắng vẻ này cũng có kẻ chân tài.

Trong lúc đó Vũ Đình Ngôn lại nghĩ :

“Đám này suốt tuổi với nhau, võ song na ná nhau, chắc bọn chúng còn sợ *“Vũ sư phụ của họ võ công cao lắm !”*.”

Tuyết Nhạn trả lại mấy chiêu đáng giá !

Phượng Đài đã thử qua, biết chiêu lục, chiêu pháp của đối phương hơn mình nhiều.

Tuy vậy, nàng quyết đánh ! Nàng tin rằng, trong những chiêu thức, người ta có thể lừa nhau được. Và nàng lập mưu.

Khi Tuyết Nhạn đánh ra chiêu “tả hữu tấn khai”, kẻ mới vào nhập môn cũng đã biết chiêu này trong bài “Tứ trực quyền” và trong kiếm pháp thì nó nằm trong bài “Tứ lượng kiếm pháp”, Tuyết Nhạn bay tới

song cước đá về phía trái, nhưng song chiêu thì đưa sang phía phải... Thân pháp rất ngoạn mục, vào bậc tôn sư mới sử dụng được thế này !

Phượng Đài tìm ra được chỗ sơ hở, của đối phương, nàng chỉ hợp người vượt tránh cả cước lẫn thủ. Khi bộ pháp của Tuyết Nhạn chơi với nửa chừng, Phượng Đài bỗng thẳng người lên, tả thủ với chiêu “Dạ xoa tuần hải”, tay trái đưa khỏi đầu quay tròn một vòng, trong lúc đó chiêu lục dồn hết tay phải với chiêu “Giao long ngộ vông” !

Tuyết Nhạn biết mình mắc mưu, và sắp bị nguy tới nơi. Nhân tay trái của đối phương vừa nhắm vào người nàng, nàng nương đó mà vọt tới, chân sau đưa ra một đòn cước “Kình ngư chuyển vĩ” (cá kinh đập đuôi), Phượng Đài bị một cú đập ngang vai, tuy không thương tích gì, nhưng nàng

loạng choạng, nên không ra tay tiếp kịp được.

Tuyết Nhạn nhìn Phương Đài cười hi hi. Nàng nói :

— Cô nương gan và thông minh, phục lắm ! Thôi nhé !

Phương Đài cá quyết :

— Chừng nào chết mới thôi.

Tuyết Nhạn nhìn vào mặt cô ta nghiêm giọng :

— Xin đừng nói, được thua là chuyện bình thường. Được thua là cả vấn đề quan trọng đó !

Phương Đài lại tấn công ! Uyển Nhu nổi xung đưa chiêu “Thánh mẫu du sơn” nâng bay lướt qua đầu Phương Đài, đưa tay gỡ nhanh chiếc trâm rồi đập xuống !

Tuyết Nhạn nói :

— Nếu chiêu này, ta đánh xuống một chưởng, liệu cô nương còn sống không ?

Nàng ném trâm trả lại.

Phương Đài cài trâm xong, rồi múa chưởng đánh tiếp.

Tuyết Nhạn cá giận nói :

— Chắc cô nương là con cưng của một đại gia nào nên mới cứng đầu vậy. Lần này thì đừng trách !

Phương Đài đã quyết sống chết, thì nàng không cần phải ngại ngùng, cứ lần xả vào tìm Tuyết Nhạn mà đánh.

Chưởng pháp của Tuyết Nhạn càng lúc càng ảo hóa. Với chiêu “Phong xung định hướng”, một tay che ngang mặt để chuẩn bị búng ra một thế liên hoàn, theo kiểu trực phá. Phương Đài thấy đối phương đánh ra chiêu thức hơi hợt, cứ tưởng đối phương khinh địch, liền sử dụng chiêu “Hợp

phố hoàn châu", tay trái nàng dựng đứng che mặt, tay phải xô ập đến tay đối phương. Bất ngờ Tuyết Nhận biến chiêu...

Tuyết Nhận phong thẳng người lên, tay trái chặt tay phải đối phương, và tay phải bổ xuống đầu Phương Đài một chưởng rất chuẩn.

— Sầm !...

Phương Đài mở mắt, thấy hai bóng người bay dạt ra hai nơi : Tiểu Chân bay tới hất Phương Đài ra, và đỡ chiêu này, nhờ vậy mà Phương Đài khỏi chết.

Tiểu Chân thở ra nói :

— Tuyết Nhận ! Chả lý vãi con ngựa mà phải đổi lấy mạng người ? Chỉ nên cho Phương cô nương biết vậy thôi.

Tuyết Nhận nói :

— Ta đâu muốn giết họ ? Càng nhân

nhượng họ càng làm tới không thấy sao ? Chắc là họ ý vào ai đó ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Chư vị ! Vùng biên giới này đất đai khô cằn, khó canh tác và chăn nuôi. Họ không chịu về Nam để sống, cũng vì nơi đây là nơi chôn nhau cắt rốn của họ. Vì vậy mà họ tìm mọi cách để sống, dù phải làm thiệt hại cho người khác. Cũng có điểm đáng để chúng ta thông cảm.

Uyển Nhu nói :

— Tiểu muội biết, họ giết hại nhiều người rồi ! Cứ xem họ bần nhau thì biết. Càng dung dưỡng họ, họ càng làm hại nhiều người hơn.

Vũ Đỉnh Ng¹ôn nói :

— Biết vậy, nhưng đây không phải là cái gốc. Chút nữa sẽ có thủ lãnh của họ đến.

Bây giờ Phương Đài mới thực sự bình tĩnh. Nàng nhìn chăm chú vào ba người này. Chẳng trãi kia tuy không tuấn nhã mấy, nhưng chàng ăn nói điềm đạm, phải phép.

Còn hai cô gái võ nghệ tuyệt luân. Con gái đất văn vật có phải. Đẹp lại còn biết điều nữa !

Đó là những lời thăm kín của Phương Đài.

Nàng vốn không biết thương ai ghét ai trong đám này.

Bốn phận nàng phải làm, phải nói vậy thôi.

Nhưng từ khi xảy ra việc Tiểu Chân đồ thể một chương trí mạng, Phương Đài càng hiểu họ nhiều hơn.

Cuộc im lặng không còn kéo dài nữa.

Đằng xa kia có ba người đi tới. Đi

đầu là một lão to lớn vạm vỡ, thân pháp nhanh nhẹn, y phục chèn, kế đó là hai gã trung niên, chính là hai tên mai phục ngầm hồi đầu hôm.

Lão vừa đến nơi hỏi :

— Ai là thủ lãnh đám này ?

Thấy giọng trịnh trọng, Tiểu Chân nổi xung nói :

— Ta !

Lão một thoáng sững sốt, hỏi :

— Các người ở đâu đến đây gây sự ?

Tiểu Chân bắt bẻ :

— Ngôn ngữ của các hạ không chính xác. Người ta là kẻ lạ, tự bảo vệ sinh mệnh và tài sản của mình là gây sự à ? Một sự phụ không chân chính làm sao có đệ tử anh hùng được ? Kẻ đầu trộm đuôi cướp chính là kẻ gây sự !

Lão tức giận hét :

— Con tiện tì kia ! Ta phải cắt lưỡi người ra mới được.

Lão lấy hết sức bình sinh đánh ra một chương. Tiểu Chân vận công đỡ.

Sầm !...

Lão bị dội ngược ra ngoài. Còn cô gái mảnh khảnh kia vẫn đứng yên một chỗ.

Bây giờ lão mới há hốc mồm ra. Biết gặp thứ dữ rồi, lão chạy thì khó coi, mà đánh thì cảm chắc sự tử bại !

Phương Đài thấy chương lực của Tiểu Chân như vậy, biết rằng, lúc trước đây, Tiểu Chân đã nhận nhượng nàng rất nhiều.

Tiểu Chân nói :

— Tài nghệ như vậy thì chưa đáng mặt sư phụ, còn tư cách thì không ra gì.

Cúng may, cái lưỡi của ta vẫn còn rung được !

Nàng nói xong tung ra một chương để đáp lễ. Và bắt buộc lão xuất chương để tiếp.

— Sầm !...

Một tiếng kêu khô khan, lão bay bắn ra ngoài té ngồi một đống.

Đám cướp xem thấy thất kinh !

Phương Đài bước tới đỡ lão dậy, nói :

— Đại sư huynh ! Những vị này võ công cao lắm, chưa chắc sư phụ đã thắng họ đâu !

Lão vừa sợ vừa thẹn chưa biết nói gì. Lão đưa mắt nhìn trước nhìn sau, xem thử có viện thủ hay không.

Đám Vũ Đỉnh Ngôn bây giờ mới biết lão chỉ là sư huynh. Vậy còn sư phụ nữa.

Bốn về vắng ngắt...

Vũ Đình Ngôn nói :

— Chúng ta cần dứt khoát việc này.
Trình tiểu thư về phòng xem có việc gì
xảy ra không ?

Tiểu Chân chưa kịp đi, Tuyết Nhạn
vội phi nhanh về phía phòng.

Bây giờ có một lão già tóc bạc phơ
và một lão nương xuất hiện. Nhóm người
trộm ngựa cùng quì xuống lạy lễ.

Vũ Đình Ngôn thấy phong độ và cốt
cách đối phương có phần uy hiếp.

Lão nương hỏi :

— Chu Đồng bị điểm huyết à ?

Chu Đồng không đáp !

Bà bước tới toan giải huyết cho hần.

Tiểu chân chặn lại nói :

— Lão phu nhân muốn giải huyết cho
đệ tử mình phải xin phép tiểu nữ !

Lão nương gằn giọng :

— Xin phép cô nương à ? Có ai đời
vậy không trời ? Này... nương tử ! Tuy ta
không có quyền gì đối với ai, nhưng có cái
quyền tối thiểu để bảo vệ đệ tử của mình.
Cô nương đã bế huyết đệ tử ta, ta chưa
khó dễ, lại còn bắt ta phải xin phép ?
Hay !...

Lời của bà phản uất, trăm thống, cũng
có lý !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Tiền bối có quyền bênh vực đệ tử
mình, nhưng nếu văn bối không nhân nhượng,
thì Chu công tử đã chết rồi, còn đâu mà
bênh vực nữa ?

Phu nhân nói tỉnh :

— Ta giết người lại để trả thù !

Chàng hỏi tiếp :

— Giả sử tiên bối đánh không lại tại hạ thì sao ?

Bà nói :

— Làm sao có thể có việc đó được ? Vạn nhất mà như vậy thì ta tự sát !

Vũ Đinh Ngôn hết đường hỏi ! Xét ra tính nết của lão nương và của Phương Đài gần giống nhau ! Cả hai đều cực đoan và đoan kể.

Tiểu Chân nói :

— Vậy, trước sau gì lão phu nhân cũng đánh bọn này ?

Bà nói :

— Dĩ nhiên là vậy ! Báo danh đi !

— Vũ Đinh Ngôn !

— Tiểu Chân !

Lúc ấy Tuyết Nhạn ở trong chạy ra, thấy vậy nàng cũng nói :

— Độc Cô Tuyết Nhạn !

Vũ Đinh Ngôn hỏi lão : — Xin tiên bối cho biết cao danh !

Lão đáp gọn :

— Vô danh !

Vũ Đinh Ngôn cười khẩy :

— Quá cao ngạo !

Vị lão nương nói :

— Ta là Bình Ma Đại Nương !

Vũ Đinh Ngôn và Tuyết Nhạn đồng chấp tay xá và nói :

— Chết rồi ! Bọn vãn bối nghe đại danh của đại nương quá nhiều, nay mới gặp ! Vô lâm Trung Nguyên đang làm đại hội, tìm một vị minh chủ, sao đại nương không đến đó tham dự ? Đã vậy, Lâm tiên

sinh cũng không đi ? Nghe các vị cao danh thường nhắc về nhị vị tiên bối rất nhiều, hai vị bên ngoài sống như vợ chồng, nhưng bên trong hoàn toàn là một cặp bằng hữu cao khiết ! Trường hợp đó cũng giống như Vũ Y Khách với Nguyệt Cầm tiên tử !

Cặp tiên bối càng nghe bọn Vũ Đình Ngón xố một tràng, ai cũng giật mình ! Người Trung Nguyên nghe danh người quen ngoại thì phải là người thế nào mới được chứ ? Trẻ tuổi như bọn này phải có tài cao, phải giao du rộng, và nhất là dám vô lâm tiên bối công nhận bọn trẻ ấy có tài đức, họ mới kể chuyện người khác cho nghe !

Nhưng người được nghe phải là kẻ mầu mỵ, đức độ... không lý đi kể cho kẻ vô danh.

Và nghĩ vậy, cặp tiên bối ấy mát lòng ngay !

Bình Ma Đại Nương nhìn sững bọn Vũ Đình Ngón một hồi nói :

— Té ra Vũ công tử cũng là một cao nhân !

Tiểu Chân bước tới khai giải huyết đạo cho Chu Đồng.

Bình Ma Đại Nương nói tiếp :

— Ta không dạy học trò làm chuyện tồi bại ! Nhưng cái đất này nó đã có lệ rồi ! Quanh năm không còn nghề gì làm ăn, nên làm kiểu trao đổi ngựa. Mỗi lần trao đổi chúng ta kiếm một ít tiền để sống, chính cái nghề đó, dần dần bọn đệ tử này ra lòng tham. Ta đã răn bọn chúng rất nhiều lần, cũng may đệ tử ta không sát hại nhân mạng !

Bà cũng trả lại một hơi để... đáp từ !

Trời phương đông bắt đầu hừng sáng !

Cuộc xung đột đầu hôm đã qua, sáng nay họ lại thân thiện !

Tiểu Chân không rõ Lâm tiền bối là nhân vật thế nào, liền hỏi nhỏ Tuyết Nhạn :

— Vị tiền bối ấy là ai ?

Tuyết Nhạn nói nhỏ :

— Ông ấy võ công ghê gớm lắm ! Ông ta lại có tài về khoa bói toán nữa. Giang hồ không biết tên thật, nên đặt cho ông cái tên là Lâm Cốc Tử !

Lâm Cốc Tử nói :

— Ta đã nói với Đại Nương rồi ! Nếu có mặt gã họ Chu thì cũng sinh ra chuyện đạo tặc ! Ta sẽ trị tội !

Không biết lão có trị tội đệ tử hay không, nhưng bọn Vũ Đình Ngôn mới hai vị tiền bối ấy về nơi khách điểm !

Đến nơi, chàng giới thiệu từng người !

Tiểu Chân lược thuật về tình hình Trung Nguyên.

Đại Nương nghe qua nói :

— Chúng ta tuổi đã lưng rồi, không ham gì cả.

Còn chút Phương Đài vừa là đệ tử, vừa là nghĩa tử. Nó là phần an ủi của ta ! Còn lão Lâm Cốc Tử này, thì suốt đời cứ chiêm bốc để tìm thời, rồi chui ra đất này để chuẩn bị gởi mảnh xương tàn !

Hắc Thủ nói :

— Lâm huynh và Đại Nương tuy đã yên được phần mình, còn tương lai của lớp hậu bối thì sao đây ? Phương Nam là đất Miếu địa, có thể giúp được cho những ai có chí tiến thủ !

Phương Đài nói :

— Đã có người tiến cử, sư phụ và

Nghĩa mẫu hãy Nam du một chuyến xem sao !

Dại Nương chợt hỏi :

— Chừng nào chư vị trở lại đây ?
Có thể đến lúc đó ta thất tung, đi luôn !

Đỉnh Ngôn nói :

— Có lẽ ngoài một tháng nữa. Không hẳn gì bọn văn bối đến đúng dịp này. Hẹn gặp nhau ở Ngọc Môn Quan !

Lâm Cốc Tử nói : .

— Bây giờ Phương Đài đưa chư vị ra Lãng. Trước là tránh vùng ảnh hưởng của sa mạc Nữ Vương, tức là Ngọc Tinh phủ nhân đó, sau, lướt về có Phương Đài khỏi sai phương hướng !

Bốn người của Vũ Đỉnh Ngôn nghe Lâm Cốc Tử nói về sa mạc Nữ Vương với giọng đầy sợ sệt, họ rất ngạc nhiên.

Tuyết Nhạn nói :

— Tiền bối hãy nói thêm về sự lợi hại của sa mạc Nữ Vương !

Bình Ma Đại Nương nói :

— Ta chưa đấu với Ngọc Tinh phủ nhân bao giờ ! Vô lâm Trung Nguyên có những tay tuyệt đỉnh cao thủ như cở Nhật Nguyệt Kiếm Vương đều phải thất bại mà trở về. Bà có hàng trăm thuộc hạ người nào cũng võ công siêu đẳng. Những người đi sa mạc thuộc giới giang hồ thì không thể lọt qua tay bà. Bà bắt họ để làm tôi tớ !

Vũ Đỉnh Ngôn đảm lo. Chàng nghĩ bụng, nếu biết trước vậy, chàng sẽ kéo thêm một ít cao thủ như Đồng Điểm Khu, Trác Phi Hựu... cũng giúp ích cho chàng một tay !

Đỉnh Ngôn nói :

— Đa tạ Đại Nương và tiền bối. Nếu có Phương tiểu thư hướng đạo, thì bọn vãn bối không lo gì !

Đám năm người sửa soạn lên đường !

* * *

Đường qua mạc hải năm người năm con tuần mã, trang bị đầy đủ lương thực và nước uống, do Phương Đài hướng dẫn.

Nàng nói tỉ mỉ về vị trí của sa mạc Nữ Vương, không biết bao sự gay cấn và hấp dẫn !

Nghe qua Vũ Đình Ngôn nói :

— Hắc tiền bối đã chuẩn bị Kim tiễn và vạn năng cơ chưa ?

Hắc Thư nói :

— Xong ! Nhưng cũng vô ích ! Người của sa mạc Nữ Vương mặc toàn bộ là áo giáp, đầu đội mũ sắt, mặt che kiến dày.

Vạn năng cơ may lắm chỉ làm trầy họ mà thôi !

Đinh Ngôn hỏi :

— Nếu nhắm ngay trại họ mà đi thì mấy ngày nữa tới cơ sở của họ ?

Phương Đài nói :

— Họ đóng giữa đường U Lăng với biên thủy Trung Nguyên. Ta đi được bốn ngày rồi, theo hướng này thì gặp !

Tuyết Nhạn nói :

— Nếu họ trang bị giáp cũng như vậy, vũ khí không làm gì họ được, thì quyền chưởng đánh họ có ăn thua gì ?

Hắc Thư nói :

— Vũ khí cực bén, chưởng lực cực mạnh thì có tác dụng !

Phương Đài nói :

— Đi theo lối tiểu muội là đi vòng.

giỏi lắm chỉ gặp những tên đi tuần, ta đỡ công sức hơn !

Vũ Đình Ngón lại hỏi :

— Căn cứ của họ là cố định, hay đóng theo lối hành cung, dã trại ?

Phương Đài nói :

— Ba năm nay họ vẫn còn ở chỗ cũ, chứng tỏ, cơ sở của họ là cố định. Hơn nữa, nghe nghĩa mẫu nói, nơi ấy nam nữ đều sống chung với nhau, lại có những cặp vợ chồng bị bắt đều dẫn về đó, thì chắc hẳn nơi ấy có sự sinh nở. Như vậy, dần dần họ sẽ có nhà riêng. Nhiều nhà họ hợp thành xóm !... và có lẽ bây giờ họ thành một ngôi làng nho nhỏ, ốc đảo cũng nên !

Tuyết Nhạn nói :

— Phương cô nương nói có duyên quá !

Đình Ngón nói :

— Phương cô nương thông minh ! Cách đây mấy hôm, mấy tay ăn trộm kia vào chuồng ngựa, ngựa không hí. Phương cô nương biết là có người phục kích, Chu Đồng không tin !

Tiểu Chân phụ họa :

— Phương cô nương thông minh nhưng... cũng đầu lăm ! Bướng ghê !

Phương Đài cười, nói :

— Tiểu muội sinh trưởng ở một vùng đất thê thảm, con ai, cháu ai, không biết. Lớn lên vẫn chưa viết được bốn hàng, vô chưa đọc tới bốn trang. Rất cần chư vị chỉ bảo thêm !

Tuyết Nhạn nói :

— Đừng lo ! Ti muội huynh đệ tiền trung hậu bối gì bọn này có một trời người ! Trong đám thân hữu ấy có cả cầm kỳ thi họa sĩ, nông công thương bốc y lý số đều

đầy đủ. Rong chơi quên nhớ nhà ! Tha hồ chỉ giáo !

Phương Đài nhìn chăm vào miệng Tuyết Nhạn một cách say mê. Nàng chợt hỏi :

— Tiểu muội hăm một tuổi còn nhí vị tiểu thư ?

Tuyết Nhạn nói :

— Ta hăm hai ! Sinh giữa ngọ ngày đầu năm !

Tiểu Chân nói :

— Ta hăm hai ! Sinh cuối tí ngày đầu năm !

Tuyết Nhạn nguyệt dài :

— Bộ muốn... làm lớn hả ?

Cả bọn cùng cười !

Tiểu Chân được dịp móc Vũ Đỉnh Ngôn :

— Phương tiểu thư làm em, là em trong ba đứa này thôi ! Vũ công tử có nhiều hồng nhan tri kỷ lắm ! Đa phần tuổi họ chừng mười lăm mười bảy ! Phương cô nương không lo gì xưng “tí” với đám đó.

Vũ Đỉnh Ngôn chỉ biết cười buồn !
Chàng lại nhớ đến chuyện “Vũ phu nhân” ở Bách Độc Lâm !

Phương Đài liếc nhanh về phía Đỉnh Ngôn, thấy chàng trầm ngâm... lòng hơi ngại ngại.

Tiểu Chân nói :

— Một cỏi sa mạc mệnh mông thăm thẳm, nếu đi suốt ngày mà không có một điều vui thì người phát bệnh ngay ! Đùa với Vũ công tử một chút, có phiền chăng ?

Tuyết Nhạn nói :

— Vũ công tử sống cho tha nhân nhiều, nên tha nhân phải đáp lại cho công

từ nhiều đó là lẽ công bình ! E rằng, không phải mấy cô bé chosi choai kia không thôi, mà còn nhiều người lớn hơn nữa !...

Đỉnh Ngón không biết có nghe nhột nhột chẳng ? Chẳng vấn không nói một lời !

Lâu lâu Vũ Đỉnh Ngón mới nói :

— Theo ý tại hạ, ta nên đi thẳng qua khu vực của Ngọc Tinh phu nhân. Theo ý chư vị thế nào ?

Không có ai nói gì !

Một lúc Hắc Thủ nói :

— Hồi đi chúng ta hẹn tháng rưỡi. Nay hơn mười ngày rồi. Nếu qua thẳng khu vực ấy, nhờ gặp rắc rối có phải trễ chẳng ? Đó là chưa nói đến những việc khác nữa !

Tuyết Nhạn nói :

— Nếu chúng ta đi vòng thì mất

thêm một đôi ngày. Hơn nữa, ở đây không ai võ công kém ! Hơn nữa vận số của ta... đỡ lắm ! Cứ đi thẳng !

Đỉnh Ngón lại nói :

— Giúp cho Bắc Mã Nhân cũng là giúp, mà giúp cho giang hồ cũng là giúp. Đâu còn chuyến nào để ta qua đây nữa ? Tại hạ quyết gặp Ngọc Tinh phu nhân ! Còn Phương hiền muội đưa đoàn người của ta đi vòng. Nếu xong việc, tiểu huynh đi thẳng đến U Lãng Bê Thố !

Mọi người nghe Vũ Đỉnh Ngón quyết định như vậy đều thất kinh. Tiểu Chấn lo lắng nói :

— Không được đâu Vũ công tử ! Công tử mạo hiểm một mình ai nữ đi yên được ? Hơn nữa đường quanh chưa hẳn đã yên ! Thôi ! Tất cả cứ theo đường thẳng là xong ! Giúp người gần trước, giúp người xa sau !

Nếu may mà còn sống, ta làm được hai việc trong một chuyến đi ! Nếu chết vì công việc thì ta dành ngậm cười ! Tăm bản đồ kia, trước sau gì cũng Châu hoàn hợp phố mà thôi !

Bấy giờ mọi người vui vẻ theo hướng thẳng !

Họ đi đến ngày thứ năm thì hết nước ! Đồ dự trữ cho ngựa cũng hết !

Chợt Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Có một người nằm gục phía trước kia !

Và tất cả đều thấy ! Họ cho ngựa đi nhanh tới...

Vũ Đỉnh Ngôn xuống ngựa xem xét nạn nhân. Người này đang thở ngoi ngóp.

Vũ Đỉnh Ngôn hỏi :

— Có nên cứu người này sống lại không ?

Tiểu Chân ngạc nhiên hỏi :

— Tình nghĩa hiệp của công tử đã mất rồi sao ?

Phượng Đài nói :

— Ti ti ! Dành rằng gặp người hoạn nạn thì phải cứu ! Tuy nhiên trường hợp này thì khác. Chúng ta có năm con ngựa đi đường dài, không thể chở theo một người nào khác được nữa ! Nước uống, lương thực chúng ta đã cạn. Chỉ còn có nước ghé qua sa mạc Nữ Vương mà "hỏi" thôi ! Cứu sống họ lại đi theo đường của ta thì ta lại khổ ! Ta tự bảo vệ mà còn chưa chắc. Nay lại ra bảo vệ thêm một người nữa, biết bao là rắc rối ! Nếu họ đi khác đường, thì lương thực đâu mà cung cấp cho họ ? Hóa ra họ cũng chết !

Nghe Phương Đài nói, ai cũng vỗ lế.
Họ phục cả hai người đều cao kiến !

Độc Cô Tuyệt Nhận thích quá, nói :

— Phương Đài là một hảo hiệp muội !
Hết chế vào đâu được ! Tuy vậy, theo ý
Uyển Nhu chừng nào chừng, cầu người ấy
sống lại hẳn hay ! Hoàng thiên bất phụ
hảo tâm nhân ! Để gì họ gặp được chúng
ta trong cảnh ngộ này !

Mọi người đều đồng ý như vậy. Đỉnh
Ngôn nói :

— Vậy tại họ làm việc !

Chàng ngồi xuống xem xét mạch lạc
một hồi, nói :

— Người này bị kiệt sức vì đói khát !

Tiểu Chân thúc chân lực vào !...

Một hồi rất lâu, người kia tỉnh lại !
Lão mở mắt ra nhìn thấy mọi người ! Lão

nhắm mắt lại. Dường như lão cố suy nghĩ
để nhớ lại những gì xảy ra... Nửa giờ trôi
qua lão mở mắt ra một cách tỉnh táo để
nhìn mọi người !...

Vũ Đỉnh Ngôn trông ánh mắt của lão
quen quen ! Nhất thời chàng nhớ không
ra lão là ai.

Người ấy hỏi :

— Công tử có phải là Vũ Đỉnh Ngôn ?

Đỉnh Ngôn bình tĩnh nói :

— Phải ! Chẳng hay các hạ là...

— Sa Địch Truy ! Nạn nhân giữa sa
mạc nói !

Vũ Đỉnh Ngôn chợt nhớ lại người này !
Có lẽ là năm kia cũng nên, cô gái Đường
Thủy uyển đã thách đấu với hắn ! Kết quả
hắn rơi kiếm, còn Thủy Uyển bị thương,
được Đỉnh Ngôn cứu ! Từ ấy không gặp
hắn đâu nữa !

Hôm nay bất ngờ gặp nhau trên sa mạc. Hai bên vốn không oan cừu gì với nhau, và Sa Địch Truy vẫn không phải là kẻ bại hoại !

Điều phải nói ở đây, họ Sa chắc hẳn không phải là người Trung Nguyên.

Tuyết Nhạn cười :

— Sa Địch Truy, con rồng đen ! Sao các hạ cải trang ?

Sa Địch Truy nói :

— Dĩ nhiên là phải cải trang. Đi đường, một là tương mạo hiền hậu như nhà sư, còn không thì, phải cực hung dữ !

Uyển Nhu cười :

— Mặt các hạ cũng không hung dữ gì, chỉ có mặt cảm thôi ! Nhưng các hạ đi U Lăng làm gì ?

Sa Địch Truy nói :

— Từ ngày đấu với Đường Thúy Uyển,

ta rút kiếm. Nghĩ mình không còn mặt mũi nào chường giữa giang hồ nữa, bèn qua xứ tịnh ẩn cư ! Cách đây không lâu đoàn Hồng Y Quân do Tô Lô Đạt hộ tống công chúa Anh Ti về nước, đi ngang qua chỗ ta ẩn cư, ta đón lại hỏi sự tình.... Trong lúc ta đã biết Thái tử Bắc Mã Nhân đang ở Bắc Mông, nên ta tình nguyện xin đi để báo tin cho ngài !

Thấy sự tình càng lúc càng kỳ thú. Đinh Ngôn hỏi :

— Như vậy các hạ biết giáo chủ Tô Lô Đạt ?

Sa Địch Truy nói :

— Dĩ nhiên là biết ! Cách đây ngoài bảy năm, thái tử bị cầm tù ở Phổ Ta La, ta là người phục dịch cho thái tử, mặc dù lúc đó ta là kẻ coi ngục, một đêm kia, bất ngờ có đám người tấn công cứu thái tử, ta là người mở cửa hướng dẫn cho thái tử đi !

Sa Địch Truy nhắc đến đoạn cổ sự ấy, Hắc Thủ bồi hồi. Liền tường thuật lại một đêm tháo cũi sổ lồng...

Sa Địch Truy nói tiếp :

— Ta đã gặp thái tử ! Thái tử cho biết, ngài đã hay việc công chúa về nước rồi !

Hắc Thủ hỏi :

— Nếu thái tử đã biết việc phục quốc tại sao không vội về, mà còn nấn ná ở Bắc Mông ?

Họ Sa nói :

— Thái tử chưa vội về, vì có hẹn ai về tẩm bần đồ kho tàng. Sợ kẻ gian đoạt lấy, mà sinh ra nội chiến. Chính thái tử nói :

— Công chúa lấy lại lãnh thổ, ta lấy lại tài sản của nhân dân ! Mỗi người góp một ít công để xây dựng đất nước. Hơn nữa thái tử đã sai một số người về trước báo tin !

Tuyết Nhạn nói :

— Thái tử thật bất thông ! Chính thái tử đã biết Bạch A Li là chủ nhân tẩm bần đồ, cư trú tại Cổ Thành cương sơn. Thay vì cho người về nước, ngài nên cho người thông báo với chủ nhân kho tàng đem bần đồ về nước, hoặc đem cho ngài, có phải là tiện hơn chăng ?

Sa Địch Truy và Hắc Thủ cùng nói một ý :

— Vật đời sao đời, chưa chắc tẩm bần đồ đó vẫn còn ở Bạch A Li !..

Tuyết Nhạn lắc đầu :

— Thật vô lý ! Thủ thật với quý vị ! Ta, Độc Cỏ Tuyết Nhạn quá biết, vì thái tử mê một nàng A Lý Chân, công chúa xứ Mông, nên mới chần chờ như vậy. A Lý Chân ràng buộc thái tử cũng vì tẩm bần đồ ! Thủ hỏi, chưa biết tẩm bần đồ lọt vào tay ai, mà thái tử ở lại chờ rồi nhờ hết người này đến người khác, có phải là đưa tay bắt bóng không ? Đó là nguy hiểm !

Mọi người, kể cả Vu Đình Ngôn không hề biết về nàng A Lý Chân, chung nghe nàng nói ai nấy rụng rời. Tuyết Nhạn nói tiếp :

— Có thể thái tử đoán, công chúa Anh Ti về nước đó là việc nguy tạo của kẻ thù, để thái tử nghe tin đó mà về, rồi kẻ thù giết thái tử ! Nhưng đã biết bao nhiêu người thân đã nói với thái tử rồi ? Đi chuyến này là ta

đi, tuy nhiên ta không tin thái tử có thể quay lại cố quốc !...

Việc quá ngả ngũ không ai còn ý kiến gì ! Đinh Ngôn hỏi :

— Bây giờ các hạ định đi đâu ?

Đích Truy nói :

— Ta về Nam để tìm ra Hắc Thủ thần Tiên ! Vì thái tử có nhờ ông ấy về vạ kho tàng ! Mấy năm rồi vẫn bật tin !

Mọi người đều suy nghĩ đến vấn đề này.

Hắc Thủ nói :

— Thần Tiên là ta đây ! Tám bản đồ đó hiện chúng ta giữ. Ta đích thân đến U Lăng để nghiên cứu tình hình của thái tử ! Nếu quả thái tử đã có công chúa A Lý Chân, thì tám bản đồ đó không giao cho ngài nữa !...

Sa Đích Truy nói :

— Cứ thống nhất ý kiến như vậy ! Bây giờ ta không xuôi Nam, ngược Bắc nữa, ta đi Ba Tư để báo tin cho công chúa ! Hẹn gặp lại nhé !

Phương Đài nói :

— Bắc Tây Nam gì cũng không đủ lương thực cho ngài cả ! Chỉ lấy sự sống chết mà chia nhau thôi ! Đi nam thì năm, sáu ngày đường ngựa, đi Tây cũng mất thời gian ấy. Tiểu nữ có cách tiếp cho ngài hai ngày lương thực và vài năm công lực nữa !

Mọi người đồng ý với phương thức của Phương Đài.

Vũ Đinh Ngôn giúp họ Sa vài chục năm công lực nữa !

Tiểu Chân sang cho Sa Đích Truy hai ngày lương thực.

Còn đám Vũ Đinh Ngôn cứ thẳng đường !...

HẾT TẬP TÁM

HỒI HAI MƯƠI LĂM

SA MẠC NỮ VƯƠNG

ĐẾN đầu ngày thứ bảy, đoàn người thấy xa xa những khối đá to lớn như những tòa nhà chồng chất lên, đứng sừng sững lạnh lùng !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Chắc chắn sau rừng đá kia phải có nước và cây cối !

Chàng nói xong vội phóng con Hoàng Tuyết Phiêu lên một động cát cao hướng mắt nhìn về hướng phía rừng đá, chàng

thấy phía sau rừng đá thấp thoáng có bóng cây xanh !

Vũ Đình Ngôn vừa mừng vừa hồi hộp...

Chàng trở lại nói với mọi người :

— Doanh trại của sa mạc Nữ Vương sắp đến rồi !

Khu vực Thạch Lâm là của phu nhân, chúng ta cứ đến đó !

Thật lâu, Tuyết Nhạn hỏi :

— Đại ca ! Bãi cát vốn lúc nào cũng bằng phẳng, có sao ở đây có lúc lồi, lúc lõm ?

Phương Đài giải thích :

— Ở sa mạc có nhiều biến đổi quái dị lắm ! Đang buổi trưa, lúc mọi người khát nước, người ta nhìn xa xa trước đó chừng nửa dặm đường, thấy nước lênh láng, nhưng chừng đến gần thì cát vẫn là cát ! Người ta gọi đó là ảo ảnh của sa mạc !

Ở đây ít người biết về đặc tính của sa mạc, khi nghe Phương Đài nói, nhiều người cho đó là sự khó tin, nên họ cứ ngóng cổ đợi Phương Đài nói tiếp. Nàng nói :

— Có khi đoàn người qua một nơi không có núi cát, nhưng lúc trở lại thì một ngọn núi cao sừng sững ! Bởi ai làm rớt một vật gì đó trên sa mạc, gió thổi cát tấp vào đó tiếp tục... và chỉ cần vài ngày đêm sau, nơi ấy tự nhiên thành núi cát bất ngờ !

Tiểu Chân nói :

— Một chiếc giày, chiếc khăn lau mặt cũng trở thành một cụm núi, lạ như phép tiên !

Phương Đài mỉm cười nói tiếp :

— Chưa ai thấy phép tiên ! Nhưng có người đã thấy phép biến hóa của sa mạc ! Có trường hợp, đoàn người đi qua

gặp núi cát đỏ, khi đi lại thì chẳng thấy gì cả ! Bởi gió thổi ngược lại, cát bay tạt ra, thành một khoảng bằng phẳng ! Cho nên nói đến sa mạc, người ta hình dung đến sự quái dị của nó !...

Phương Đài vừa nói đến đó, chợt từ đâu có người cỡi lừa đi qua, hắt nếm sang mọi người một cái nhìn sắc bén, rồi hắt lại tiếp tục giục lừa đi thẳng !

Hắc Thủ nói :

— Có lẽ đó là thám quân của sa mạc Nữ Vương ! Sẽ không lâu, hắc sẽ dẫn một khối đông người đến viếng chúng ta đó !

Quả nhiên, chừng một giờ sau đã thấy đám bảy người cỡi ngựa đi đến. Và, họ đi rời rạc lẻ tẻ !

Đỉnh Ngón nói :

— Chúng ta cần phải đánh ngã các tên này !

Đoàn người ngựa kia đến nơi, chúng đón bọn Đỉnh Ngón lại hỏi :

— Các người đi đâu đây ?

Đỉnh Ngón nói :

— Bọn tại hạ có việc đi tìm sa mạc Nữ Vương !

Cả bọn thấy Vũ Đỉnh Ngón không có nét gì xuất chúng, nên hắc có ý khinh. Hắc hỏi :

— Bọn người tìm Nữ Vương có việc gì ?

Đỉnh Ngón nói nhanh :

— Đó là việc riêng của Nữ Vương, xin đừng hỏi nữa ! Các hạ có thể đưa ta đến yết kiến Nữ Vương được không ?

Tên kia nói :

— Các hạ viết đơn thỉnh cầu, để ta còn có cơ bẩm báo !

Thật ra, nếu hiểu kỹ, lời đó cũng là thiện chí của họ. Nhưng Đinh Ngôn lại nói :

— Không sẵn giấy mực ! Các hạ cứ về bầm lại, đoàn gồm hai nam, ba nữ, muốn được yết kiến Nữ Vương :

Tên kia nói :

— Nữ Vương xưa nay vốn không tiếp ai, nếu Nữ Vương chưa biết tên và biết sự việc !

Vũ Đinh Ngôn lại nói :

— Vậy thì phiền các hạ bầm lại, trưởng đoàn là Vũ Đinh Ngôn hăm lăm tuổi, cần được gặp Nữ Vương để bàn một việc trọng đại !

Tên kia cười nhẹ :

— Người có đồ đạc gì đó để hết ra, rồi xuống ngựa đi mình không trở lại, may ra mới thoát chết được !

Vũ Đinh Ngôn miệng vẫn cười cười,

cỡi ngựa đến gần tên đó. Chẳng chưa kịp nói. Tên kia hét :

— Người đứng lại, nếu không thì toi mạng !

Hắn nói xong, cùng đồng bọn lấy cung lấp tên rất nhanh, thủ pháp rất điêu luyện !

Bất ngờ Vũ Đinh Ngôn rời ngựa phóng người tới, chụp tên kia giờ hồng lên, nện xuống đất với sức cả ngàn cân, hắn học máu nằm bất động !

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, không ai nghĩ kịp điều gì !

Đồng bọn chưa gom lại hết sự bình tĩnh, nên nhất thời cung nỏ của chúng cũng vô dụng !

Đến khi các mũi tên cùng chia ào mình Đinh Ngôn thì chàng đã chuẩn bị sẵn.

Chúng bắn ra một loạt tên, Vũ Đinh Ngôn gạt phăng đi hết !

Bốn người của chàng đã chia nhau, mỗi người giữ mỗi tên để đấu !

Vũ Đình Ngôn thấy họ tàn độc, chàng không thể để họ có cơ hội tung hoành nữa !

Tên cầm đầu trong năm người đứng có vẻ khiêu khích, Vũ Đình Ngôn nổi xung, vung một chưởng mạnh tới đó, mặt hấn nát bầy nhầy theo đồ che mặt !

Bốn tên còn lại cũng bị hạ theo đó trong khoảnh khắc.

Bất kể sự sống chết của họ, Vũ Đình Ngôn hướng dẫn đoàn người tiến về phía trái để đi qua rừng đá đỏ !

Đoàn người đi chừng một khắc thời gian đã đến một hẻm đá đỏ hai chữ "Thạch Môn". Hai bên là vách đá sừng sững, màu trắng mốc. Những tảng đá to lớn này chồng chất lên nhau.

Độc Cỏ Tuyết Nhận bỗng cười :

— Ai bảo rằng Sa Mạc Nữ Vương không tiếp khách phương xa ?

Tiểu Chân hỏi :

— Tuyết Nhận phát hiện được gì ?

Tiểu Chân chỉ tấm biển nói :

— Chính hai chữ "Thạch môn" là dùng để chỉ lối cho người phương đó ! Ta tin chúng ta sẽ yên toàn để đến nơi ấy !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Chư vị theo tại hạ !

Chàng không cho ngựa chạy theo đường mòn, mà rẽ vào những hẻm quanh co, và cứ thế mà đi !

Và lúc đó ai cũng nghe có nhiều tiếng nói từ ngoài đường mòn vọng vào !

Chàng vẫn thúc ngựa đi tới ! Chừng một giờ sau đoàn người ra khỏi thạch lâm, và rẽ qua bên phải !

Nơi đây có một dòng suối nhỏ, nước trong vắt, chảy từ sông Thạch lâm ra, dọc theo suối có nhiều thứ cây mọc lên cao và nhiều nhất là Dương liễu !

Rừng Dương liễu rộng chừng năm bảy chục mẫu, tạo thành một vung khí hậu khá mát !

Vũ Đinh Ngón xuống ngựa nói :

— Ta hãy cho người ngựa nghỉ khỏe một chút.

Các chú ngựa chịu đói lâu ngày, bây giờ sẵn lá non, nước trong tha hồ thỏa thích !

Đinh Ngón phân thế chiến lược :

— Ta hãy ngồi cách nhau chia làm ba cụm theo thế ý dắc !

Họ phân phối : Hắc Thủ và Tuyết Nhận một cặp ; Tiểu Chân và Phương Đài

một cặp. Còn Đinh Ngón tự mình ngồi một nơi để có sự thích ứng !

Từ đầu đó lù lù xuất hiện cùng lúc ba người mặc đồ rằn ri, với những cặp mắt sắc bén. Chẳng kịp thấy những người lạ ngồi rải rác, họ khựng lại và đưa tay sờ vũ khí !

Vũ Đinh Ngón lướt tới như một bóng mờ ! Chẳng thọc cổ một tên, dờn hấn lên, rồi hững hờ. Chẳng nắm hấn lia ngang thành vòng, làm vũ khí tấn công vào hai tên còn lại. Tốc độ quay của chàng rất nhanh, khiến hai tên kia lúng túng không đỡ được !

Tuyết Nhận và Hắc Thủ tiến sát vào đối phương.

Bọn sa mạc đã trang bị những bộ kim giáp vững vàng, nên những chương không đủ mạnh chúng không ảnh hưởng gì.

Nhờ cây thịt làm vũ khí đó, nên chốc lát những tên kia dường như khựng lại !

Và “cây thịt vũ khí” kia bị chàng quây một hồi, hẳn cũng trở thành một vật vô cảm giác.

Hai tên còn lại đã bị hạ !

Chàng nhét cả ba vào trong hang đá !

Đoàn người tiếp tục lên đường ! Hồi lâu thấp thoáng một vài ngôi nhà hoàn toàn bằng đá !

Đỉnh Ngón nói :

— Cách xây nhà của họ nơi đây thật là kỳ dị. Rừng đá mà ta qua, họ chế thành lát vuông, cứ xây lên bốn vách, những cây Dương liễu kia, họ xẻ thành dầm, bắc qua rồi gác đá lên ! Cứ xem màu mái nhà và màu đá giống nhau !

Năm người vẫn tiến ! Vài ba chục

ngôi nhà lần lượt hiện ra với dăm bảy người với vẻ mặt không ngạc nhiên mấy !

Tiểu Chân nói :

— Ta đã đến sát bộ phận đầu não của họ rồi !

Nàng nói vừa xong, bất ngờ có hai lão già áo đỏ từ những ngôi nhà đá đó xuất hiện, tiến về phía chàng. Vũ Đình Ngón thúc ngựa tới. Thoạt đầu hai lão bỏ ngựa chưa kịp tưởng đối phương là người lạ. Khi họ định thần lại, Vũ Đình Ngón đến sát bên họ rồi !

Chàng xuống ngựa vòng tay nói :

— Thưa nhị vị tiền bối ! Vãn bối từ Trung Nguyên đi U Lăng, đến đây lương thực và nước uống đã cạn. Tiền bối có thể giúp được chăng ?

Hai lão áo đỏ, kinh ngạc, nhưng họ lấy lại bình tĩnh nhanh, nói :

— Vậy là các người đã tới rồi !
 Đây là cấm địa, có thể là tử địa. Ai vào
 rừng này là chết, không lý do !

Lão vừa dứt, nhắm ngay đầu Vũ Đinh
 Ngón nện xuống một chưởng... Chàng tránh
 khỏi và không hoàn thủ, lại tiếp tục hỏi :

— Tiên bối đối xử với những người
 khác như vậy là sao mới được như thế ?

Một lão khác cười lạnh :

— Người đừng hỏi ! Đây chỉ có tử
 thần chứ không có người !

Chàng biết rằng hỏi cũng vô ích !

Trong lúc đó Tiểu Chân đã ra tay
 đánh lão kia. Hai người đấu nhau dữ dội !

Còn Vũ Đinh Ngón đánh với lão, thấy
 người này võ công rất cao. Những thế chưởng
 hiểm hóc lão đều trừ được.

Mấy chục chiêu đi qua lão đều hóa
 giải dễ dàng. Chàng tức mình xuất chiêu

PHONG VŨ TRÙNG TRÙNG

“Phong vũ trùng trùng” trong Vô thượng
 kiếm pháp, mà chàng đã tự đổi sang chưởng
 pháp ra để dùng với lão !

Vũ Đinh Ngón hạ lão trước, kế đó
 Tiểu Chân cũng hạ lão kia !

— Các hạ làm cấp bậc gì cho sa mạc
 Nữ Vương ?

Cả hai chỉ nhếch môi cười chứ không
 trả lời !

Vũ Đinh Ngón hỏi lần nữa, hai lão
 cũng vậy !

Họ đã muốn vậy rồi, Vũ Đinh Ngón
 đành chiều họ. Đoàn người theo Vũ Đinh
 Ngón tiến sâu vào khu vực có nhà !

Lại có người xuất hiện ! Lần này thì
 không phải đại hán nữa, mà là hai cô gái
 mặc y phục màu xanh da trời, y phục thướt
 tha, tuổi chừng mười sáu, mười bảy, tiếng
 cười nói trong như ngọc, tay cầm cành hoa,

vai mang kiếm, xăm xăm đi về phía Vũ Đinh Ngón !

Họ dựng đầu ! Cô gái thất bìn nhìn chăm Đinh Ngón, rồi nhìn sang bốn người còn lại. Nàng hỏi :

— Các hạ từ đâu đến ?

Vũ Đinh Ngón đáp :

— Từ Trung Nguyên !

Nàng hỏi tiếp :

— Đi về đâu ?

— Về U Lãng Bá Thổ ! Một người trong bọn đáp !

Cô gái tóc dài hỏi :

— Chư vị ghé lại đây làm gì ?

Vũ Đinh Ngón nói :

— Địa điểm này nằm trên đường đi, nhân bọn tại hạ vừa hết nước lại hết lương, nên ghé vào đây để mua một ít.

Cô gái tóc dài nói :

— Trông các hạ rất đáng thương thay vì đang chết ! Nơi đây chưa có người nào đến mà ra về được ! Nếu có người nào đó ở lại đây, tất nhiên họ đã bị không chế bởi một điều kiện nào rồi ! còn nếu không, họ phải chết !

Đinh Ngón thấy hai cô gái vừa đẹp lại vừa thành thật, chàng cũng yên tâm một phần, nên ôn tồn hỏi :

— Bây giờ bọn tại hạ phải làm sao đây, tiểu thư ?

Hai cô ra chiều suy nghĩ...

Cô tóc thắt biếm nói :

— Bây giờ quý vị ra hay vào gì cũng chết cả ! Quý vị chết ta cũng liên lụy !

Cô tóc dài nói :

— Có đứng đây cũng chết ! Vậy thì cứ vào đại đi !

Nhưng để cho hợp lý, thì hãy đánh cho bọn ta trọng thương mới vào được !

Tuyết Nhạn thấy hai cô gái nói nửa xa nửa gần có chỗ khó hiểu, bèn hỏi :

— Tại sao phải trọng thương tích cho hiền muội ?

Cô thất bím nói :

— Chính vậy, bọn tiểu muội mới khỏi chết ! Ra tay lạ lên !

Bây giờ họ thoảng hiểu !

Cô gái vừa nói xong đánh sang Tuyết Nhạn một chưởng. Tuyết Nhạn đỡ rồi trả đòn ! Cặp này đánh nhau dữ dội !

Cô tóc dài múa chưởng đánh sang Tiểu Chân !

Hai cặp giai nhân bắt đầu đem nghệ thuật ra thi thố !

Tuyết Nhạn vừa đánh vừa nói :

— Hiền muội nhường ta. Vậy xin lỗi nhé !

Nàng nói mà chưa nổ đánh mạnh. Cô thất bím nói :

— Lạ lên !

Tuyết Nhạn phóng ra một chưởng khá mạnh, cô gái bay vọt ra ngoài máu me tung tóe, nhưng trên tay vẫn cầm cành hoa ! Cô gái nói :

— Hãy đuổi theo tiểu muội !

Tiểu Chân cũng có những ý nghĩ như Tuyết Nhạn nàng đánh ra một chưởng, cô gái tóc dài lão đảo thối lui, rồi chạy theo cô gái kia.

Mọi người đuổi theo !

Vũ Đính Ngôn tự hỏi : “Tại sao hai cô gái ấy phải làm như vậy ? Để gì tự nhiên phải hy sinh mình để giúp cho kẻ lạ” ?

Đám người vẫn đuổi theo hai cô gái, vượt qua vài cụm nhà chung quanh, tiến về một ngôi nhà đồ sộ ! Đây cả quân canh lính gác !

Hai cô áo xanh chạy một nơi vào bên trong. Bọn Vũ Đinh Ngôn đứng ngoài !

Người trong nhà bỗng nhốn nháo, nhưng rồi trở lại trật tự !

Một đại hán ăn mặc diêm dúa từ trong nhà bước ra, theo sau hắn còn bốn người nữa. Tất cả đều mang vũ khí !

Người bên trong, người các nhà lân cận đều mang vũ khí chạy đến !

Gã đại hán bước tới đứng đối diện với Vũ Đinh Ngôn hất hàm hỏi :

— Tại sao các người gây sự ?

Đinh Ngôn nói :

— Tại hạ không muốn gây sự gì ! Nhưng có vài người thân đi qua đây bị thủ

họ của Ngọc Tĩnh phu nhân hạ thủ, nên tại hạ gặp phu nhân hỏi cho ra lẽ !

Đại hán nói :

— Các hạ bước vào từ địa mà vẫn còn phách lối ! Gặp phu nhân phải gặp ta trước ! Báo danh đi !

Hắc Thủ bước tới nói :

— Ta, Hắc Thủ thân tiến, đã từng tới lửa vào nơi này cách nay gần bốn năm ! Còn các hạ là ai ?

Đại hán cười nhạt, tung chưởng đánh liền !

Và dĩ nhiên Hắc Thủ cũng phóng chưởng ra đỡ !

Vũ Đinh Ngôn đứng xem trận đấu đôi bên mà phân tích : Gã đại hán có chưởng lực mạnh hơn. Hắc Thủ có đường quyền nhanh hơn. Bù qua chế lại tám lạng nửa cân ! Tuy vậy, chưởng pháp của Hắc Thủ

có phần nguy hiểm, khó đoán ! Nên mọi người
đều yên tâm !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Tạm thời chờ vị ở đây để tại hạ
vào trong !

Tuyết Nhạn nói :

— Đại ca đi một mình không được !
Tiểu muội phải đi với đại ca !

Hai người đánh bật tên gác cổng và
bước vào đến sân thấy một lão già mặc áo
gấm, tuổi quá tám mươi, ngồi trên một
trường kỷ Râu tóc lão bạc phơ. Có hai cô
gái đứng hầu hai bên !

Kế đó một đội nữ kiếm gồm chín
người đứng theo lối phục ứng !

Vũ Đình Ngôn ngang nhiên bước vào.
Một cô gái rút kiếm chặn lại, nói :

— Không được ! Muốn vào thì hãy
chun dưới kiếm này mà đi.

Vũ Đình Ngôn cười nhạt :

— Kiểu cách quá ! Giết người lấy
củ, cấm đoán lưu thông, coi thiên hạ không
còn ai.

Chín cô gái kia bày trận liền.

Chàng hơi ngạc nhiên, vì có hai cô
bỏ ra ngoài đứng hai đầu thêm.

Vũ Đình Ngôn không biết đó là trận
gi, liền hỏi Tuyết Nhạn :

— Hiền muội có biết trận kiếm này
chăng ?

Tuyết Nhạn quả quyết :

— Thất tinh lưỡng đầu kiếm trận !
Với tiểu muội trận này rẻ tiền !

Nàng kể tai thì thăm với chàng vài
câu. Vũ Đình Ngôn mắt sáng lên, nói :

— Tuyệt quá ! Ta vào !...

Hai người ngang nhiên bước vào. Cửa

trận mở ra để đón hai bậc kỳ tài của võ lâm.

Tuyết Nhạn đọc thiệu nhắc Đinh Ngôn :

— Triệt nhị biên, chế nhất ngoại, phá tam khuynh, định lưỡng hoành.

Vũ Đinh Ngôn gật đầu.

Cả hai vào trọng tâm thấy kiếm khí bốc lên lạnh lẽo, uy hiếp. Có tiếng vi vu như gió thổi, có tiếng ù ù như suối chảy.

Tuyết Nhạn và Vũ Đinh Ngôn chia mỗi người mỗi mặt mà chiến đấu.

Trận Thất Tinh kiếm pháp, thì chỉ có bảy người.

Nhưng Thất Tinh lưỡng đầu kiếm pháp thì có chín người !

Thật ra, lão già áo gấm bên ngoài (nhất ngoại) là mười người ! Lão đóng vai

sao Bắc Cực, mà hai sao biên hợp với sao Bắc cực luôn luôn thẳng hàng.

Vũ Đinh Ngôn theo ý kiến của Tuyết Nhạn là phá bộ ba thẳng hàng đó, trừ lão áo gấm, để mất vị trí chỉ huy của trận.

Trên lý thuyết thì vậy, nhưng thực tế thì khác.

Tên áo gấm bên ngoài cầm kiếm hướng theo chiều nào, thì hai nữ kiếm biên hướng theo chiều đó, và vì thế vị trí trận thay đổi.

Tuyết Nhạn dù ngăn mặt sau, nhưng áp lực vẫn không thay đổi bao nhiêu. Nếu có được một người thứ ba giao chiến với lão áo gấm, thì thế trận mới không biết được !

Vũ Đinh Ngôn biết, địch bày ra trận này nếu không có thể sát hại mình, thì ít ra cũng làm tiêu hao nhân lực.

Vũ Đinh Ngôn múa tít thanh cổ kiếm.

Thanh kiếm nhaoáng lên, chàng búng người ngược ra phía sau, hai tên nằm ở hàng ngang bị kiếm pháp kỳ diệu của chàng từ trên trời chém xuống, họ bất thần trở bộ vị không kịp, chàng đoạt ngay kiếm của đối phương !

Theo phương pháp ấy, xuất kỳ bất ý chàng tấn công sang hai tên bên. Nhưng hai nòng trắn phương vị ấy quá xúng đáng là cao thủ.

Phía trận bên đông đã rối loạn, vì bị tuyết Nhạn chọc thủng phòng tuyến, thế mà bên mặt tây hai tên bên múa kiếm trở ư !

Thực ra bây giờ hết gọi là trận nữa.

Đinh Ngôn đấu với hai cao thủ đó và chàng giữ thế thượng phong. Còn Tuyết Nhạn thì đấu với bốn cô, tạm thời thế lực

tương đồng. Những kiếm thủ của Sa mạc nữ vương quả nhiên là lợi hại...

Bất thần Vũ Đinh Ngôn hét lên một tiếng :

— Ngã !

Vũ Đinh Ngôn phóng người lên rồi chúi xuống như diều hâu xốt mồi, một tay chàng tước kiếm cổ kia, tay còn lại đâm cô còn lại xuyên qua bả vai, thuận chân vút một cước về phía cô gái bị tước kiếm ! Hai cô văng ra khỏi trận.

Vũ Đinh Ngôn nhào qua mặt phía đông, lúc ấy Tuyết Nhạn bị nguy hiểm thật sự.

Hai thanh kiếm của đối phương từ tả hữu chia vào nòng, còn cách một gang tay, lúc ấy chàng sử dụng chiêu "Phong vũ trùng trùng" trong Vô Thượng kiếm pháp, ba tên còn lại bị trọng thương cùng một lúc.

Chàng bay vút ra ngoài lia nhanh thanh kiếm, mượn bớt một cánh tay của lão áo gấm.

Phải nói, Vũ Đinh Ngôn không hiểu sát, nếu không cả mười người đó không ai sống cả.

Bên trong tiếp viện thêm chín cô gái non trẻ với một lão áo gấm khác. Toàn bộ mười người này, trẻ hơn đám trước. Tuyết Nhạn nói nhỏ :

— Có lẽ họ lập một trận khác ! Trận gì trận, chủ yếu là triệt lão áo gấm là xong.

Vũ Đinh Ngôn không đợi họ lập trận, chàng phóng tới liền, và cả chín cô nương chưa kịp phản ứng đồng bộ, Vũ Đinh Ngôn như một vị thiên thần, và Tuyết Nhạn nhanh nhẹn điều luyện không kém.

Chàng xông xáo trong đám quần hồng này như giao long giỡn nước.

Nhớ đến hình ảnh hai cô gái áo lục chịu bị thương để đem chàng đến nơi này, Đinh Ngôn nói nhỏ với Tuyết Nhạn :

— Đừng giết họ !

Tuyết Nhạn hiểu ý.

Qua một hồi các cô gái ấy có người bị thương, người bị tước kiếm...

Trong một thời gian ngắn, Vũ Đinh Ngôn và Độc Cỏ Tuyết Nhạn phế bỏ sức chiến đấu của họ.

Chàng phóng nhanh đến lão áo gấm đã đứng chờ chàng. Đinh Ngôn phủ kiếm xuống liền.

Lão áo gấm khiếp đảm ! Lão cứ ngỡ ít ra vừa phá xong hai trận thì đôi phương sẽ mất sức khá nhiều, không ngờ chàng là kẻ đấu không mất sức !

Lão áo gấm chống cự trong tuyệt vọng.

Ngoài kia Hắc thủ đấu với một đại hán thuộc loại cao thủ ở sa mạc này.

Hắc thủ nhờ dùng nhiều hư chiêu và khinh chiêu nên ông giữ được tính dẻo dai, ít xuống sức, trái lại, đại hán chuyên dùng toàn cương công nên rất hao tổn chân lực ! Hắc thủ chiếm thế thượng phong.

Tiểu Chân nói với Phương Đài :

— Phương muội ! Bên ngoài không rắc rối lắm, hiền muội nên vào trong giúp cho hai người đi.

Nàng chạy bay vào trong thấy Vũ Đinh Ngôn đang đấu với lão áo gấm; còn Tuyết Nhạn thì đấu với cô gái áo hồng. Hai bên đều dùng kiếm.

Phương Đài bay lên thêm. Cô gái áo trắng từ bên trong bước ra song song với một thanh niên. Cả hai tuổi ngoài đôi mươi, họ tiến về Phương Đài.

Cô gái áo trắng nói :

— Hãy để cô ấy cho tiểu muội !

Gã kia nói :

— Để cho tiểu huynh !

Cô gái nói :

— Đại ca đem sức đàn ông mà thắng các tiểu thư thì có gì vinh hạnh mà giành ?

Phương Đài thấy họ làm điệu, ngựa mất nói :

— Cả hai người vào luôn có sao đâu ?

Quả thật hai kiếm thủ nhào vô vây đánh Phương Đài.

Kiểm pháp của Phương Đài chỉ kém có Tuyết Nhạn, Tiểu Chân mà thôi. Còn đối với cặp này, mặt đối mặt, nàng chẳng kiêng ai cả !

Vũ Đinh Ngôn đang đấu với lão áo

gầm, liếc mắt thấy cảnh đó, không dằn lòng được, chàng nói lớn :

— Thủ hạ của Sư Mạc nữ vương toàn là một lũ mặt dày.

Câu nói vô tình ấy không ngờ vừa gặp lúc Sa Mạc nữ vương từ trong nội thất bước ra nghe lọt được đã cau mày...

Sa Mạc phu nhân đưa mắt nhìn bao quát, thấy Vũ Đinh Ngón đấu với lão áo xám. Có phần nhân nhượng, vì có lẽ chàng thấy lão có... tuổi !

Tuyết Nhạn đang đấu với ba cô gái : Một cô gái hồng và hai cô áo vàng.

Phương Đài đấu với cặp nam nữ kia và nàng đang ở vào thế nguy.

Chợt Vũ Đinh Ngón hét :

— Nằm xuống.

Thay vì chàng dùng kiếm, thì chàng

lại cử chưởng đập xuống bả vai lão, lão thoái lui mấy bước đứng không vững.

Chàng không kể gì đến lão, bay vút qua bên Phương Đài, nhưng muộn mất...

Phương Đài đã bị gã thanh niên đưa một nhát kiếm đứt tiện cánh tay, trong lúc nàng đang đỡ một chiêu kiếm của cô gái áo trắng kia !

Vũ Đinh Ngón diên tiết, gầm lên một tiếng, thanh cổ kiếm đưa hòng gã kia về bên kia thế giới. Tiện đà, chàng phạt qua cô gái áo trắng, trong lúc Sa mạc nữ vương đưa chưởng đánh về phía chàng để giải nguy cho cô gái ấy. Mặc ! Đường kiếm vẫn đi ngọt, tay còn lại chàng tung chưởng đỡ lấy chưởng của bà. Kết quả, trước khi chàng dọi lui, cô gái bị chém sả ngang vai bay luôn cánh tay, trông nàng như một quái nhân té nằm trên vũng máu !

Chàng quay mình bay vút về phía

Uyển Nhu, giây phút này không thể nhân đạo được.

Một đường kiếm bay ra, cả ba cô bỏ đời hết, còn một cô áo hồng bay đứt một bàn tay !

Vũ Đinh Ngôn bay tới điểm huyết cầm máu cho Phương Đài, và chàng đau đớn cầm cánh tay ấy lên...

Đinh Ngôn nói :

— Độc Cô tiểu thư ! Việc chung quanh có tại hạ lo. Tiểu thư nên cứu Phương Đài kéo muộn !

Vừa lúc đó, Hắc thủ và Tiểu Chân cũng bay vào ! Có lẽ mặt trận ngoài ấy đã yên tĩnh.

Thấy tình cảnh của Phương Đài đau đớn như vậy, Tiểu Chân vội phóng đến ôm Phương Đài khóc ngất.

Tiểu Chân nói :

— Phương hiền muội ! Lỗi ấy tại tí ti.

Phương Đài đau đớn, nhưng không nói một lời.

Sa Mạc nữ vương ngồi bất động, không hiểu bà nghĩ gì ?

Tuyết Nhạn thấy người bên mình đứng bao quanh, nàng yên tâm ngồi xuống...

Vẫn vài món đồ nghề đơn giản và một ít thuốc do tự nàng điều chế, bằng thủ thuật tuyệt vời, trong vòng nửa khắc Tuyết Nhạn đã ráp xong cánh tay cho Phương Đài.

Tuyết Nhạn căn dặn :

— Phương muội hãy nhớ, trong sáu ngày các gân mạch nối lại với nhau, hăm tám ngày dừng co cử mạnh, sau đó cánh tay sẽ lành như xưa.

Nàng bày thêm một ít sự kiêng cử.

Tiểu Chân nạp chân lục cho Phương Đài.

Vũ Đỉnh Ngón chỉ có gái áo trắng ngồi gần bên Sa Mạc nữ vương, bà chỉ bôi thuốc chứ không cách gì cầm máu được, chàng thuật lại cuộc chiến giữa Phương Đài với cặp nam nữ này.

Tuyết Nhạn chỉ vào mặt cô gái áo trắng nói :

— Cô nương và gã tình lang của cô đã làm hi mặt nữ vương ! Lý ra, ta không ráp cánh tay này. Nhưng nghĩ lại ta cũng không hẹp hòi để cô nương tự tìm lấy lẽ phải !

Nàng nói xong, bắt đầu ngồi xuống làm việc. Cô gái áo trắng xúc động.

Cô mở tròn mắt để nhìn Tuyết Nhạn thi triển y thuật. Nhiều người khác, kể cả

Nữ vương cũng lắng lòng hướng mắt để theo dõi việc làm này.

Nàng ráp xong cánh tay này mất hai khắc. Nàng lần lượt làm cho những người khác. Còn Tiểu Chân và Đỉnh Ngón tiếp chân lục cho những kẻ bị thương. Hắc thủ cầm kiếm đứng canh.

Người bên Nữ vương nhìn đám Vũ Đỉnh Ngón bằng ánh mắt quái dị.

Công việc đâu đó xong xuôi, bây giờ đám Vũ Đỉnh Ngón mới có thời gian nhận xét về nữ vương.

Tuyết Nhạn nói riêng với Đỉnh Ngón và Tiểu Chân :

— Trông Ngọc Tĩnh phu nhân giống vị phu nhân bao mặt nhảy lên đài ngan lại việc tuyển lựa mình chủ

Tiểu Chân cũng thấy như vậy
Tuy gọi là nữ vương nhưng bà ^{không} ~~là~~ ^g

phục vận theo hàng vua chúa. Toàn thân phát tiết ra một sự cao nhã. Bên cạnh đó, bà còn có nét lạnh lùng, tuổi trạc năm mươi. Nếu bà lùi lại vài mươi năm, thì có lẽ bà là đẹp nhất giai nhân.

Có một điều lạ nữa là, ai cũng thấy phu nhân có gương mặt khá quen, hao hao giống ai, mà nhất thời không người nào phát hiện ra.

Người bên nữ vương quan sát bên Vũ Đỉnh Ngôn, không bỏ sót một người và một chi tiết nào.

Và Sa Mạc nữ vương đang chăm chăm nhìn Phương Đài.

Vũ Đỉnh Ngôn chợt thấy hai cô gái áo xanh ân nhân của bọn chàng, bây giờ gương mặt của hai cô trở nên tươi tỉnh. Hai nàng đứng sau lưng phu nhân.

Nữ vương truyền lệnh :

— Mời chư vị vào trong.

Tuyết Nhạn dịu nhẹ Phương Đài đứng lên, và cả bọn cùng bước vào đại sảnh.

Đúng ra, đây là mật phòng !

Nữ vương ngồi vào ghế giữa, vẫn hai cô gái áo xanh đứng hầu.

Người bên phu nhân mặc nhiều sắc áo và ngồi theo thứ tự của "Phẩm trật" !

Đám Vũ Đỉnh Ngôn bước vào chưa có chỗ ngồi.

Hắc thủ nói :

— Ngọc Tinh phu nhân ! Chắc phu nhân không quên kẻ tiện nhân này chứ ?

Bà mỉm cười diễm đạm nói :

— Đại hiệp vẫn còn mạnh giỏi.

Bà nạt bọn thị tì mang ghế ra cho bọn Vũ Đỉnh Ngôn ngồi.

Phu nhân hỏi :

— Vũ công tử ! Trên đường đi U Lãng theo thông lệ, thì phải đi quanh mới đúng, sao ngươi lại đi thẳng ? Chắc có mục đích chứ ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Dẫu có đi vòng quanh thì thuộc hạ của phu nhân vẫn cứ đón như thường. Tốt hơn hết là bọn tại hạ nên đi đường thẳng, để tìm nước uống và mua lại một ít thức ăn của nữ vương.

Chàng hít mạnh một hơi rồi nói tiếp :

— Nữ vương là bậc tài hoa trác lạc, mà lại không có chút xúc cảm về giang hồ, đón đường sát hại từ kẻ vô danh đến kẻ hữu danh, tạo thêm cảnh đổ máu của nhiều nhà, để xây dựng riêng một người.

Sa Mạc nữ vương mỉm cười nói :

— Mỗi người có một lập chí khác nhau. Người đừng đánh giá theo thói thường

mà có nhiều ngộ nhận. Cũng như ta nhận xét về ngươi, là một anh hùng của thời loạn, nhưng lại là kẻ vô dụng của thời thái bình. Chính vì những quan niệm hẹp hòi ấy nên ngươi mới có ý định thanh tảo vùng sa mạc này !

Vũ Đinh Ngôn chỉ biết lắc đầu không nói thêm lời nào nữa.

Hai cô gái áo xanh, phía sau nữ vương nhìn Vũ Đinh Ngôn mà nháy nhó, trêu ghẹo và... trách yêu !

Độc Cô Tuyết Nhạn nói :

— Máy ai chịu cho mình làm sai, kể cả lão Tiêu Dã Nguyên cũng vậy ! Thủ hồi thiên hạ đã thụ hưởng những công đức gì của nữ vương mà nữ vương đã coi rẻ nhân mạng của mọi người ?

Nữ vương nói :

— Tuyết Nhạn ! Nếu ta biết không

làm, cô nương xuất thân từ suối Cán Hoa. Bây giờ cô có thành tài chẳng nữa thì trước đây cô nương đã từng giết người để mở xẻ ! Nếu Vũ Đình Ngôn chứng kiến điều đó, hẳn có nói rằng cô nương đang làm việc thiện đâu ? Do đó, có thể nói, muốn cứu người mà không giết người thì không được !

Độc Cỏ Tuyết Nhạn cũng miệng !

Trên bục cao, hai cô gái áo xanh lại tiếp tục nháy nhó, chế giễu Tuyết Nhạn.

Phương Đài cặp mắt đen láy, nhìn bà nói :

— Thưa phu nhân ! Xét về giá trị một việc làm, nên xét từ chỗ khởi tâm của người đó. Vậy phu nhân giết người với mục đích gì ?

Phương Đài vận khí lấy hơi để nói nữa, không ngờ cánh tay thương tật của

nàng bỗng ẽ ảm... và đó cũng là bằng chứng để nói đến cái thiện ác của nữ vương.

Phu nhân biết được Phương Đài đau lắm, nhưng bà vẫn lặng im.

Nữ vương nói với Vũ Đình Ngôn :

— Vũ công tử ! Trước nhất, ta cảm ơn tấm lòng nhân đạo của quý vị trị cho hai bên. Bây giờ ta bàn đến võ học. Người xét đó, thực lực bên ta hiện giờ nếu là quần đấu thì các người hết đất sống. Chỉ cần ta và người đơn đấu là được. Nếu ta bại, ta sẽ theo mọi ý kiến của người. Nếu người bại cũng vậy ! Người chịu không ?

Vũ Đình Ngôn suy nghĩ một hồi, nói :

— Tại hạ vâng mệnh.

Nữ vương hỏi :

— Đấu chương hay binh khí ?

— Tùy ý phu nhân. Đình Ngôn nói.

Phu nhân nói :

— Được ! Ta đấu chưởng trước rồi binh khí sau, để đối phương còn có cơ hội gỡ gạc. Lên đèn !...

Bà nói xong bước xuống đối diện với Vũ Đỉnh Ngôn, nói :

— Trước nhất ta đấu phần nội công !

Vũ Đỉnh Ngôn mừng thầm. Vì công lực là môn “ruột” của chàng. Chàng hỏi lại :

— Xin nữ vương nói rõ cách đấu !

Bà mỉm cười nói :

— Công tử làm theo ta.

Bà nói xong đứng trơ như đá.

Phòng bây giờ đã rực sáng. Hai đấu thủ đứng yên tĩnh để kinh công lực.

Trong việc đứng thế này, Vũ Đỉnh Ngôn là người chịu thiệt thòi nhất ! Vì chàng đã “đấu đứng” với mọi người từ sa mạc vào đến đây, tốn phí không biết bao

nhiều sức lực, chưa được một giây phút điều tức, cho ngay đến cả phòng này chàng cũng chưa được ngồi.

Trái lại nữ vương đã dùng pháp “Đi dật dài lao”. Bà đã tính dương không biết bao nhiêu thời gian, nên cách đấu đứng bà đã chiếm thượng phong ngay từ buổi đầu.

Có tiếng ai đó nói khẽ :

— Cuộc đấu thật bất công.

Ai cũng nghe rõ lời nói này, và cũng đồng ý như vậy.

Nhưng hai đấu thủ không bận tâm đến.

Gương mặt của nữ vương tươi hồng mịn màng như cô gái đôi mươi ! Hơi thở của bà trầm, thoảng, nhẹ và dòng nội lực tuôn ra một cách cổi dào.

Còn Vũ Đỉnh Ngôn đứng bất động. Chàng đã khéo vận dụng lớp cương kinh

để hộ vệ châu thân và lấy mạch kinh làm những viên tướng tiên xung ! Hơi thở của chàng vẫn điều hòa. Dòng sông chân lực ráo riết hoạt động.

Vũ Đính Ngón im lặng nhắm mắt nhập định, như một bậc đại sư đi vào cõi trang nghiêm.

Một khắc trôi qua.

Một giờ trôi qua.

Nhiều thời gian kế tiếp trôi qua...

Vũ Đính Ngón thấy đôi chân môi rã rời, nhưng nhờ các luồng chân kinh hộ vệ, nên chàng thấy gượng được phần nào ! Chàng bình thân đón nhận những luồng chân khí từ phía bên phu nhân bắn ngược về phía chàng liên miên bất tận.

Một vẩn khí mờ đục bao phủ lên đầu của hai người.

Xét về trường lực thì phu nhân không bằng Vũ Đính Ngón.

Xét về cường lực thì Vũ Đính Ngón không bằng phu nhân.

Chính vì vậy chàng bị chấn động nhiều lần.

Một giờ nữa trôi qua, hơi thở của phu nhân bắt đầu nghe nặng.

Còn Vũ Đính Ngón vẫn một mực !

Toàn thân phu nhân mồ hôi tuôn ra như suối.

Sau ba giờ, phu nhân lão đảo muốn ngã.

Vũ Đính Ngón vội bế hô hấp của mình lại, chân lực thu lại từ từ theo đà rơi chân lực của phu nhân.

Nhờ vậy phu nhân hồi phục lại vị thế.

Khi phu nhân đã ổn định, chàng hít mạnh một hơi nói :

— Đa tạ nữ vương. Nội lực của nữ vương sánh ngang với năm vị giang hồ đệ nhất hiện nay.

Phu nhân cả kinh, bà nghĩ thầm :

“Ta cứ tưởng mất mạng vì lý do thoát hết chân lực, không ngờ hán tự bế chân lực lại ta mới bình yên !”.

Phu nhân thở ra hỏi :

— Năm vị đó là ai ?

Chàng đáp :

— Độc vương, Nhật Nguyệt kiếm vương, Đại Tồ và Trác Phi Hựu, và còn có thể kể thêm là Đồng Điểm Khu và Trình phu nhân !

Phu nhân bỗng thở dài mặt buồn sầu dài nói :

— Thế ra, công tử đã gặp Đồng Điểm Khu rồi ?

Vũ Đinh Ngôn lại thuật rõ ngọn ngành về Đồng Điểm Khu.

Bà trầm ngâm một hồi có vẻ u uẩn lắm, bỗng bà nói :

— Vũ Đinh Ngôn ! Cuộc đấu nội lực coi như ta đã thua. Đúng ra người đã luyện tới chân lực thiên nhiên liên tục, nó cao thâm không khác người đã đã thông được kinh từ huyền quan ! Khí lực lưu thông trong cơ thể người tựa hồ dòng sông chảy, đầm thắm, ôn nhu, hoặc có khi cuộn cuộn...

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Nhưng về nội lực, phu nhân vượt xa vãn bối. Nếu không nhờ dòng sông ấy yểm trợ, có lẽ vãn bối đã mất mạng rồi !

Phu nhân lại nói :

— Bây giờ ta bắt đầu đấu kiếm, công tử hãy chuẩn bị đi.

Vũ Đinh Ngôn cùng phu nhân đứng thần độ chừng nửa khắc thời gian, chàng đứng lên nói :

— Xin mời phu nhân ra tay !

Nói xong chàng thủ thế liền.

Vũ Đinh Ngôn biết, Ngọc Tinh phu nhân là một danh gia về kiếm học. Chính giang hồ đã truyền tụng câu "Sâm Tinh lãnh minh minh" !

Vũ Đinh Ngôn vẫn không rõ được, Đông Phương Sâm tài nghệ tới đâu, cả hai vị này so với Nhật Nguyệt kiếm vương như thế nào !

Công lực của bà to lớn và hùng hậu như vậy, nếu chàng không khéo léo, chỉ vài chiêu thức của bà, chàng sẽ bị nguy ngay !

Và dĩ nhiên Vũ Đinh Ngôn biết cách đối phó với một cao thủ.

Chàng không chủ trương đối đầu, chỉ tránh né và dùng rất nhiều hư chiêu để đối phương thấm mệt.

Phu nhân chong kiếm lên và bất động ! Ai là người uyên thâm về kiếm pháp, thì thấy trong đường kiếm của bà, sát khí bốc lên ngùn ngụt. Vũ Đinh Ngôn trông thấy chấn động tâm thần.

Với kiếm pháp ấy, cho dù Nhật Nguyệt kiếm vương cũng đến mức đó thôi.

Vũ Đinh Ngôn hết mong thủ thắng.

Chàng căng thẳng thần kinh đến độ các mạch máu chạy căng đến nỗi muốn vỡ ra.

Nếu chàng để bà khống chế thế này, dù chàng có khí lực như biển cũng phải thảm bại.

Chàng định thần và phóng ra một kiếm nhanh đến vô hình để làm tiêu đám sát khí ấy !

Nữ vương trở bộ, khoe miệng của Vũ Đinh Ngôn máu tuôn ra dữ dội. Tuy vậy áp lực của kiếm giảm quá nhiều, và chàng cảm thấy dễ chịu hơn trước.

Cũng may cho chàng, nếu ráng chừng một canh nửa thì chàng phải chết đứng mất.

Hai người giáp chiến.

Vũ Đinh Ngôn là người gan dạ lại tự tin.

Chàng chiến đấu với bà đã ngoài mười hiệp, đã thay đổi kiếm pháp hết bao nhiêu lần. Từ Lê Hoa kiếm pháp, Đào Hoa kiếm pháp, Mai Hoa kiếm pháp, Lôi Âm kiếm pháp, Hoài Phong kiếm pháp Lôi Âm hổ

pháp, và hiện giờ chàng đang vận dụng Vô Thượng kiếm pháp đấu với bà.

Bên ngoài ai cũng thấy dường kiếm của chàng đã bán loạn.

Thanh cổ kiếm của chàng không còn linh động nữa và cái chết đã kề cận tới nơi !

Thanh cổ kiếm của chàng nằm im như một làn sóng xanh, vậy mà lưỡi kiếm của nữ vương không dám xâm phạm đến cơ thể của chàng.

Sa mạc nữ vương đã từng kinh nghiệm về sự chiến đấu có tính cách quái dị này !

Khi một cao thủ đang đấu, mà họ chuyển sang thế tĩnh kiếm, là đối phương đã chuẩn bị có một sự "Đồng ư quy tận" !

Quả không sai, Vũ Đinh Ngôn đang nghĩ đến việc đó, chàng chỉ chờ bà lén sâu vào nội địa thì chàng sẽ làm ngay...

kiếm chứ không có đường kiếm, như các chiêu "Nhân gian vô lợi", "Động lý hữu thiên"...

Không rõ vì sao bên Ma kiếm cũng có chiêu này ? Phải chăng, nhất thiết Phật giới ví như Ma giới ? Mà Bồ Đề Tâm đã kết thành nụ và nở thành Huyết hoa !

Sa Mạc nữ vương bỗng nhiên chùn bước. Đường kiếm của bà không nhanh nữa, bà đã trở lại tĩnh kiếm.

Người ta giải thích sự kiện này của nữ vương vì bà hai lần giảng bẫy. Thật ra đứng trên phương diện nghệ thuật không phải là sự giảng bẫy. Cả hai lần bà đều không muốn Vũ Đỉnh Ngôn phải mắc bẫy. Và đó là tâm của bà đã thâm nhập vào hồn của Vũ Đỉnh Ngôn.

Bây giờ chiêu thức của Vũ Đỉnh Ngôn như phơi phơi, ung dung, rú ren bà phải chơi bài... Lộng kiếm !

Người đánh Lộng kiếm phải có tấm lòng thanh sáng, cao cả, gần với trắng trong sao tơ, gần với sương tuyết cỏ hoa, gần với đạt tình thấu lý...

Nữ vương múa kiếm hí hoáy trong không gian, như một họa sĩ cầm bút hí hoáy trên nền giấy.

Vũ Đỉnh Ngôn tự thấy kiếm pháp của bà cao quá, và cũng dám chắc rằng, Nhật Nguyệt kiếm vương cũng đạt đến mức Lộng kiếm vô vi này.

Cả hai đang say sưa đưa ra những chiêu kiếm màu nhiệm. Bất thần, phu nhân xuất chiêu "Tiên nữ hiến đào" ! Cũng bởi đầu óc của chàng lang mang, và Vũ công tử có thể "Thèm ăn đào" quá, nên tức khắc chàng đáp lại bằng chiêu "Tiên ông thưởng quả" chiêu này nằm trong "Thiên Thai kiếm pháp" của Thiên Thai Tông !

Thật trớ trêu, hai chiêu thức ấy đồng

bộ với nhau, hai tay của nữ vương cùng chập vào thanh kiếm hai chân đứng theo thế chữ “đỉnh”, hơi chùn xuống một chút, thân kiếm và thân người đưa tới, nhưng mũi kiếm và đầu bà ngã về sau...

Với bộ vị ấy, gò ngực của bà bỗng nhiên vun đầy, dường tượng như tiên nữ dâng đào, như vũ nữ bày ra sự khêu gợi...

Vũ Đinh Ngôn đáp lại, chàng đứng theo lối “Kim kê độc lập” mũi kiếm đưa ra sau, đốc kiếm đưa ra trước, đầu nghiêng về phía trước, hai tay đưa ra giống như tiên ông ngồi trên ghế chồm người tới.. hái đào !

Vừa lúc ấy Sa Mạc nữ vương nhích tay biến sang chiêu “Cổ quá kim lai”, mũi kiếm của bà từ trên chệ xuống...

Cái chết không còn tránh đâu được.

Vũ Đinh Ngôn từ thế “Kim kê độc lập” rút về theo lối “hạc lập” lia ngang lưỡi kiếm với chiêu “Phong vũ trùng trùng” ! Và nữ vương cũng hết sống.

Có điều với hai chiêu đó, thì kết quả

phải là một người bị sả dọc, còn một người bị đứt ngang !

Bỗng... leng keng...

Bốn bóng người bay dạt ra : Hai đấu thủ, Tiểu Chân, Tuyết Nhận, mỗi nàng đỡ mỗi đường kiếm ! Sa mạc nữ vương lẫn Vũ Đinh Ngôn không còn hồn phách ! Cả hai đều chống kiếm đứng mỗi vững...

Cho tới lúc này vẫn còn nhiều tiếng hét kinh dị.

Phương dài ôm tay lão đạo ngồi xuống.

Hai cô gái áo xanh nhảy xuống đỡ lấy phu nhân, mặt của hai cô không còn chút máu.

Vũ Đinh Ngôn hoàn hồn, chàng thở dài :

— Tạ ơn nhị vị tiểu thư ! Kiếm pháp của nữ vương sâu rộng như biển, không biết đâu mà dò...

Và bây giờ Sa Mạc nữ vương mới lấy lại chút bình thường. Bà nói :

— Hai vị đã cứu ta thoát chết. Trong

cùng một buổi thoát chết được hai lần, thật là hán hữu ! Bây giờ chư vị là người nhà của ta đó !

Bà bước lại bên Phương Đài, vén mái tóc của nàng, nơi mép tai trái có nốt ruồi son. Bà hỏi :

— Cô nương có phải họ Phương không ?

Phương Đài nói :

— Bẩm nữ vương ! Nghĩa phụ là họ Phương nên tiểu nữ lấy họ Phương. Còn song thân thì tiểu nữ không biết. Nghe nghĩa mẫu nói, gia phụ họ Đồng, và gia mẫu có họ... có họ...

Bà nói nhanh :

— Họ Sơn !

Phương Đài gật đầu.

Sa Mạc nữ vương nhào tới ôm Phương Đài vào lòng mà lịm ngắt !

Mẫu tử trùng phùng... !

HỒI HAI MƯƠI SÁU

CÔNG CHÚA BA TƯ

PHƯƠNG ĐÀI nói với Sa Mạc nữ vương :

— Hải nhi xin phép mẫu thân đi U Lăng rước đức điện hạ về !

Sa Mạc nữ vương trầm ngâm một hồi, thở dài nói :

— Máy năm trước tây thỉnh thoảng ta đi U Lăng để thăm đức điện hạ, đồng thời ngài cũng hay ghé lại đây thăm ta ! Sau đó nghe tin ngài say đắm nàng công chúa A Lý Chân ở U Lăng, nên ngài không

đi đầu nữa. Nhiều lần ta gửi thư mời ngài cũng không đến.

Tuyết Nhạn nói :

— Vậy là quá rồi ! Tiểu nữ cũng đã nói như vậy mà không ai tin.

Nữ vương nói :

— Mới đây ta gởi tin thông báo, công chúa Anh Ti đã về nước, bắt được thư ngài chắt nhắt gì ta một lời. Hôm nay chư vị đi, ta e công việc không xong ! Có thể bị triều đình U Lãng bắt tội nữa là khác.

Hắc thủ nói :

— Tại hạ mình mang trọng trách. Dù có trăm thác đầu dám từ nan ! Ngày mai để mình lão đi là đủ !

Vũ Đinh Ngôn suy nghĩ thật lâu rồi nói :

— Cứ để mọi người ở lại, tiền bối và vân bối cùng đi.

Các cô gái đồng nói :

— Nếu vậy, bọn tiểu muội cùng đi hết luôn !

Nữ vương nói :

— Ta nói sao các vị không tin ! Ba vị sứ giả áo gấm của ta còn ngồi đó. Nếu Hắc thủ thần có đi, ta cử vị sứ giả của ta đi theo cùng một số người tùy tùng, kèm thêm thư ta là đủ rồi.

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Nếu vậy Thần Tiên đi cũng không xong. Phải thảo luận kế hoạch gì đó thật cụ thể để đề phòng sự phản đối của công chúa.

Nữ vương nói :

— Nếu việc bản đồ mà lọt đến tai công chúa thì nguy hiểm. Công chúa sẽ lấy mẹo bắt phải trình bản đồ ra mới làm tin chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc đổ máu vì

tám bản đồ ấy ở Ngọc Môn quan ! Hiện giờ thái tử ở trong hoàng thành, thì quý vị không thể nào gặp riêng thái tử được ! Khó lắm.

Hắc thủ hỏi :

— Phu nhân thử cho biết, ta phản đối với công chúa như thế nào ? Bất cóc, thủ tiêu ?

Phu nhân lắc đầu :

— Không việc nào ổn cả ! Trừ một việc duy nhất, là điện hạ phải phản tỉnh !

Vũ Đỉnh Ngôn gãi đầu, gãi tai mà vẫn không tìm ra biện pháp ! Cuối cùng chàng nói :

— Bẩm nữ vương ! Thời gian gấp lắm bọn văn bối phải lên đường thôi ! Đến đó sẽ kiến cơ nhi tác !

Nữ vương gạt ngang :

— Chuyện cơ mật mà đi đông là không xong ! Ta có cách rồi !

Mọi người đều sáng mắt lên. Phu nhân nói :

— Công tử và chư vị thay ta mà điều hành công việc nơi đây. Ngày mai, ta và Thần Tiên đi đến đó !

Cuối cùng đành phải chọn theo giải pháp của bà.

Tối đêm đó nữ vương sắp đặt mọi việc...

*
* *

Vũ Đỉnh Ngôn tạm thời thay mặt nữ vương trông nom quán xuyến. Chàng thấy nữ vương là tay tài hoa tuyệt đỉnh. Vũ Đỉnh Ngôn chép miệng than :

— Thái tử Bắc Mã Nhân gặp được

bác anh tài mà không biết dùng, thật là không còn gì đáng trách bằng.

Cũng chiều theo ý phu nhân, những ai võ công kém, chàng đều chỉ vẽ thêm cho họ.

Trong lúc đó, Tiểu Chân dạy cho Tuyết Nhạn biết sử dụng “Dòng sông chân lực” !

Nửa đêm bất ngờ có tin báo :

— Có đoàn người ngựa bất ngờ từ hướng tây bắc đang di chuyển về hướng doanh trại của Sa mạc nữ vương. Với khí thế hung bạo.

Vũ Đỉnh Ngôn hỏi :

— Y phục của họ như thế nào ?

Tên đệ tử nói :

— Đồ rắn ri, che mặt vào khoảng trên dưới ba người !

Vũ Đỉnh Ngôn lại hỏi :

— Ta đã giáp trận với họ chưa ?

Hắn đáp :

— Ta chỉ đến gần họ để xem xét. Chưa được lệnh nên chưa tấn công.

Vũ Đỉnh Ngôn đứng lên nói :

— Tất cả hãy chuẩn bị, chia làm ba đội sẵn sàng ! Đội phía đông trấn giữ rừng dương liễu phía dưới, đội phía tây tại Thạch lâm. Đội còn lại chia nhau trấn giữ khu vực này.

Tuyết Nhạn nói :

— Đại ca khoan hạ lệnh tấn công ! Đám người che mặt e không phải là người Trung Nguyên ! Chắc cũng không phải quân Mông ! Chúng ta hãy làm thế này... thế này... để phân biệt bạn thù !

Vũ Đỉnh Ngôn vỗ tay khen :

— Độc Cô tiểu thư thật là cao kiến !

Vũ Đỉnh Ngôn phân công tiếp :

— Tuyết Nhạn và Phương Đài ở tại trung tâm. Tiểu Chân chỉ huy ở mặt đông làm theo kế hoạch của Tuyết Nhạn.

Còn Vũ Đỉnh Ngôn lo mặt phía tây. Mỗi mặt đều có vài chiếc vạn năng cơ để tự vệ.

Wũ Đỉnh Ngôn giục con Hoàng Tuyết phiêu ra đứng đối diện với đám người lạ. Chàng thấy họ quả không phải là người Trung Nguyên, nhưng cách trang bị vũ khí hơi giống người Trung Nguyên. Chàng trầm giọng hỏi :

— Chư vị anh hùng là người thế nào và đến địa phận Sa mạc nữ vương có mục đích gì ?

Một người trong bọn nói bằng tiếng Trung Nguyên :

— Là người xứ nào thì không cần

thiết. Chúng ta đến đây để thu hết tài sản của Sa mạc nữ vương !

Wũ Đỉnh Ngôn bình tĩnh hỏi :

— Quý vị và Sa Mạc nữ vương có thù oán gì với nhau không ?

— Không cần việc oán thù !

Wũ Đỉnh Ngôn nghiêm giọng :

— Mạng người không phải đơn giản ! Dù người bên nào chết chẳng nữa, cũng là sự vô lý ! Sa mạc nữ vương làm chủ sa mạc này đã ngoài hai mươi năm. Dĩ nhiên thực lực bảo vệ của bà không phải là yếu. Nếu có việc gì cần thì chúng ta thương lượng. Xin mời vị thủ lĩnh...

Thấy bên đối phương không ai chịu lên tiếng. Chàng giáng mắt về xa xa lại có thêm một toán người nữa đi bọc vòng sang mặt đông.

Chàng lại thấy trên tầng đá cao ở

phía sau chàng có một ngọn lửa đang cháy hực hơ.

Đám người đứng đối diện với chàng họ đang hướng mắt về phía ngọn lửa đó.

Vũ Đinh Ngôn biết đám người này có liên quan đến Hòa giáo. Hòa giáo không cần thiết là người của Tô Lão Đạt.

Vũ Đinh Ngôn nhắc lại :

— Xin mời ngài thủ lãnh bước tới đây để nói chuyện.

Một người bên đám người lạ giục ngựa lướt tới, đứng đối diện với chàng, nói :

— Chúng ta đến đây không mục đích thương lượng, mà là để lấy khu vực của Sa Mạc nữ vương ! Ta biết bà ấy đã đi U lãng rồi !

Vũ Đinh Ngôn chỉ ngược về phía sau lưng mình nói :

— Người của tại hạ đông như kiến...

Gã kia chặn lại, nói :

— Chưa tới một ngàn ! Nhưng các người cũng thờ... Lửa à ?

Chàng hồi hộp gật đầu !

Đột nhiên hắn đưa tay ngoắc người của hắn tiến lên.

Bọn chúng vũ khí đều tuốt trần.

Đinh Ngôn than thầm :

“Không xong !”

Bất thần chàng nện tên đang đối diện một chưởng khá mạnh, dường như hắn không để ý gì đến cái chưởng của chàng, hắn vẫn lơ đãng ngó ở đâu... khi chưởng của chàng vừa đến nơi, hắn bay lên lơ lửng và sa xuống đứng ngay trước mặt chàng. Hắn nói :

— Chưởng lực của các hạ khá lắm. Thú thật, Sa Mạc nữ vương ta còn chưa coi ra gì, huống chi người !

Vũ Đinh Ngôn trong lòng chấn động.

Lần trước hần cho biết Nữ vương đã đi, lần này hần lại nói vậy, thì không rõ nữ vương hiện giờ ra sao ? Vũ Đinh Ngón hỏi :

— Thế ra các hạ giao chiến với nữ vương rồi à ?

Hần cười khẩy nói :

— Các hạ muốn gặp nữ vương chăng ?

Vũ Đinh Ngón giật mình kinh hãi !

Nữ vương võ nghệ thuộc đương thời đệ nhất cao thủ chà lý bị hần bắt dễ dàng như vậy ? Hay là hần dọa ? Khi nữ vương ra đi có mang theo vạn năng cơ và nhiều môn vũ khí lợi hại khác để phòng thân, thì việc bắt nữ vương đâu phải là việc dễ dàng

Vũ Đinh Ngón không tin, đánh tiếp một đay mấy chương, hết sức mạnh, để

thăm dò lời hần nói. Người ấy không tránh, ung dung xuất chương ra đỡ.

Thì ra, chương lực của người này còn mạnh hơn chàng quá nhiều.

Đỡ xong mấy chương đó rồi, hần không chịu hoàn thủ, và ra hiệu cho đám người kia dừng lại. Hần nói :

— Bây giờ ta đủ tư cách để đàm phán với các hạ rồi chứ ?

Vũ Đinh Ngón nói :

— Đàm phán là nói với nhau bằng lễ phải, không phải nói với nhau bằng sức mạnh.

Hần đưa tay chặn lại, nói :

— Làm ! Vô cớ bắt xe mế ! Nếu anh không có lúa, thì không ai bán chịu gạo cho anh. Nếu ta không có sức mạnh thì lời nói sẽ không có hiệu lực. Ta chờ các hạ sửa soạn rồi ra đi trong vòng một

giờ nữa, tài sản riêng được quyền lấy đem theo, còn của cải chung thì để lại, không hủy hoại bất kỳ một thứ gì. Và đích thân ta giám sát việc này. Cho các hạ hay, quanh khu vực của Sa mạc nữ vương, người của ta đang bao vây. Sinh mệnh của nữ vương và Hắc thủ Thần Tiên trong tay ta.

Vậy là rõ rồi.

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Nếu vậy cho tại hạ gặp nữ vương.

Người kia lắc đầu, nói :

— Trước sau gì cũng gặp. Trong lúc hai bên bàn giao công việc, ta sẽ đem nữ vương và những người kia ra.

Vũ Đinh Ngôn nghĩ thầm :

“Vậy phải dùng đến vạn năng cơ có thể sống chết với đám này !”

Cũng may là chàng đã đem vật đó bên mình. Vũ Đinh Ngôn nói

— Tại hạ và tất cả những người trong khu vực này đều nhận lời ủy thác của nữ vương. Chỉ biết lấy cái chết để giữ lời hứa với bà. Ngoài ra không cách nào khác. Nhưng các hạ cũng nên hiểu, khi người vào được bên trong khu vực, thì người của người sẽ không còn một người nào ! Mỗi người trong khu vực này đều phòng bị một chiếc vạn năng cơ.

Vũ Đinh Ngôn lui ngựa lại mấy bước, ra lệnh :

* — Chuẩn bị vạn năng cơ để chiến đấu.

Chàng nhảy xuống ngựa, cho Hoàng Tuyết Phiêu chạy về trung tâm...

Gã kia bám sát theo Vũ Đinh Ngôn Hán nói :

— Bây giờ các hạ chịu tử chiến chứ không chịu giao nạp phải không ?

Vũ Đinh Ngón nghĩ thầm :

"Giọng nói hần còn trẻ quá, lại nói tiếng Trung Nguyên rất sôi, chưa chắc hần là lãnh tụ. Nhưng cứ bắt hần rồi sẽ tính sau".

Vũ Đinh Ngón nói :

— Dĩ nhiên không bao giờ có chuyện đầu hàng !

Khi chàng nói xong câu này, đã thấy người bên mình đã dàn hàng ngang theo vị thế chiến lược.

Gã kia tung chưởng đánh vào chàng.

Vũ Đinh Ngón tránh qua một bên, và đưa chiếc vạn năng cơ ra, nói :

— Khi vật này nằm trong tay tại hạ, thì dù thiên binh vạn mã cũng không còn một ai.

Gã kia cười sang sảng nói :

— Vũ Đinh Ngón ! Chả lẽ ngươi tầm

thường vậy sao ? Sa Mạc nữ vương trong tay ta, chả lẽ ta không có mấy chiếc như vậy sao ? Cho người hay, nữ vương đang ngồi trên ngựa lẫn lộn với đám người của ta đó.

Chàng giật mình, vì hần biết được tên chàng, ít ra lời hần nói có phần nào đáng tin cậy.

Vũ Đinh Ngón nói :

— Nhưng ít nhất các hạ phải chết trước.

Hần nói :

— Nếu người tin như vậy thì cứ ra tay.

Lời hần nói rất bình thản, Vũ Đinh Ngón đâm ra mất tự tin.

Chàng nhớ lại việc Hắc thủ dùng vạn năng cơ mà uy hiếp chàng, chàng cũng có thái độ bình tĩnh như vậy... nhưng kết quả

Hắc thủ bị đoạt thần nỗ, vì lão thiếu tự tin ! Chả lẽ lần này chàng cũng bị như vậy sao ? Một nhân vật tuyệt đại như chàng có thể bị đối phương cưỡng đoạt hoặc tránh né được sao ?

Vũ Đinh Ngón gần từng tiếng :

— Tại hạ không hề muốn giết bất kỳ ai. Nhưng không vì thế mà tại hạ không giết. Ta nói, các hạ hãy đưa nữ vương tới đây, ta sẽ đàm phán sau. Ta đếm trong vòng ba tiếng.

— Một...

— Hai...

— Ba !...

Hắn vẫn nheo mắt đứng nhìn chàng ! Có lẽ sau lớp vải bịt mặt kia hắn cười nữa là khác.

Hắn là ai ? Minh đồng hay gan sắt ? Hay hắn biết tính chàng yếu mềm không

nữ giết người ? Hay hắn biết tính chàng là mã thượng ?

Vũ Đinh Ngón thở dài nói :

— Các hạ quả là liều mạng, nếu không muốn nói là ngu ngốc.

Chàng bỏ vạn năng cơ vào bọc, rồi tung chưởng đánh vào hắn.

Hắn vừa đỡ chưởng vừa hỏi :

— Tại sao ngươi không bắn ?

Vũ Đinh Ngón không trả lời cứ tung chưởng đánh tiếp. Chàng càng đánh, càng nhanh, càng mạnh, đối phương đỡ một với chàng !

Lần này gã kia mới thấy Vũ Đinh Ngón không phải là nhân vật dễ hấn đùa.

Chàng đánh bằng những chiêu thức thượng thừa, bằng cả nhiệt tình và khả năng.

Chàng vừa đánh vừa nhận xét, đối

phương cũng đem hết cả tâm thành ra chiến đấu, đôi mắt hần cũng biểu lộ một sự nghiêm trọng dị thường.

Hai bên bắt đầu đi vào tuyệt kỹ.

Thoạt tiên chương lực của đối phương uy mãnh hơn chàng. Chàng phải dùng hư chiêu để lừa đối phương xuất hết toàn lực ra đối phó.

Đối phương biết chàng là người có tài, tại dốc hết toàn lực ra đánh, chứ không ngờ được rằng, có dòng sông chân lực đó có đánh bao nhiêu cũng không mất sức !

Nghĩ vậy, hần cũng đem hết toàn lực ra, quyết đánh thắng với chàng.

Hai người đấu với nhau trên dưới mười hiệp, thì chương lực đôi bên vắng dương với nhau.

Vũ Đinh Ngon đem tâm pháp ra đánh.

Với tâm pháp, chàng không dùng nội

để điều khiển, mà chỉ dụng bằng tâm, bằng thức, bằng trực giác.

Trước kia tại rừng Lộc môn, Vũ Đinh Ngon và Tần Nga luyện rất thuần nhuyễn về công phu Tha Tâm thông ! Khác với nhà Phật một chút, môn công phu này không phải dùng để đọc ý nghĩ của đối phương, mà là sự đọc ấy được truyền vào tâm thức, từ tâm thức truyền qua chiêu thức không gạn lọc ở ý quan.

Tất cả những màu nhiệm trong võ học ấy có được khi đã kinh qua cửa ngõ của Tam Hoa (tinh, khí, thần) và ngũ khí (tâm, can, tì, phế, thận bằng thị giác, xúc giác, vị giác, khứu giác, thính giác).

Bây giờ họ đánh nhau, Vũ Đinh Ngon để tâm thức điều khiển chiêu thức.

Hai bên cùng lên đèn ! Người ta không thấy rõ hình ảnh của hai đấu thủ. Kinh lực của chương phong trong đấu trường

phát ra làm cho người bên ngoài không rét mà run !

Rất lâu sau, Vũ Đỉnh Ngôn thấy cái bại của đối phương sắp sửa xảy ra, chàng động lòng, vì đối thủ là một tay kiệt xuất, lại đứng trước một đám đông thuộc hạ, nên chàng không thể để đối thủ bị hạ.

Bỗng Vũ Đỉnh Ngôn nhảy ra ngoài nói :

— Tại hạ quá mệt, không thể tiếp tục đấu. Nếu được, các hạ chờ cho sáng mai !

Đối phương nhìn sững chàng, nhất thời hần chưa biết nói gì.

Thật ra, chỉ cần một chiêu nữa, nếu còn lực, đối phương sẽ bị hạ dưới tay Vũ Đỉnh Ngôn. Đột nhiên chàng có cử chỉ như vậy, bảo sao kẻ kia không sững sờ ? Người kia hỏi :

— Người sắp thắng, tại sao phải dừng lại ?

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Không dám, ngay từ những chiêu đầu các hạ giết ta dễ lắm, nhưng sao các hạ lại không giết ? Giờ này ta không còn sức để cử chưởng nữa, thì các hạ cũng nên chiêu ý ta !

Người kia nói :

— Như vậy cuộc đàm phán giữa chúng ta như thế nào ?

Vũ Đỉnh Ngôn nói với giọng tha thiết :

— Các hạ ơi ! Sa Mạc nữ vương, Hắc thủ Thần Tiên, tại hạ... không bà con gì với người Ba Tư, nhưng thấy việc phải là xoắn tay áo mà làm. Công chúa Anh Ti về Ba Tư phục quốc, thế mà thái tử Bắc Mã Nhân lại điềm nhiên tọa thị, nữ vương uất ức quá, nên phải đi U Lăng để thỉnh cầu

ngài ! Chẳng may giữa đường bị các hạ bắt ! Có thể như thế này, các hạ phóng thích những người của nữ vương ra, kể cả bà nữa, tại hạ sẽ làm theo mọi lời yêu cầu của các hạ về bản thân của chính tại hạ !

Người kia nói :

— Phóng thích những người kia ra, chỉ cần một cái khoát tay là xong. Nhưng lời yêu cầu của ta, các hạ khó đáp ứng lắm.

Vũ Đinh Ngôn khẳng khái :

— Việc chính đáng, có chết, tại hạ không chối từ.

Hai bên đang đối đáp, Độc Cô Tuyết Nhạn bỗng xuất hiện. Nàng nói nhỏ với Vũ Đinh Ngôn :

— Mọi cánh quân của đối phương đã dân ra. Đại ca ! Kẻ đối diện với đại ca là... công chúa !

Chàng hết sức ngạc nhiên hỏi lại :

— Có lý nào là Anh Ti ?

Tuyết Nhạn nói :

— Không phải ! Công chúa lưu vong của ngụy vương Ba Tư. Tiểu muội vừa bắt được tên do thám, tra xét cẩn thận ! Điều kiện của đại ca ra, tiểu muội dễ mất đại ca như chơi.

Vũ Đinh Ngôn hết sức xúc động quay lại nhìn, Tuyết Nhạn đã quay ngựa về trong dinh rồi. Vũ Đinh Ngôn hỏi lại :

Các hạ có thể đáp ứng điều kiện của ta chăng ?

Gã kia nói :

Ta và người đi đến chỗ khác nói chuyện

Gã chưa biết Đinh Ngôn nhận lời hay không, vẫn ra lệnh cho thuộc hạ rút lui.

Xong, gã sánh vai với chàng đi về phía bên người rừng đá.

Đến nơi, gã tự động dừng lại.

Vũ Đính Ngôn nói :

— Sao các hạ dừng lại chỗ vắng vẻ thế này ?

Hắn cười :

— Chuyện cơ mật, không lý để cho người khác biết ?

Vũ Đính Ngôn cũng cười, nói :

— Vụ cơ mật mà nói nơi đây thì không còn cơ mật nữa. Bởi vạn vật chung quanh đều nghe.

Hắn như bạn thân muốn thuở, kéo tay Vũ Đính Ngôn ngồi xuống.

Vũ Đính Ngôn cố chiều người bạn mới.

Hắn nói :

— Ta đồng ý trả tự do cho những người kia, nhưng các hạ phải hứa với ta một lời như các hạ đã... hứa !

Vũ Đính Ngôn là người thủ tín. Chàng nhớ lời Tuyết Nhạn nói, người này là một công chúa, đột nhiên chàng lại sợ vương chuyện tình cảm.

Đính Ngôn nói :

— Bất kỳ việc gì tại hạ cũng làm mãn nguyện cho các hạ, có một điều không thể đáp ứng được là chuyện...

Hắn giục :

— Chuyện gì ?

Vũ Đính Ngôn trầm ngâm, cuối cùng chàng thở ra nói :

— Thôi ! Các hạ nói đi !

Hắn nói :

— Ta là người của vua Ba Tư đương triều ! Phụ vương ta vừa mới bị truất chính.

Thật ra, xét về thực lực, phụ vương ta không chế được công chúa Anh Ti, nhưng ngài không muốn quốc dân đi vào thế nội chiến. Ngài đem cả triều đình ra đóng nơi biên địa. Và ta biết thế nào Bác Mã Nhân cũng phải quay về cố quốc, nên ta đem quân đón hán ở đây ! Bây giờ ta thả những người này ra, chắc chắn họ lại giúp cho kẻ đối lập.

Vũ Đinh Ngôn nói :

-- Công chúa Anh Ti phục quốc, đó là điều mong muốn của quốc dân Ba Tư...

Người kia ngắt lời :

-- Về chính sự người còn trẻ thơ làm ! Đất nước không của riêng ai. Người có tài đức thì chần dân. Đó là việc muốn được. Ta biết người tốn không biết bao tâm huyết để giúp cho Anh Ti, ta và người mặc nhiên phải đối lập. Nhưng nếu người chịu khó suy nghĩ, sẽ thấy một điều quan trọng.

Vũ Đinh Ngôn lộ nét suy nghĩ, nhưng vẫn không thấy cái điều quan trọng đó.

Người kia nói :

— Hơn mười năm trị quốc của phụ vương, đất nước Ba Tư thái bình. Mọi người sống an lạc người nước khác đều nói : Chưa một triều đại nào trong quá khứ thanh trị như vậy !

Vũ Đinh Ngôn nghe kẻ đối diện nói những lời hữu lý, liền xá một cái, nói :

— Tại hạ không biết gọi ngài là Thái tử hay công chúa ? Và cuộc trao đổi sẽ đi tới đâu !

Người kia thở dài, nói :

— Suy cho cùng, ta không kém Anh Ti điểm nào. Anh Ti có mộng phục quốc và đã thực hiện được. Còn ta chung thân vẫn là một kẻ thua cuộc...

Người ấy nói xong tháo bao mặt ra...

Vũ Đinh Ngón đánh lửa soi lên... rõ ràng, trước mặt chàng là một nàng tiên...

Người này có gương mặt hao hao giống người Tây Dương; cứng mũi cao mắt nâu da bánh mặt như Anh Ti, Ca Linh, Trúc Linh. Đẹp ! Đẹp không kém mấy may nào so với Anh Ti !

Chàng đang ngồi, không biết sao, bỗng chàng trở bộ, quì ngay ngấn, đưa tay chấp lên ngực, với vẻ tôn kính :

— Tại hạ là Vũ Đinh Ngón ra mắt công chúa...

Chàng làm như một thần tử không bằng !

Công chúa nói :

— Một công chúa thất sủng, một người đang chiến đấu tranh sự sống còn. Ta tên Anh Âu Phi. Ta chiêu ý công tử thả những

người này ra, và sẽ không đòi hỏi một điều kiện nào cả !

Anh Âu Phi nói xong, kéo tay Vũ Đinh Ngón đứng lên. Hai người sóng vai về lại chỗ cũ.

Anh Âu Phi bước tới chỗ đông người, đưa tay giải huyết cho một số người ngồi trên ngựa, trong đó có Sa Mạc Nữ Vương và Hắc Thủ Thần Tiên. Đám người của Sa Mạc vẫn được trang phục theo lối người Ba Tư.

Anh Âu Phi nói :

— Cho dù ngăn chặn bước chân của Nữ Vương, hay chặn lối về của Bắc Mã Nhân, ta cũng không kéo ngược lại được bánh xe lịch sử.

Vũ Đinh Ngón hỏi :

— Làm thế nào công chúa có thể không chế được những người này ?

Công chúa nói :

— Có gì khó, cứ ở trên đầu gió thả chất độc vô hình thì ai không bị nguy ?

Vũ Đinh Ngôn bây giờ mới vỡ lẽ. Chẳng thuật lại mọi việc cho Nữ Vương nghe. Bà nói :

— Đây là nội bộ của người Ba Tư. Giang hồ Trung Nguyên nên đứng ngoài mà nhìn thì đúng hơn. Ngặt vì chúng ta có sự giao tình với những người có liên hệ với triều đại cũ. Lấy con mắt của võ lâm đồng đạo, công chúa đối với đám người của bản nường thế này cũng hết sức là cao thượng, làm bản nường cũng ghen ngạo ! Cuộc đi U Lãng bây giờ không còn kịp nữa ! Mời công chúa quá bước lại hành cung của bản nường để đàm đạo !

Công chúa nói :

— Cảm ơn Nữ Vương ! Hôm nay gặp

quí vị ta mới biết mình đã muộn ! Giang hồ Trung Nguyên thật nhiều việc đáng cho ta suy gẫm ! Bây giờ ta kéo quân về ra mắt phụ vương, bàn lại với người mấy việc, sau đó một người một ngựa ta sẽ đến Trung Nguyên mà tìm quí vị !

Nữ Vương nói :

— Có thể công chúa gửi thư cho đức ngài, và công chúa ở lại đây mà gia nhập...

Công chúa lắc đầu :

— Không được ! Làm như vậy quí vị có chỗ khó xử ! Một phần Bái Hỏa giáo thân với cựu triều đang chờ quí vị ở Ngọc môn quan ! Phần nữa, ta và Anh Ti đối lập. Quí vị đã thân thiết với Anh Ti, lại còn thân với ta, e ép là quí vị quá ! À... sở dĩ ta có võ công được như thế này, là ta được một dị nhân người Trung Nguyên văn võ song toàn, lưu lạc sang Ba Tư truyền thụ cho ta về mọi môn ! Chào nhé ! Nàng

ra lệnh cho đoàn quân của mình trở lại hành cung. Vũ Đinh Ngôn và Tuyết Nhận đưa theo một đoạn đường.

Công chúa nói :

— Công tử ! Không phải ngẫu nhiên ta kéo đám tàn quân đi làm giặc cướp dẫu. Ta muốn triệt hạ Bắc Mã Nhân thì triều đình của Anh Ti sẽ rối loạn ngay ! Nhưng vì dẫu ta không làm vậy được. Chắc công tử cũng hiểu rồi !

Vũ Đinh Ngôn đưa tay áp vào ngực mình, nói

— Tạ ơn Trời Phật ! Nhân dân Ba Tư sẽ ghi nặng thâm ân của công chúa ! Trước sau gì công chúa Anh Ti cũng biết việc này ! Tại hạ hận mình không giúp gì được cho công nương thật đau đớn thay !

Công chúa cười nhẹ :

— Thiên kim dị đắc, hảo ngữ nan

cầu ! Cứ thấy việc làm của công tử, đủ để ta mát lòng rồi ! Thôi trời khuya gió sa mạc rét lắm. Công tử trở lại nhé !...

Chưa bao giờ Vũ Đinh Ngôn thấy cuộc chia tay nào ray rức như thế này.

Công chúa giục ngựa đi nhanh như chạy trốn. Vũ Đinh Ngôn nhìn theo mà lòng thê lương !

Tuyết Nhận nói :

— Công chúa Anh Ti cũng có lần làm cho tiểu muội phải khóc. Công chúa Anh Âu Phi càng làm cho tiểu muội khâm phục hơn !

Tuyết Nhận nhìn theo đoàn quân sương gió kia đã lẫn vào trong bóng đêm sa mạc mà nước mắt rưng rưng !

*
* *

Sa Mạc nữ vương nói :

— Hồi ra đi, ta đã bố trí đoàn người thứ hai bí mật đi theo ngã Đông Bắc. Nếu bình yên có lẽ may họ đến nơi rồi ! Quý vị cố gắng chờ thêm mấy ngày nữa !

Vũ Đinh Ngôn ngạc nhiên hỏi :

— Nữ Vương chu đáo đến thế sao ?

Bà cười :

— Xưa nay ta làm việc gì cũng đều chu đáo. Vì nơi này thường hay có những chuyện bất ngờ ! À, công tử ! Đoạn tình của ta với Đồng Điểm Khu như công tử đã biết đó. Bây giờ công tử hãy giúp ta một ý kiến ?

Đinh Ngôn nói :

— Phu nhân có điều gì để vấn bối phải làm ?

Sa mạc Nữ Vương nói :

— Bây giờ thân phận của Phương Đài phải như thế nào đây ?

Phương Đài nói :

— Mẫu thân ! Đài nhi nghĩ, ít nhất, Đài nhi phải gặp được phụ thân. Trong chuyến xuôi Nam này phải có mẫu thân đi theo, mọi việc mới thành. Và ít ra mẫu thân phải thăm nghĩa mẫu của tiểu nhi nữa. Nghĩa phụ tức là Phương lão gia đã mất mười mấy năm rồi !

Vũ Đinh Ngôn phụ họa :

— Tiểu thư nói đúng đó phu nhân ạ ! Từ đây đến Hoán Mã thôn chỉ cách bảy ngày đường, thế mà hai mươi năm thăm thăm không ai biết ai !

Tiểu Chân nói :

— Bây giờ ai cũng thấy nơi đây là cái nôi của sự sống ở Sa Mạc này ! Khi Nữ Vương xuôi Nam phải chọn lấy người tài đức thừa kế ! Năm ba mươi năm về

sau, nơi đây cũng trở thành một Tiểu Trung nguyên vậy !

Nữ Vương thở ra nói :

— Chư vị ai cũng có lý cả ! Hồi ta đem tới đây chỉ dăm ba người. Bây giờ trừ mặt thế này, biết bao nhiêu là công sức ? Thôi được trong thời gian chờ tin tức của thái tử, ta đem kiếm học truyền thụ cho những người còn non kém ! Công tử cũng cố gắng giúp ta một tay !

Mọi người nghe nói đều vui vẻ.

Sa Mạc phu nhân đã tổ chức việc dạy kiếm ngay đêm đó.

Tuyết Nhạn và Tiểu Chân tỏ ra rất thông minh. Đinh Ngôn tuy không học, nhưng chàng để tâm nghiên cứu những lời phu nhân nói, đồng thời cũng hướng dẫn một số người của phu nhân để công tiến bộ.

Phương Đài không thể học được vì tay chưa lành. Nghĩ cũng tội cho nàng, ai cũng xông xáo học tập còn nàng thì chỉ dựa mắt mà ngắm trời mây !

Hai cô gái hầu cận của phu nhân là Xuân Hoa và Thu Nguyệt được Đinh Ngôn tận tình chỉ dạy. Còn phu nhân thì đầu tắt mặt tối, suốt ngày truyền nghề cho bao nhiêu người ở Sa mạc này, mà bỏ quên đi đứa con lạc loài mấy mươi năm !

Phương Đài suy nghĩ : “Cho dù mẫu thân là người ơn sinh ra ta, trong hai mươi năm không cho bú mớm, không có dịp sống chung, nhất là giai đoạn ấu thơ, nên tình mẫu tử đã mất đi nhiều ! Nếu ta ở lại đây chỉ làm vướng bận mẫu thân mà thôi ! Trong đám người này chỉ có Tuyết Nhạn là người cứu ta, còn Đinh Ngôn đâu có để ý đến ta ? Ở đây một sự ghê lạnh đến ngọt ngọt !”

Nàng nói thành lời :

— Ta đi ! Nhưng biết đi đâu ? Nếu về lại bên nghĩa mẫu thì những người này trước sau gì cũng gặp ? Vậy tổ làm trò cười cho họ mà thôi ! Nhưng ta phải đi ! Chả cần đói khát hay tai nạn !...

*
* *

Đêm nay Vũ Đỉnh Ngôn cũng ưu tư quá mức. Chàng nhớ lại những nơi chàng đã sống qua ở Trung Nguyên... Chàng một mình thong thả đi dạo vùng thạch lâm, để tìm cái thú cô đơn !

Nói cho đúng, từ ngày xuôi ngược giang hồ, chưa được lần nào đi một mình. Đêm nay có phải là trùng hợp hân hữu chăng ? Chàng thong thả bước dưới trăng nhạt.

Giờ này đã đâu canh ba, cảnh vật hoàn toàn im lặng, thỉnh thoảng mới có

một vài chú chim ăn đêm của sa mạc xẹt ngang qua.

Và đêm nay lòng chàng thật đa mang !

Trong lúc đó có một bóng trắng cỡi ngựa phi nước đại sắp qua con đường trước mặt chàng. Vũ Đỉnh Ngôn cho là kẻ gian, vội chạy ra núp vào gộp đá...

Kỵ sĩ !... Chắc chắn không phải là kỵ sĩ tóc vàng Bích Ngân vừa vụt ngang ! Vũ Đỉnh Ngôn nhanh như một con én và nhẹ nhàng như một lông ngỗng, chàng phóng vút lên ngồi phía sau nữ kỵ sĩ !

Dường như đến giờ phút này nữ kỵ sĩ cũng không hay có người ngồi sau lưng mình ! Nàng chỉ biết, dây cương đã quá thẳng, mà chú ngựa chạy không được nhanh như trước !

Vũ Đỉnh Ngôn nghe tiếng Phương Đài than :

— Mày mà ơi ! Máu thân ta đã nhạt nhòa với ta ! Vũ Đình Ngôn lại không yêu ta ? Bây giờ người cũng muốn bỏ ta nữa sao ?

Vũ Đình Ngôn thất kinh ! Thế là chàng hiểu hết sự tình. Chàng khẽ đưa tay quàng qua bụng Phương Đài, để nàng khỏi giật mình mà ngã ngựa.

Phương Đài sợ quá rỏ lên một tiếng trong đêm khuya vắng. May mà giữa bãi hoang thoảng, nên tiếng rú ấy không vọng đi xa được !

Vũ Đình Ngôn vội nói :

— Hiền muội ! Vũ Đình Ngôn đây !

Chưa hết giật mình, tiếp đến sự xúc động tràn trề, Phương Đài dường như hôn mê trong lòng chàng !

Ngựa vẫn chạy nhẹ, chạy đều. Phương Đài nói :

— Tiểu muội mệt quá, đại ca nên cho ngựa chạy vào lối kia kia ! ,

Vũ Đình Ngôn làm theo ý nàng. Bỗng Phương Đài nói như ra lệnh :

— Xuống ngựa !

Vũ Đình Ngôn nhảy xuống ngựa và bế nàng xuống theo. Bởi vì muốn tránh "cánh tay vương gia" kia, nên chàng đã va chạm vào những nơi cấm kỵ của nàng, khiến nàng cứ té mé từng hồi !...

Nàng lại nói :

— Ta ngồi đây !

Hai người cùng ngồi xuống, nhưng nàng quyết được ngồi tựa vào Vũ Đình Ngôn mới cam !

Và nàng thuật lại việc tại sao nàng phải bỏ đi...

Vũ Đình Ngôn nghe qua tìm lời an ủi.

Nhân đó, nàng bọc bạch một cách chân thành mối tình của nàng đối với Vũ Đình Ngôn !

Chàng thăm than khổ.

Đình Ngôn nói :

— Hiền muội ! Tiểu huynh đã...

Phương Đài chặn lại, nói :

— Biết rồi ! Nhưng việc đó không cần đâu ! Đại ca chỉ cần nói một tiếng, tiểu muội cũng cam !

Vũ Đình Ngôn phân trần :

— Lương tâm không cho phép ! Yêu bằng cái miệng được gì ? Hiền muội còn nhiều việc phải làm lắm ! Nhất là đối với lệnh song thân mới gặp !

Phương Đài đứng lên, nói :

— Vậy để tiểu muội đi cho rồi !

Vũ Đình Ngôn vội giữ nàng lại nói :

— Hiền muội đi như vậy, là gieo cái khổ cho nhiều người ! Và người chịu trách nhiệm trực tiếp là tiểu huynh !

Phương Đài mở mắt thật tròn, thật đen. Ánh trăng mờ nhạt dội vào mắt nàng, trong ấy có một chiều sâu hun hút. Nửa có sự can đảm, nửa có sự dấm đuối.

Bỗng... Phương Đài ôm chầm lấy chàng, gục đầu vào vai ma thốn thức !

Vũ Đình Ngôn than thầm : “Đình Ngôn ơi ! Tạo chi những oan nghiệt tình cảm thế này ? Tại ta ? Tại người ? Hay tại đất trời ! ?”

Hoán mã thôn vắn có giai nhân. Phương Đài cũng như mọi cô gái tinh khôi khác, đều có mùi hương trinh bạch ! Nhưng chàng vẫn không dám động đây đến, bởi vì chàng

biết mình đã từng... biết nhiều giai nhân rồi ! Từ công chúa đến tiểu thư. Tuy rằng mỗi hoàn cảnh mỗi khác, nhưng "việc kia" có ai biết khác hay không ?

Vũ Đinh Ngón lấy tâm lực thượng thừa để không chế chính mình ! Khốn thay, Phương Đài lại ghì chàng xuống !

Sợ Phương Đài buồn tủi mà bỏ đi, chàng đành phải chiều, nhưng lòng buồn thương vô hạn !...

Dường như có tiếng ai văng vẳng đâu đây :

Gió đưa khóm liễu trên sa mạc.

Thân ướt như sương, lệ ướt hồn !

(Bán dạ phong đề sa mạc liễu

Mãn thân sương ấp, mãn tâm sầu !)

— Hiền muội nghe không, có người tìm ta đó !

Phương Đài nhắm mắt nói liều lĩnh :

— Kê họ ! Tiểu muội không nghe gì cả !

Nói thì nói vậy, nhưng hai người vẫn đứng lên ! Và kẻ lạ cũng vừa đến nơi !

Người này cao lêu nghêu, y phục quái dị, lưng mang trường kiếm, khó đoán định tuổi.

Vũ Đinh Ngón hỏi :

— Tiền bối là ai, từ đâu đến đây ?

Người kia hỏi lại :

— Người có phải là Vũ Đinh Ngón không ?

Vũ Đinh Ngón gật đầu nói :

— Chính vãn bối !

Lão nói :

— Người ta đồn ngươi là bậc quân tử, sao ngươi nữ phụ sự tín cẩn của người

khác, mà làm cái thói mèo mả gà đồng như vậy ?

Vũ Đính Ngôn nghiêm giọng nói :

— Tiền bối thấy sự việc không đúng !
Lời kết luận ấy có phần quá đáng !

Còn Phương Đài nổi nóng nói :

— Ta biết các hạ nhận lời của ai đó mà đến đây ! Nhưng ngài hãy hiểu rằng, nơi đây là khu vực cấm. Đã vậy ngài còn nói những điều không đúng sự thật, rất khó tha thứ !

Lão cười ha hả nói :

— Chà lẽ ta lại sợ cái đám lóc nhóc ở đây sao ? Đừng có tư tưởng đó Vũ Đính Ngôn ạ !

Lão vừa nói vừa tung chưởng đánh ra. Vũ Đính Ngôn tràn khỏi, nói :

— Tiền bối không còn việc gì để nói sao ?

Thay vì lão trả lời, lão lại đánh tiếp ra mấy chưởng sấm sét nữa !

Vũ Đính Ngôn không chống trả không xong. Chàng thấy chưởng lực của lão không cao, nên chàng chỉ vận có sáu thành ra đón đỡ. Dường như, chưởng của ai, nẩy đi tới, không ai vào ai...

Nhưng Vũ Đính Ngôn bị đùa ngay !
Chàng nghe cơ thể nóng ran như bị ai đốt !

Vũ Đính Ngôn thất kinh la lên :

— Âm nhu liệt diêm chưởng !

Theo chàng biết, môn công phu này dường như đã bị thất truyền ! Nghe nói rằng, Sơn Sư Tượng đã luyện được Liệt Diêm Chưởng, nhưng Âm Nhu Liệt Diêm, trong thời đó không ai luyện tới !

Vũ Đính Ngôn còn đang sững sờ, lão đã nói :

— Kế ra kiến thức ngươi khá đó !

Cho tới bây giờ người mới phát hiện ra nóng, thì công lực của người cũng khá lắm vậy ! Cái đám “chăm thư” võ lâm minh chủ, như Vô Niệm, Trình Thiện Hư, và cái đám dự thi võ lâm minh chủ đều không chịu nổi ta ba đám !

Vũ Đinh Ngôn lấy lại bình tĩnh hỏi :

— Nhưng sự thật tiền bối là ai ?

Lão nhìn Phương Đài nói :

— Con bé này rất thông minh, nhưng lại liều lĩnh. Nếu ta không xuất hiện sớm, người “dại khờ” với gã Vũ Đinh Ngôn, thì cánh tay của người sẽ hết cứu, chất độc ấy sẽ ăn sâu qua cơ thể người, và cái mạng của người sẽ hết cứu luôn ! Không tin hãy hỏi vị y sư ấy thì biết !

Vũ Đinh Ngôn thì dư biết điều đó, nhưng không rõ Phương Đài có biết không ? Chỉ thấy nâng cúi đầu hỏi người !

Lão nói tiếp :

— Vũ Đinh Ngôn ! Có người nhờ ta trao lời thách đấu với người tại Đình Thái Sơn, người dám nhận lời chăng ?

Vũ Đinh Ngôn suy nghĩ rồi nói :

— Bình sinh vẫn bối không hay đây đưa đến việc thách thức thế này, nếu sự việc không cần thiết ! Tiền bối có thể nói giùm lại với người ấy !

Lão cả cười nói :

— Cũng được ! Nhưng người hấp tấp lắm ! Sao người không hỏi kẻ thách đó là ai ? Lý do gì thách ? Coi như biết khái lược về sự ân oán rồi mới khẳng định !

Vũ Đinh Ngôn lắc đầu :

— Càng biết càng khổ thôi tiền bối ạ !

Lão xoay mình bước đi nói :

— Để người rộng đường, thu phân. hầy có mặt nơi ấy !

Lão đi rồi, Vũ Đình Ngôn và Phương Đài lên ngựa về.

Sáng hôm sau, Tuyết Nhạn nhìn chàng cười cười... Vũ Đình Ngôn cảm thấy nhột nhột. Nhưng không thấy Tuyết Nhạn nói gì, chàng cũng lờ đi.

Chiều lại, Tuyết Nhạn gọi Phương Đài nói :

— Nếu Phương tiểu tư không “giữ gìn”, thì cánh tay sẽ bị thôi cho mà coi !

Phương Đài hỏi :

— Giữ gìn cách sao ?

Tuyết Nhạn nói :

— Cắm gươm đàn ông !

Nàng nói giọng hơi nghiêm, nhưng đôi mắt rất tinh nghịch. Phương Đài biết bề sự nói

— Có người dặn tiểu muội như vậy rồi ! Yên tâm đi ! Không mất ông ấy đâu mà sợ !

Từ ngày đó, Phương Đài tìm lại một phút bình yên của tâm hồn. Tuy nhiên lòng vẫn luyến tiếc hoài cái đêm hôm ấy.

Có tin quân hòa bài tới báo ;

— Thái tử và công chúa A Lý Nhân sẽ tới đây sau một ngày.

Mọi người bắt được tin, cả mừng.

Tuyết Nhạn nói với Vũ Đình Ngôn :

— Chúng ta là người giang hồ, chỉ giúp họ chừng ấy là quá đủ. Công chúa Anh Âu Phi không phải là kẻ bại hoại. Việc thái tử và công chúa đến đã có chủ vị tiền bối kia lo. Bây giờ chúng ta trở lại với giang hồ Trung Nguyên.

Vũ Đình Ngôn cho đó là lời hợp lý.

liền ban với Sa Mạc phu nhân, rồi sửa soạn lên đường !

Phương Đài xin đi theo Đinh Ngôn nói :

— Hiền muội cần phải đi với Sa Mạc Nữ Vương. Chúng ta còn nhiều cơ hội gặp nhau, không vội gì. Nếu hiền muội bỏ đi trước, Nữ Vương sẽ buồn ngay !

Ngày ngày hôm đó, Vũ Đinh Ngôn, Độc Cô Tuyết Nhạn, Tiểu Chân chia tay. Cả ba hướng về Nam. Chỉ ba người ra đi thôi, mà ốc đảo sa mạc này cảm thấy như có một sự trống trải ghê gớm !

Hai cô bé Thu Nguyệt, Xuân Hoa và Phương Đài cứ chớp mi gạt lệ !

Vũ Đinh Ngôn ghé lại xóm Hoán Mã. Chàng thuật sơ lại mọi việc cho Lâm Cốc Tử và Bình Ma đại nương nghe.

Chàng phát họa chương trình nam du cho hai vị tiền bối này !

Công việc đầu đó xong, chàng lại từ giả họ đi Ngọc Môn Quan !

Ba người của bọn Vũ Đinh Ngôn đến nơi vừa kịp lúc !

Về phía giang hồ có Vũ Y Khách, Thủy Tiên, Bạch thi, Tử y cô nương, Trác Phi Hưu, Bích Ngân...

Bích Ngân gặp chàng, nước mắt chảy ròng ròng. Vũ Đinh Ngôn rất hiểu tâm trạng của nàng, nửa trẻ thơ, nửa người lớn, tuổi đang độ sống trong tưởng tượng.

Không có mặt của Nguyệt Cầm tiên tử.

Vũ Y Khách nói :

— Cách đây chừng nửa tháng, Nguyệt Cầm tiên tử đột ngột ra đi, cho đến ta bà cũng không từ giả. Có người nói, Tiên Tử

thấy trong người khó ở, nên... tìm nơi ẩn cư !

Vũ Đinh Ngôn nghe đổ mồ hôi lạnh !

Bích Ngân nói :

— Tiên tử rủ tiểu muội đi, hẹn năm sau gặp lại đại ca. Tiểu muội thấy bà họ hải học hác, thấy tội quá, nhưng tiểu muội không thể đi được !

Vũ Đinh Ngôn hỏi thăm qua việc Võ lâm minh chủ. Vũ Y Khách nói :

— Không ra gì ! Cuộc bình tuyển võ lâm minh chủ bị vị phụ nhân bao mặt chất vấn, sau đó phải đình lại một thời gian. Cuối cùng trong đám dài chủ lại bất đồng với nhau. Bỗng đâu đó xuất hiện một cao nhân, kêu đích danh từng người ra thách đấu ! Kết quả, không ai là đối thủ của ông ta. Chính vì vậy, không ai là võ lâm minh

chủ. Ý của Trình Thiện Hư thì muốn làm lại, nhưng giang hồ bất tín nhiệm...

Tiểu Chân nghe người giang hồ nói không tốt về phụ thân nàng, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Vũ Đinh Ngôn thuật lại mọi việc ở Sa mạc, xong, chàng nói :

Chư vị nán thêm một ngày nữa, nơi đây sẽ có cuộc phân kỳ. Còn tại hạ bận phải sắp xếp mọi việc để đón Bình Ma đại vương và Ngọc Tinh phu nhân !

Vũ Y Khách nói :

— Sa mạc Nữ Vương tức là Sơn Ngọc Tinh, vốn là chị em Thúc Bá với Sơn Sư Tượng. Công tử nên dàn xếp là phải.

Đám tự nguyện đi Ba Tư gồm : Bạch Thi, Tử y cô nương, Trác Phi Hựu.

Bạch Thi ôm Vũ Đinh Ngôn khóc :

— Hiền huynh ! Da thịt của hiền

huynh đã sạn sẻ cho tiểu muội ! Nó đã ngự trị trên gương mặt tiểu muội, nó còn chiếm giữ nơi hồn tiểu muội nữa ! Hôm nay ta chia tay, không biết bao giờ mới gặp lại.

Vũ Đình Ngôn an ủi nàng rồi nói với Trác Phi Hựu :

— Tiền bối về Ba Tư, vô lâm Trung Nguyên mất một nhân vật lỗi lạc. Bây giờ chưa vị ở lại đón thái tử, tại hạ có việc cần phải lên đường ngay !

Tiểu Chân cũng chia tay với Vũ Đình Ngôn tại đây !

Nàng nói :

— Chiếc hộp bên sườn Nhạn Sầu tiểu muội vẫn còn giữ bên mình ! Nếu công tử còn có chút tình gì, xin hãy đến thạch động bên sườn Nhạn Sầu mà tìm tiểu muội !

Nàng chào mọi người rồi chạy biến vào rừng !

Tuyết Nhạn nói :

— Lâu lắm chưa thăm dương phụ và dương mẫu. Không biết Độc Cô lão gia có gì với những người thuộc phái Cán Hoa không. Tiểu muội phải đi tìm họ mới được !

Vũ Đình Ngôn thấy hai nàng đi rồi lòng trống trải vô hạn.

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội đi với đại ca mấy ngày nữa rồi chia tay !

Vũ Đình Ngôn như kẻ mất hồn ! Chàng cảm thấy mình là kẻ cô đơn tuyệt đối !

Hai người từ giả quần hùng rồi lên ngựa ra đi !...

HỒI HAI MƯƠI BẢY

KIM LÃNH LONG

HAI anh em Vũ Đỉnh Ngồn đứng trên thượng lưu giòng Tử Giang mà trầm tư. Chàng nói :

— Hiền muội ! Hồi mới vào giang hồ, thì hiền muội là người đưa tiểu huynh đi ! Giòng Tử Giang này, núi Khoáng Sơn kia, cô bé Tóc vàng dây, và con Hoàng Tuyết Phiêu, Tuấn mã của Tần Quỳnh, nay là hình ảnh của anh em ta. Hôm nay hiền muội trở về thăm nhà, còn tiểu huynh cũng ghé thăm các bậc tiền bối rồi trở lại cố hương !

Bích Ngân nói :

— Lý ra tiểu muội mời đại ca về lại trang trại, nhưng vậy thì hai bên sẽ bẽ bàng. Bây giờ đại ca hãy đi, và trước sau gì tiểu muội cũng tìm gặp đại ca !

Anh em họ chia tay nhau mà bịn rịn.

Bích Ngân giao con Hoàng Tuyết Phiêu cho chàng, nàng chớp mắt nhìn Vũ Đỉnh Ngồn nói :

— Dĩ nhiên tiểu muội muốn theo đại ca mãi, nghĩ lại còn song thân thì sao. Tiểu muội đành tạm xa chừng mấy ngày ! Hôm nay chắc đại ca trông trai lắm !

Bích Ngân đứng nhìn con Hoàng Tuyết Phiêu chờ chàng đi khuất, nàng thở dài, lên chiếc đò dọc xuống giòng Tử Giang trở lại gia trang.

Còn Vũ Đỉnh Ngồn ghé hết nơi này

đến nơi khác, để thu xếp mọi việc hoặc thăm hỏi các bậc tiền bối...

*
* *

Lớp bụi sông hồ tưởng chừng như chàng đã giữ sạch !

Một khuya nọ, chàng đến bên miếu thổ thần, xuống ngựa toan vào miếu ngủ. Không ngờ con Hoàng Tuyết Phiêu lại hí vang ! Thì ra, ở góc miếu có ai cột sẵn con ngựa. Chàng nhìn kỹ biết là con ngựa của chàng ngày trước đổi cho Bích Ngân ! Và chắc chắn là Bích Ngân đang ngủ trong miếu này. Có lẽ, nàng đã thăm nhà xong và vội vã đến đây đón chàng cũng có !

Gặp Bích Ngân có bạn Vũ Đình Ngón cũng thấy đỡ bớt quạnh hiu. Nhưng nàng còn bé quá, những chuyện tâm tình sâu xa không thể bàn với nàng được.

Vũ Đình Ngón nhẹ nhàng đẩy cửa

bước vào. Trời tối, chàng vận dụng mục lực, thấy một thiếu niên đang ngủ dưới gầm bàn. Coi lại, quả thật là Bích Ngân đang ngủ say !

Cô bé cái trang cũng tiện !

Chàng không đánh thức nàng dậy, khẽ rón rén nằm một bên.

Vũ Đình Ngón thao thức, suy nghĩ đến mọi người, mọi việc đã qua !

Tiểu Chân ở Nhạn Sầu Giản.

Độc Cô Tuyết Nhạn về với Đại Tồ hay ở với Ân ma tiên tử ?

Anh Ti, Ca Linh, Trúc Linh hiện giờ như thế nào ?

Anh Ấu Phi có hẹn quay lại Trung Nguyên ! Tình cảm nàng thì quá hiểu rồi, phải đối xử với nàng ra sao ?

Còn Phương Đài ? Vị tiểu thư cũng sôi nổi không kém.

Trong lúc chàng đang suy tư, bỗng Bích Ngân bâng hoàng mở mắt, trong nhất thời nàng chưa nhìn ra ai, nàng tổng ngay một chương rồi ngồi phất dậy...

Tội nghiệp cho Vũ Đỉnh Ngôn đang mơ màng, bị một chương tạt ngang, tuy không nặng lắm, nhưng cũng đủ đổ máu !

Vũ Đỉnh Ngôn ngồi dậy nói :

— Đại ca đây mà hiền muội !...

Bây giờ Bích Ngân mới định thần nhìn kỹ, biết là lầm, nàng ôm Vũ Đỉnh Ngôn mà khóc sụt sùi.

Vũ Đỉnh Ngôn an ủi nàng.

Anh em họ lại tâm sự nhau. Bích Ngân hỏi :

— Máy ngày nay đại ca có nghe Kim Lân Long không ?

Vũ Đỉnh Ngôn cười :

— Có nghe ! Nhưng đại ca không để tâm tới những việc đó !

Bích Ngân ngạc nhiên :

— Đại ca ! Đại ca suốt một đời làm việc nghĩa hiệp, mà nay gặp việc nghĩa không làm, đại ca thấy lương tâm thoải mái được sao ?

Lời nói nhẹ nhàng ấy, đột nhiên Vũ Đỉnh Ngôn thấy Bích Ngân không còn bé nữa ! Chàng nhìn sững nàng một hồi, dù trong bóng tối, chàng cũng thấy được cặp mắt của nàng long lanh...

Chàng muốn đưa tay vuốt tóc đưa em cưng, nhưng sợ bóng tối dễ khiến cho nàng hiểu lầm. Đỉnh Ngôn nói :

— Đại ca cứ tưởng hiền muội còn nhỏ lắm. Lời bàn chưa thấu lý, câu nói chưa đạt tình, nên đại ca mới nói như vậy ! Bây

giờ mới giữa đêm chúng ta ngủ, sáng sớm sẽ đi !

Và Vũ Đỉnh Ngôn nằm xuống là ngủ liền, bỏ mặc cho Bích Ngân thao thức !

Bích Ngân nằm cựa cựa một hồi, chợt nghe gà gáy, nàng không thấy Đỉnh Ngôn cựa mình, liền đưa tay sờ trán...

Chợt Đỉnh Ngôn nói :

— Sao hiền muội không ngủ ?

Bích Ngân bèn lên nói :

— Hết ngủ được rồi ! Kê luyện võ cao như đại ca, nếu không cảm mạo sao lại ngủ mê ? Tiểu muội dám ra e ngại. Thì ra đại ca đã thức sớm ! Chúng ta đi thôi.

Hai người ra ngựa, nhắm về hướng Kim Lãnh Long mà đi !

Độc đường Đỉnh Ngôn nói :

— Tiểu huynh ngu Đại Tồ là phụ

thân của Tuyết Nhạn, cũng chuyên khai thác vàng, nhưng không ai nói gì. Còn Kim Lãnh Long nghe đâu võ công trác tuyệt lại khắc nghiệt với dân phu. Nhưng ta lấy có gì để cảm đoán họ ?

Bích Ngân nói :

— Cứ đến đó mà tìm hiểu tình hình sẽ biết ngay !

Cuộc sinh hoạt ở đây không có gì rắc rối. Mọi người dân hì hục làm.

Vũ Đỉnh Ngôn hỏi thăm sự tình. Người ta cho biết :

— Có tất cả là năm khu vực đào vàng. Mỗi khu vực có một người, coi ngó. Người đó được coi như một hung thần. Những tên hung thần đó coi mạng người rẻ như lá cây. Thế mà Kim Lãnh Long không hề đá động đến những tên này.

Vũ Đỉnh Ngôn nhìn thấy đám thợ đào

dầu trần da đen bụng ông đi từng toán, phía sau có người cầm kiếm đi theo.

Bích Ngân nói :

— Tên cầm kiếm kia chưa phải là hung thần. Bọn hung thần thỉnh thoảng mới đi ra ngoài.

Vũ Đinh Ngôn hỏi thăm đi đến nơi ngụ của các tên hung thần đó.

Hai anh em Vũ Đinh Ngôn đến gặp tên gác cổng. Chàng nói :

— Xin nhân huynh cho phép bọn tiểu đệ vào xin việc làm.

Tên gác cổng nạt :

— Người ở đâu tới đây ăn nói trở trêu như vậy ? Việc này đâu phải ai xin cũng được. Phải có giấy tờ giới thiệu của quan chức sở tại, chưa chắc các vị đại nhân ở đây đã nhận !

Bích Ngân nhanh trí nói :

— Bẩm, bọn tiểu đệ nộp đơn rồi, họ hẹn hôm nay đến giải quyết !

Tên gác cổng khó dễ :

— Nhưng ta không cho vào thì sao ?

Đinh Ngôn và Bích Ngân hội ý. Chàng móc trong người ra vài nén bạc đưa cho tên gác cổng. Tên kia thấy bạc sáng mắt cười giả lả :

— Bằng hữu chơi đẹp quá ! Mời hai vị vào.

Qua khỏi cổng Bích Ngân hẳn học :

— Đồ ăn mày !...

Hai người đến trước ngôi nhà sang trọng. Tên mang kiếm canh cửa chặn lại, nói :

— Hai người đi đâu ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Bọn tiểu đệ có nạp đơn cho Bạch

đại gia, hôm nay ngài gọi đến để bố trí công việc làm !

Gã mang kiếm hất hàm :

— Báo danh !

Bích Ngân nói :

— Tiểu đệ là Phạm Ôt, còn vị này là Phạm Ệch, cũng ở Phạm gia trang, gò Ôn Khâu !

Gã cầu nhàu :

— Hai người mặt mày sáng láng, lại có cái tên Ôt, Ệch, nghe khó khăn làm sao vậy. Ngồi đó chờ Bạch đại gia !

Họ ngồi chưa được bao lâu, bên trong bước ra một người, cặp mắt sáng chói, ăn mặc sặc sỡ, tuổi ngoài bốn mươi, tướng mạo hung dữ. Hắn nhìn anh em Vũ Đình Ngôn, nói :

— Các người tìm lão gia có việc gì ?

Đình Ngôn nói :

— Năm nay hạn hán mất mùa. Xin đại gia nhận bọn tiểu dân vào làm ở đây để kiếm ngày hai bữa.

Lão nhìn chằm chập hai người một hồi, nói :

— Các người vào đây phải biết thế lệ, đó là tiền thế chân. Ngoài ra phải qua một lần thử thách về sức khỏe.

Bích Ngân nói :

— Tiểu dân nào có tiền để thế chân ! Còn thử thách là thử thách cách sao ?

Lão đứng lên nói :

— Không có tiền thế chân thì rút !

Lão vừa nói vừa đánh ra một chưởng thật mạnh.

Vũ Đình Ngôn nhanh như chớp chớp vào tay lão bẻ xoắn lại. Cánh tay lão không còn cử động theo ý muốn nữa.

Chàng trầm giọng :

— Các hạ đã hại không biết bao nhiêu người. Hôm nay gặp tại hạ, đừng giờ thôi ấy nữa.

Chàng nói xong điểm huyết lão nốt.

Bọn gia nhân thấy vậy, nhốn nháo lên. Nhưng chưa có tên nào bước lại gần anh em Vũ Đinh Ngôn.

Một hồi khá lâu, có một người cao lêu nghêu, cổ đeo nhiều vòng vàng, kể cả tay chân cũng vậy...

Thì ra Kim Lãnh Long tức là Độc Cô Đại Tồ ! Lão nhìn gã họ Bạch rồi nhìn sang Vũ Đinh Ngôn với một sự phẫn nộ.

Lão trầm giọng :

— Vũ Đinh Ngôn ! Người có một trăm tội, lão phu đã chưa nói đến người, người lại vác xác đến đây...

Vũ Đinh Ngôn lễ phép nói :

— Văn bối nghe đồn Kim Lãnh Long

cách đây đã mấy ngày đường, không ngờ lại là tiền bối. Nhân đi qua khu vực này, thấy một vài xác chết nằm khô trên mặt đất, thấy các thầy, các vị cai rồi vọt dăm người vô tội kia mà lòng dăm ra bất nhẫn ! Thưa tiền bối, văn bối đã làm gì đắc tội với ngài ?

Độc Cô Đại Tồ cá cười, nói :

— Hàng ngàn, hàng vạn người làm, di nhiên phải có người bệnh tật mà chết. Đông như thế ai kiểm soát được ! Người ta chết, nơi đây chỉ tốn manh chiếu chôn chôn xuống là xong. Qua đêm, chỗ sỏi mọi xác lên, ai biết được mà đi chôn lại. Ta hỏi người, người đi chung với Tuyết Nhạn mấy năm trời sao người vẫn để nó khổ vì người ?

Đinh Ngôn nói :

— Văn bối đâu làm gì cho Độc Cô tiểu thư phải khổ !

Lão chặn lại, nói :

— Người không yêu con gái ta !

Bích Ngân xi một tiếng nói :

— Tiên bối nói thật khó nghe ! Tuyết Nhan tí ti là một cô gái tài hoa, văn võ song toàn, lại con của một vị chuông kim. Còn Vũ Đinh Ngôn là một gã bần sĩ, làm sao dám trèo cao ! Chả lý không yêu là tiên bối bắt một trăm thứ tội ?

Sơn Đại Tồ nheo mắt nhìn Bích Ngân một hồi, nói :

— Gã kia ! Người là gái giả trai !...

Bích Ngân giật mình đánh thót. Nàng than thầm : “Chết rồi ! Gặp tổ sư đâm thâu ! Hóa trang tài giỏi cách nào, lão cũng lột xác ra được !

Nhìn cặp mắt ngời ngời của lão, Bích Ngân sợ hãi, run giọng :

— Vâng ! Tiểu nữ là Bích Ngân...

Độc Cô Đại Tồ cười khặc khặc nói :

— A... ta rõ hết rồi ! Con gái ta không được Vũ Đinh Ngôn yêu vì, là do con nhãi này ! Đinh Ngôn ! Người nói đi ! Có yêu con ta hay không ?

Wũ Đinh Ngôn vốn có cảm tình với Độc Cô Tuyết Nhan, có thể nói chàng yêu nữa là khác. Nhưng gặp sự ngang ngược của lão Đại Tồ, thì không ai mở miệng nhận là yêu cả ! Độc Cô Đại Tồ không hiểu gì về tâm lý, nên mới có những lời như khùng bố. Chàng lắc đầu nói :

— Tiên bối đã trải qua một thời của tuổi trẻ rồi lại không có chút kinh nghiệm gì về tình cảm cả ! Ai nỡ cưỡng bức tình yêu bao giờ ?

Đại Tồ nổi giận hét :

— Ta sẽ giết người !

Vừa lúc ấy có bốn nhân vật mặc áo

hoa sắc sỡ bước vào, thấy đồng bọn chúng, một hung thần bị lợi tay và chứa trâm của chúng là Kim Lanh Long đang đứng đối diện với hai gã trẻ tuổi, với tư cách thần nhiên và đối lập ! Bốn tên cùng bước tới nói :

— Bẩm đại gia ! Để bọn thuộc hạ giết hai đứa này cho !

Đại Tồ lắc đầu :

— Vô công hấn không kém ta chút nào. Các người làm sao chịu hấn một chiêu ?

Một tên không tin múa kiếm xóc lại...

Bích Ngân rút kiếm chỉ vào mặt hấn nói :

— Các người bắt quá là những tên gia nô, quen thói nạt nộ những người nghèo khổ ! Độc Cô tiên bối ! Nếu tiên bối mà còn tiếp tục công việc này nữa, xin hãy

thải những tên hung thần này ra, tiên bối mới mong có đức được !

Bốn tên hung thần thấy gã trẻ tuổi ăn nói không nề nang nhưng lại có giọng quen biết với Kim Lanh Long, bọn chúng lần ngẩn không biết nên tiến hay thoái !

Trong lúc đó, Đại Tồ nhìn chàng quan sát thật kỹ lần nữa...

Và Vũ Đình Ngón biết, những lần trước đây sở dĩ Đại Tồ không làm khó dễ mình, bởi vì mình đi chung với Tuyết Nhạn ! Lão yêu thương con gái lão ngang với tính mệnh. Bây giờ nghe ai đó nói, chàng không thương Tuyết Nhạn, nên lão mới giận dữ ! Tính ích kỷ ấy thật ra không đáng trách !

Đại Tồ nói :

— Người tìm đến lão phu có việc gì ?

Đình Ngón lập lại :

— Văn bối không ngờ tiền bối là Kim Lãnh Long !

Lão hỏi gần :

— Nhưng Kim Lãnh Long thì sao ?
Chả lẽ người không đối đầu.

Vũ Đỉnh Ngôn nhớ lời Bích Ngân nói về hai tiếng “nghĩa hiệp”, bất giác hào khí lại nổi lên. Chàng nói :

— Xin tiền bối đừng ép...

Lão cười khặc khặc nói :

— Vũ Đỉnh Ngôn, lão phu nói thẳng một lời, ta rất mến lớp hậu sanh phải hơn người đi trước, nhưng người không phải là đối thủ của ta !

Vũ Đỉnh Ngôn cười nhạt chứ không nói !

Giả sử rằng, nếu không nghĩ đến Tuyết Nhạn, thì dù có chết chàng cũng

quyết tử đấu, chứ không thể tịnh ngôn tịnh tác như vậy,

Nhưng Đại Tồ lại nói :

— Dường như người không phục ta ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Dĩ nhiên là không phục !

Lão nói :

— Vậy ta cho người lựa chọn cách đấu !

Chàng nói nhanh :

— Đấu gì cũng là đấu ! Vậy xin đấu kiếm !

Sở dĩ chàng phải chọn kiếm này, vì chàng đã cân nhắc đắn đo ! Vì chàng không ý vào giòng sông chân lực mà chiếm tiện nghi của lão ! Nhưng dù đấu gì đi nữa thì cái bại chắc chắn là phần chàng ! Thà vì người yêu mà tạt nguyên, còn hơn sát hại thân nhân của người yêu...

Hai đấu thủ cùng rút kiếm ra một lúc.

Đại Tồ nhìn Vũ Đinh Ngôn như uy hiếp lần nữa.

Vũ Đinh Ngôn nhìn lão, mỉm cười, cặp mắt của chàng hòa ấm nhân hậu.

Cuối cùng, cái nhìn của lão không tự động chút nào bên trong con người Vũ Đinh Ngôn.

Đại Tồ thất kinh, nghĩ thầm :

— Quả Vũ Đinh Ngôn là một cao nhân rồi !

Lão chia ngang mũi kiếm về Vũ Đinh Ngôn trong lúc chàng lại chong kiếm lên trời !...

Đó cũng là biểu lộ một sự kính trọng của chàng đối với lão !

Dám người qua lại nhón nháo khi nay,

bảy giờ đứng xem trên trời, kể cả bốn tên hung thần kia !

Có kẻ hỏi :

— Không biết bọn tiểu nhân nào dám đến đây vuốt râu cọp ?

Có người chứng kiến ngay từ đầu, nói :

— Một gã tên Phạm Ọt, một gã tên Phạm Ệch ! Hắn còn có tên là Đinh Ngôn. Dĩ nhiên hắn phải có tài !

Riêng Bích Ngân thấy chàng chọn đấu kiếm thì hoảng kinh. Nhưng sự việc như vậy, nàng biết làm sao bây giờ ?

Nửa giờ trôi qua, hai đấu thủ vẫn chong kiếm như vậy.

Sức của Đinh Ngôn càng lúc càng tăng, giòng sông gặp mưa, sức nước xuống càng lúc càng nhiều ! Mặt chàng mỗi lúc một hồng !

Còn Đại Tồ tuy chưa thấy biến đổi màu da, nhưng trong tâm thức của ông đã bắt đầu nghe tiếng dao động.

Tay lão hơi run, không phải vì khí lực của lão bị suy, mà vì cái uy khí của Vũ Đinh Ngôn mỗi lúc mỗi phát tiết ra, và đã phá vỡ cái ngạo khí của lão !

Trận đấu của hai tuyệt đại cao thủ, ai phạm vào điều kỵ ấy, thì cái uy dũng đã bị chiếm hết một nửa !

Bây giờ Độc Cô Đại Tồ chỉ trông cậy vào cái nghệ thuật mà thôi !

Hỡi ơi ! Cái nghệ thuật có đạt đến mức tuyệt đỉnh hay không, còn đòi hỏi cái tâm thật của người ấy có thượng thừa hay không nữa chứ !

Đại Tồ thấy mình mất khí lực nhiều quá, lão hóa giải tịnh kiếm chuyển sang động kiếm.

Kiểm khí của lão đang mong manh bỗng nhiên vút lên ánh sáng rực rỡ. Kiếm phong, kiếm âm, kiếm sắc cùng lúc tuôn ra ào ạt như sóng biển, khiến người bên ngoài choáng ngợp.

Và Vũ Đinh Ngôn hết sức khâm phục !

Chàng đã quyết định không lẽ chết dễ dàng như vậy !

Giữa biển khí ngọt ngào đó, chàng cố giữ tâm pháp thượng thừa : Tâm bình khí hòa, lòng ung dung, và sinh tử đối với chàng giờ đây nhẹ như chiếc lông... ngựa ! Đã sống chết cho lẽ phải thì hà tất đi khẩn cầu độ vận ?

Lòng bình thân ấy, khiến giòng sông chân lực chảy thật trầm diệu, hòa vào hơi thở, giòng máu, như giòng sông tuôn ra đại dương, để diệu nước tăng phần màu nhiệm !

Hai bên đã trao đổi chừng vài chục

chiêu, nhưng những người đứng bên ngoài không phân biệt được !

Họ nhập vào rồi phân ra, rồi lại nhập vào. Kiếm âm đôi bên cũng reo lên điệu ngân rất cao.

Có một điều, hai đấu thủ đó tự phân biệt được kiếm âm của ai cao hơn.

Kiếm thanh còn tùy thuộc vào chất kim khí, hình dạng, còn kiếm âm thì hầu hết lệ thuộc vào tốc độ hay nghệ thuật mà thôi !

Dù sao, kẻ có kiếm âm trong trẻo, lãnh lốt cũng làm ảnh hưởng đến tâm lý của đối phương ! Và đó chính là trường hợp này !

Cái đáng nói thêm ở đây, là đôi bên đều sử dụng những chiêu thức gì. Chỉ thấy cái khởi đầu là... đoán, là suy diễn để đánh !

Cuộc đấu đã ngoài năm mươi hiệp.

Đại Tồ đã thấy âm thanh kiếm thiêng của ông có phần đục, nghe ra âm "cung" âm "vũ" pha trộn lẫn nhau. Còn âm thanh kiếm của Đinh Ngôn rắc âm "thương" !

Lão biết mình sắp... bại đến nơi !

Nhưng Độc Cô Đại Tồ là một tuyệt đại cao thủ. Cao chất ngất như lời ông đã nói. Hằng trăm ngàn thủ thuật trong khi chiến đấu. Đời nào ông chịu thúc thủ ?

Lão lấy lại tinh thần và phong độ để chơi màn chót !

Chợt, kiếm âm của Độc Cô Đại Cồ đổi giọng, chàng thất kinh lui ra một bước cho tinh táo, rồi biến chiêu theo !

Người bên ngoài thấy, bóng trắng, bóng xanh xoắn tít thành một vùng màu lá chuối non trông đẹp mắt !

Thanh cổ kiếm của Vũ Đinh Ngôn muốn trườn lên đè bẹp kiếm của Đại Tồ !

Đó là cái lạ ở ngoại kiếm !

Các đấu thủ lấy tài năng điều khiển kiếm là sự thông thường. Trong phút giao đấu của các tay ngoại hạng, dường như kiếm của họ cũng có ảnh hưởng đến tâm linh !

Những bộ cổ kiếm thư gọi những trường hợp như vậy là Tâm Kiếm Đấu !

Trận đấu của Đại Tồ và Vũ Đinh Ngôn đáng gọi là cổ kim hân hữu !

Người bên ngoài xem không còn hồn vía nào nhận định nữa. Kể cả một vị công tử đẹp trai vừa mới bước vào !

Vị công tử mặt mày biến sắc, muốn can giải cuộc đấu này, nhưng không biết làm cách nào, đành đứng xem để chờ kẻ chết với người sống !

Thật ra là vậy ! Trong lúc này, ai làm chấn động một trong hai đấu thủ, thì cả hai đều phá khí mà chết !

Và vị công tử đó đứng chết lịm theo từng ánh kiếm, từng hơi thở của hai đấu thủ !

Tình cảnh của Độc Cỏ Đại Tồ bây giờ như ngọn đèn gần hết dầu, thường trước khi tắt, cũng phải vụt sáng một cái rồi mới tắt !

Sát chiêu theo tâm lão mà... nhú ra !

Đúng ra, cuộc đời lão cũng chưa bao giờ sử dụng chiêu này ! Nhưng gặp đối thủ ngang với sự nghiệp của mình, ngang với tính mệnh với danh dự, thì sát chiêu đó cũng vì niềm tin mà hiển lộ vậy !

Nhưng khi sát chiêu đưa ra thì trăm phần đối phương phải chết, chưa có ngoại lệ !

Vũ Đinh Ngôn thấy trong mũi kiếm của lão có con mắt mở trùng trùng, hào quang tỏa chói mắt chàng, đến nỗi kiếm

âm của chàng đang reo bỗng bị nghẹt nghẽn sau đó !

Dù là người bình tĩnh, chàng không thể không kinh hãi. Làm sao hóa giải nó bây giờ ?

Con mắt kia mị quá, nguy dị quá ! Tiếng hét thất thanh của hai vị công tử bên ngoài, Vũ Đinh Ngôn càng thấy con mắt quái dị đó, đúng hơn là con mắt của tử thần nhìn chàng như có một hấp lực của nhiếp hồn đại pháp. Thúc giục chàng phải buông kiếm và nhắm mắt lại để chờ... chết !

Thấy con mắt của kiếm thần chói ngời ngời, có một tia long lạnh như mắt ngọc nhàn dạo nọ ở Khoáng Sơn đi với Bích Ngân. Và Bích Ngân giờ đây cách chàng chừng nửa sải tay. Khiến chàng phải thấp xuống ! Vũ Đinh Ngôn như mộng và thực, trước mắt là một cuộc kiếm đấu vô tiền

khoan hậu, trong lúc đầu óc của chàng lại nghĩ mình đang ở Khoáng Sơn, phải chùn người xuống ngang với Bích Ngân mới thấy ánh sáng lạ kia.

Và thật sự chàng thấp người xuống, luồng hào quang của ánh mắt kia, tức là của mũi kiếm lập tức biến mất, chỉ thấy mũi kiếm bình thường đang nhắm vào mắt chàng đâm tới một cách huôn huôn...

Giá mà chàng đứng thẳng, không có cách nào tránh được quái kiếm này !

Chiêu kiếm sau này Đại Tồ cho biết đó là “Đại La bát cứu chiêu” ! Vì cái dụng năng của nó, nên còn gọi là “Vô bát tử chiêu”. Không thoát chết !

Giờ này thì Vũ Đinh Ngôn thoát chết rồi !

Độc Cỏ Đại Tồ như một tàu lá sắp rơi. Làm sao ông có thể thoát chết ? Nếu

không có một khúc thịt, không có một vật mềm như thịt dút vào lưỡi kiếm, như một khúc thịt hổi lỏ vào cho tử thần, thì ông sẽ thoát hết khí mà chết ngay !

Vũ Đinh Ngôn không còn cách nào khác, chàng đành hét lên một tiếng đưa bàn tay trái ra để đón nhận mũi kiếm đó như đón nhận một sinh mệnh mới của những người từ cõi chết trở về, từ Độc Cô Đại Tồ đến những người làm vàng cho ông !. Và quan trọng nhất là chàng hứng lấy sinh mệnh và danh dự của đối phương !

Lưỡi kiếm đó đã xuyên thẳng qua bàn tay của Vũ Đinh Ngôn !...

Cả hai đều thoát chết !

Có tiếng reo to của mọi người bên phe vàng :

— Kim đại gia thắng ! Kim Lãnh Long thắng !...

Lúc ấy máu từ bàn tay của Vũ Đinh Ngôn tuôn ròng ròng...

Chàng công tử đẹp trai kia nhào tới ôm Vũ Đinh Ngôn.

Kiếm của Vũ Đinh Ngôn vẫn còn chong đứng như lúc mới vào cuộc !

Đại Tồ lịm người ! Chàng công tử đẹp trai đó chính là Độc Cô Tuyết Nhạn !

Nàng ôm chàng một hồi rồi trở lại làm bốn phận của một y sư !

Đại Tồ mặt cắt không có chút máu. Lão nhìn lại bàn tay trái của Vũ Đinh Ngôn bị hổng một lỗ, và Tuyết Nhạn đang cứu chữa cho chàng.

Đại Tồ xúc động !

Lão găm kiếm xuống đất và bước lại phía chàng.

Bích Ngạn muốn chặn lão lại, nhưng thấy không cần thiết nữa.

Lão chong mắt, nhìn thần sắc chàng !

Thần sắc của chàng bình thường như lúc chưa chiến đấu.

Khi Tuyết Nhạn băng bó xong, lão nói, ai cũng nghe lọt :

— Công tử đã cứu lão phu thoát chết !

Vũ Đỉnh Ngôn cười thê thảm :

— Tiền bối mới là người nương tay trước !

Thật ra, cả hai đều thông cảm cho nhau qua chiêu vừa rồi !

Nếu chiêu thức sau cùng của lão đi nhanh thêm một chút, thử hỏi Vũ Đỉnh Ngôn có còn gì không ?

Chính lão mới biết được điều này : nếu lão nhanh tay thì ma nhãn trên mũi kiếm không “mờ mắt” kịp !

Đám người bên ngoài bây giờ không hiểu ai đã thắng ai !

Tuyết Nhạn làm xong việc mình rồi trách cả hai người :

— Phụ thân và Vũ Đỉnh Ngôn sao phải đến chỗ tận sát mới chịu nhin nhau !

Vũ Đỉnh Ngôn chỉ cười đau đớn mà không trả lời !

Đại Tồ nói :

— Vì hấn ngoan cố không chịu làm rể nên ta phải như vậy !

Tuyết Nhạn dậm chân nói :

— Phụ thân giết Nhạn thì chờ rồi !

Lão sợ cuống quýt lên nói :

— Phụ thân làm việc không phải sao ?

Tuyết Nhạn kéo tay Đỉnh Ngôn ra ngoài xuýt xoa xin lỗi một hồi.

Chàng nhìn Tuyết Nhạn nói :

— Bây giờ tại hạ phải lên đường !

Đại Tồ nói :

— Công tử không nên đi ! Còn số vàng này công tử tính sao ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Văn bối không liên quan gì tới số vàng đó cả !

Đại Tồ nói :

— Tuy ta chưa có lời giao kết với công tử, nhưng ta đã tự nói với chính ta. Nếu công tử thắng, ta giao hết khu vực này cho công tử !

*Tuyết Nhận vội vàng nói :

— Phụ thân không hiểu được công tử đâu ! Cả một nhà châu báu kia, Vũ công tử còn chưa bận tâm hưởng hồ số vàng này !...

Đại Tồ nói :

— Có thể công tử ở lại chơi hết đêm nay, ta có nhiều điều muốn nói với công tử !

*
* *

Đại Tồ nói :

— Số vàng ta khai thác nếu để lọt vào tay vua quan thì uống lăm ! Công tử có cách gì giúp cho ta không ?

Vũ Đinh Ngôn suy nghĩ mãi không có giải pháp nào. Chẳng lý đem lên sơn động bỏ vào kho của Trình phu nhân ? Chả lý phân phát cho dân chúng, hay đi cúng chùa chiền ?

Chàng nói :

— Hiện nay số vàng đã khai thác tiền bối để ở đâu ?

Đại Tồ nói :

— Ta để mỗi nơi mỗi ít. Tất cả khoảng chừng mười khu vực như vậy. Ta đã vẽ thành bản đồ hẳn hoi.

Chàng đề nghị :

— Tiền bối hãy chọn người có tư cách vào làm việc, đồng thời nên giúp đỡ những kẻ nghèo. Lấy số vàng khai thác được lập thành làng ấp, mở thêm các đồn điền nông trại, trước là giúp cho nhiều người có công ăn chuyện làm, sau dùng nó để làm sanh lợi !

Dại Tồ và Vũ Đình Ngôn thảo luận vấn đề đó cụ thể, có Tuyết Nhạn và Bích Ngân tham dự !

Dại Tồ nói :

— Ngày mai ta có một cuộc tỉ đấu. Cuộc đấu với kẻ lạ mặt, rất gian nan không khác gì đấu với công tử ! Nhưng với kẻ này hẳn sẽ không nhân nhượng. Nơi đấu giữa đôi bên không được tiết lộ cho ai biết. Sở dĩ ta mời công tử ở lại, là để gởi gắm hai việc quan trọng cho công tử, đó là Độc Cô Tuyết Nhạn với số vàng này, kể cả số vàng sẽ khai thác !

Độc Cô Tuyết Nhạn nghe nói cả kinh, hỏi :

— Phụ thân tử đấu với kẻ nào, ở đâu, sao không nói cho tiểu nhi biết ?

Lão nói :

— Hai bên đã long trọng tuyên hứa rồi, không thể rửa lời được ! Bây giờ ta phải đi chứ không kịp !

Tuyết Nhạn khóc và nói :

— Không được ! Phụ thân vừa đấu với Vũ công tử, chân lực tiêu hao quá nhiều, xin phụ thân để Nhạn nhi truyền thêm một ít công lực !

Lão lắc đầu nói :

— Không nên ! Hãy để lương tâm có một chút tự hào, có thể nhờ đó mà nguồn chân lực vô hình có thể phát sinh. Nếu nhận thêm công lực của bất kỳ người nào

thắng hay thất gì, ta cũng khó ăn nói với ai, kể cả chính mình !

Đó chính là quan niệm của bậc chính nhân.

Vũ Đinh Ngôn rất hiểu điều này. Chàng không dám có ý kiến.

Lão đứng lên vác kiếm ra đi, nhưng mắt vẫn còn nhìn sang Đinh Ngôn, vì chàng chưa đáp ứng...

Vũ Đinh Ngôn cầm tay Tuyết Nhạn không nói một lời. Nhưng lão hiểu ý, mỉm cười thoải mái ra đi !

Độc Cô Đại Tồ đi rồi, Tuyết Nhạn như người mất hồn hỏi :

— Bây giờ ta phải làm sao đây công tử ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Trên đất Trung nguyên này có ba nhân vật cầm cờ với tiên bối đó là Trác

quái nhân, Đồng Diễm Khu và Bách Độc Vương, ngoài ra còn có nhị vị Kiếm Vương ! Chắc chắn những vị này không bao giờ thách đấu với tiên bối !

Vũ Đinh Ngôn nhớ tới một nhân vật luyện được Âm nhu liệt diễm chương. Chàng liền thuật sơ tình hình một đêm ở sa mạc...

Uyển Nhu nói :

— Hôm ấy có tiểu muội ! Phương Đài vừa phóng ngựa đi, thì tiểu muội do theo đường tắt mà đuổi tới nơi. Lão ấy có thể là người đã truyền võ nghệ cho công chúa Anh Ấu Phi ! Và nếu như vậy thì gia phụ rất hiếm nghèo !

Tuyết Nhạn hỏi :

— Có thể nào ta nom theo gia phụ mà đừng để cho ông thấy được không ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Đừng làm như vậy ! Tiên bối đi

đi xa, không biết hướng nào đâu. Hơn nữa, nếu ông thấy được thì đó là một sự nguy hiểm !

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội có cách !

Tuyết Nhạn sáng mắt hỏi :

— Xin hiền muội nói nghe !

Bích Ngân nói :

— Nếu quả nhân vật ấy đấu với Độc Cô tiên bối, thì lão sẽ đi từ hướng tây bắc xuống mà thôi ! Chúng ta đón lão ấy lại ngay tại ngã ba Trường phong là gặp ngay !

Tuyết Nhạn gật đầu, cho là có lý ! Nàng đưa mắt nhìn Vũ Đỉnh Ngôn để hỏi ý kiến !

Đỉnh Ngôn nói :

— Tại hạ có thể khuyên lão bãi chiến, chứ không thể đánh lão để làm tiêu hao chân lực, vì lão cũng là bậc chân chính !

Tuyết Nhạn nói :

— Chúng ta đi ngay kẻo không kịp !

Bích Ngân nói :

— Để tiểu muội coi ngó việc nhà, đại ca và ti ti nên đi là phải hơn.

Hai người thót lên ngựa ra rồi...

Dọc đường Tuyết Nhạn hỏi :

— Nếu công tử khuyên lão kia, lão không chịu bãi chiến thì sao ?

Vũ Đỉnh Ngôn thở ra :

— Tại hạ cũng bó tay ! Không lý khiếu khích cho ông ta đánh ?

Tuyết Nhạn nói :

— Không có công bình nào tuyệt đối cả ! Tiểu muội sẽ khai chiến với lão trước !

Vũ Đỉnh Ngôn buồn buồn :

— Giá mà lão đem theo thân nhân,

chúng ta làm vậy là phải. Nếu lão không có thân nhân, cái đó mới thật khó !

Tuyết Nhận quyết định :

— Đại ca vô tình làm tiêu hao chân lực của gia phụ, nếu đem sự thật ra khêu lão, mà lão không dừng tay, bắt buộc tiểu muội phải ra tay.

*
* *

Giữa đêm hôm ấy hai người đến ngã ba Trường Phùng. Họ xuống ngựa ngồi đợi.

Đây là trung tâm một thị trấn. Quá khuya, nên rất ít người qua lại, nhờ vậy mà họ dễ kiểm soát !

Họ không biết được họ đến sớm hay trễ. Nhưng đợi họ vẫn đợi.

Cả hai ngồi bên nhau, nhưng không ai nói tiếng nào.

Nửa giờ trôi qua, bỗng họ thấy một

người cao lêu nghêu, cước bộ rất nhanh đầu kia đi lại...

Vũ Đinh Ngón nhìn rõ đã gặp lão ngoài sa mạc. Cả hai tuy không nói ra, nhưng rất phục Bích Ngân !

Chàng bước lại đón đầu lão. Đinh Ngón nói :

— Lão nay tiên bối vẫn mạnh giỏi ?

Lão hỏi liền :

— Vũ Đinh Ngón ! Lão Đại Tồ sai người đến đây để làm tiêu hao chân lực ta đó phải không ?

Chàng xá lão một cái rồi nói :

— Đó là tiên bối suy đoán ! Chính văn bối đã vô tình làm tiêu hao chân lực của Đại Tồ !

Chàng thuật hết lại mọi việc. Chợt đến việc Bích Ngân tiên đoán được đối thủ của Đại Tồ là ai...

Lão nghe xong, suy nghĩ một hồi lâu rồi nói :

— Bây giờ các người muốn ta phải làm sao ?

Tuyết Nhạn hỏi :

— Vì cớ nào tiên bối phải thách đấu với Đại Tồ ? Trong khi đó cũng có những nhân vật tương đương với ông ta tiên bối lại không thách đấu ?

Lão nói :

— Hãy để đến ngày thu phân hân biết ! Được rồi, các người yên tâm, ta chờ lão thêm một vài ngày nữa cũng được. Nhưng ta phải đến gặp lão, không thôi sẽ thất hẹn ! Nếu thắng lão, ta tiếp tay dẹp nốt cái đám lóc nhóc kia, còn rùi chết dưới tay lão thì đành vậy ! Thôi các người về đi !

Vũ Đinh Ngôn hỏi :

— Nếu văn bối đoán không lầm, tiên bối là sư phụ của công chúa Anh Ấu Phi ?

Lão nói :

— Việc đó không liên can gì đến người !

Vũ Đinh Ngôn lại hỏi :

— Có thể nào bọn văn bối đi theo tiên bối để làm trọng tài được không ?

Lão lắc đầu.

Vũ Đinh Ngôn và Độc Cỏ Tuyết Nhạn cùng nghĩ : “Tất cả những quái nhân thường thường có những ý nghĩ rất cổ quái !”

Tuyết Nhạn liền hỏi :

— Nếu không có trọng tài, làm sao biết ai thắng thất sống chết thế nào ?

Lão không thèm trả lời nữa, bèn rẽ lối đi ngả khác.

Cả hai cùng đứng lại nhìn theo !

Vũ Đinh Ngôn thấy đôi vai của Tuyết Nhạn rung rung, chàng ghé sát ngựa mình vào, ôm Tuyết Nhạn bỏ qua, rồi ôm nàng vào lòng...

Tuyết Nhạn có nỗi buồn kia, nhưng có nỗi an ủi nọ.

Trên bước giang hồ, đây là lần đầu tiên nàng được Vũ Đinh Ngôn âu yếm !

Cái lạnh của núi rừng, cái cô quạnh của đời vạt tan biến đi, nhường chỗ cho sự đồng điệu, cho tấm lòng yêu đương của họ bùng nở ! Hai kẻ cô đơn đã tựa vào nhau...

Con Hoàng Tuyết Phiêu chở hai người đi tới và con ngựa kia cũng thông thả đi theo.

Tuyết Nhạn không nói lời nào.

Vũ Đinh Ngôn một tay quàng qua bụng nàng ôm chặt. Và tay kia gióng cương...

Tiếng vó ngựa rớt vào trong đêm khuya gây sự bồn chồn cho khách thương hồ...

*

* *

Độc Cô Đại Tồ đứng nghiêm tịnh đối diện với một kiếm sĩ. Lão nhìn dăm dăm kẻ lạ nhưng không hỏi thăm lai lịch của người này...

Kiểm khách nói :

— Ta gặp hai đứa trẻ, người thân của các hạ, yêu cầu ta nên dời lại cuộc đấu cho được công bằng, vì các hạ đã mất sức trước đó khá trầm trọng để đấu với Vũ Đinh Ngôn. Ta đã nhận lời yêu cầu của họ !

Đại Tồ lạnh lùng nói :

— Bất tất phải vậy ! Ra tay đi !

Kiểm khách thấy đối phương có gương mặt lạnh lùng, tương chừng như không còn

ai là người thương trên đời, lão cũng đâm ra lây chứng lạnh lẽo đó. Lão thân nhiên hỏi :

— Chưởng hay kiếm ?

— Tùy các hạ ! Đại Tồ đáp !

Lão rút kiếm ra, nói :

— Mời !

Đại Tồ không muốn tự khi dễ vào cuộc với đối phương, như hôm qua ông đã đấu với Vũ Đình Ngôn !

Đại Tồ vút sang bên đối phương một làn kiếm, tưởng chừng như chiếc móng trời thu nhỏ. Màu sắc cũng rực rỡ chói chang !

Rồi từ quái khách cũng vút sang bên Đại Tồ một chiếc cầu vòng khác.

Phân biệt kỹ, hai chiếc cầu vòng ấy có màu sắc khác nhau, âm thanh khác nhau, nhưng thời gian để hình thành nó đều nhanh chóng như nhau.

Bỗng hai chiếc cầu vòng ấy xoắn nhanh như chong chóng, phát ra âm thanh leng keng để khua liên hồi !

Trong ánh nắng ban mai rực rỡ, kiếm của họ cũng tỏa ra ánh sáng, một thứ ánh sáng của lạnh lẽo, bi thảm...

Một hiệp trôi qua, hai đối thủ đều nhận xét "Đối phương quả nhiên là lợi hại" !

Cả hai đều có những đường kiếm tuyệt kỳ. Họ hoàn toàn sử dụng những bí chiêu. Dường như họ không muốn đối phương đoán định họ đánh những chiêu gì...

Nếu một kiếm gia nào đứng chứng kiến sẽ thấy hai tay kiếm dọc đất ngang trời này, không còn cách nào để cùng sống được. Cũng không thể một chết một sống ! Họ tự động đi tìm những khắc chiêu để giải quyết cuộc tỉ đấu này ! Cho đến đường kiếm, ánh kiếm, âm kiếm... cũng đều khác...

Năm hiệp trôi qua...

Hai người đều giữ được sự bình thản. Hai thở điều hòa, đường kiếm khinh tốc và chính xác. Cả hai luân phiên, thay đổi vị trí của nhau...

Thế kiếm của họ càng lúc càng đi sâu vào tử lộ ! Họ không còn thấy ánh sáng của ban ngày. Họ chỉ thấy máu từ cơ thể của họ và của đối phương cũng phun ra cùng lúc...

Mười hiệp trôi qua...

Một bóng người xuất hiện : một cô gái ăn mặc y phục Trung Nguyên lộng lẫy, nhưng gương mặt là gương mặt các cô Anh Ti, Ca Linh. Gương mặt hết sức Ba Tư, và dĩ nhiên người ấy chính là công chúa Anh Au Phi.

Anh Au Phi có nét mặt khẩn trương.

nhìn hai cao nhân giao chiến một mắt một còn trong trận quyết đấu này !

Mười lăm hiệp trôi qua...

Vũ Đinh Ngôn xuất hiện !

Trong trận, hai đấu thủ vẫn không để ý đến mọi việc xung quanh.

Vũ Đinh Ngôn lễ phép trước công chúa và khẽ nói :

— Tại hạ hiểu do đâu có cuộc tử đấu này rồi ! Công chúa lặng thinh.

Vũ Đinh Ngôn ra dấu cho nàng tránh xa chỗ đấu một chút, nói :

— Hai vị này trong vòng trăm hiệp chưa phân thắng bại đâu ! Bây giờ công chúa có cách gì để cứu họ ?

Công chúa nói

— Không còn cách nào đâu ! Sẽ không ai thắng trong trận đấu này, chỉ có tử thần chiến thắng họ mà thôi !

Đính Ngôn nói :

— Lệnh sư rất vì công chúa !...

Công chúa gương mặt nghiêm trang
nói :

— Cũng giống như Độc Cô tiền bối
rất vì Tuyết Nhạn !

Vũ Đính Ngôn mặt buồn dầu dầu,
nói :

— Nhưng tại hạ có xứng đáng gì...

Công chúa nói :

— Nhiều người rất để ý đến công tử.
Nhưng giải pháp này, ta thấy không ổn. Vì
tình yêu mà mỗi bên mất một người thân,
cái trả giá đó thật đau đớn !...

Ba mươi hiệp trôi qua..

Vũ Đính Ngôn bỏ đi tới một con suối.

Ấu Phi vội vã chạy theo hỏi :

— Công tử định làm gì ở đây ?

Vũ Đính Ngôn thành thật nói :

— Tại hạ tưởng sống đến giờ phút
này là đủ rồi ! Sống thêm nữa không lợi
ích gì cho ai cả !

Ấu Phi vội ôm Đính Ngôn lại, nói :

— Công tử ! Không nên có ý nghĩ
liều ! Giá trị của sống là kiên nhẫn, là
vươn vượt. Chiến đấu không gian nan thành
công không vinh quang ! Ta có thể hy sinh
ta cho Tuyết Nhạn, nhưng trước khi đó,
Tuyết Nhạn phải có điểm gì để ta kính
phục mới được chứ ?

Vũ Đính Ngôn nói :

— Hai vị là những bậc kỳ nữ. Công
chúa Anh Ti cũng vậy ! Cái khổ tâm là ở
tại hạ đây ! Tại dinh Thái Sơn, ngày Thu
Phân tới đây, tại hạ lại còn trải qua một
thử thách nữa ! Người yêu ! Ta xấu với

người ! Yêu nhau mà lại bằng mười phụ nhau !

Anh Ấu Phi lại càng ôm chặt lấy chàng nói :

— Công tử ! Thái Sơn là đỉnh cao nhất trong Ngũ Nhạc, nó là đỉnh chót vót của tình yêu. Cũng giống như hàng trăm ông đực bay theo một ông chúa, chỉ ông đực cuối cùng là kẻ chiến thắng trong tình yêu ! Ngày đó công tử phải đến ! Phải đến nghe công tử ! Từ đây đến đó, công tử hãy giữ sao cho thân tâm được an lạc...

Vũ Đinh Ngôn không biết gì trong việc sắp đến ở Đỉnh Thái Sơn. Nhưng nhìn gương mặt âu lo hốt hoảng của nàng, chàng cảm thấy có cái gì đó rất trọng đại !

Vũ Đinh Ngôn thả một câu thăm dò :

— Có lẽ ngày ấy tại hạ phải chiến đấu với tình địch để chiếm tình yêu ! Và

nếu vậy tại sao quý vị nương tử lại không đấu nhau ?

Anh Ấu Phi nói :

— Sở dĩ có cuộc đấu hôm nay là để dọn đường cho ngày đó ! Và sẽ không có cuộc đấu nào xảy ra giữa các người đẹp !

Vũ Đinh Ngôn lấy làm kỳ, chàng tự hỏi : “Phải chi ta cần... yêu công chúa Anh Ấu Phi, thì sống chết gì ta cũng phải chiến đấu với tình địch. Đằng này, ta đem sự sống chết ra để giành lấy một người chưa hề gắn bó với ta, là sao chứ ?

Anh Ấu Phi không cần đọc ánh mắt tư lự của chàng, nàng nắm tay chàng lôi về phía cuộc chiến, nói :

— Giờ phút này ta phải tức trực nơi đây !...

Mặt trời đã ngã bóng. Hai đấu thủ

đã trải ngoài trăm hiệp. Cả hai không còn bình thân nữa !

Vũ Đinh Ngôn chợt nhớ tới trận đấu ở rừng Lộc môn giữa chàng và Bất Nhân đại sư, Tuyết Nhạn đã Lịch lãm gọi tên hai đấu thủ, và cuối cùng cứu sống được cả hai.

Vũ Đinh Ngôn đem ý ấy mà nói với Âu Phi...

Âu Phi nghiêm lấy một hồi rồi nói :

— Ta hiểu kíp. Nhưng bây giờ gọi họ còn sớm lắm !

Bên trong hai đấu thủ đấu mê đấu mệt. Bên ngoài hai nhân chứng cũng căng thẳng không kém.

Trời về chiều...

Hai nhân chứng cùng phát âm một lúc :

— Tiền bối !

— Sư phụ !...

Hai đấu thủ vừa dạt ra, nghe hai tiếng gọi, họ suýt té ngồi ! Cả hai cùng chống kiếm gượng lại được !

Hai người cùng đứng dương thần. Bổng Độc Cô Đại Tồ thở hắt ra nói :

— Ta biết các hạ là ai rồi ! Các hạ là Thần Châu Kiếm Khách Thạch Vân Tử !

Thần Châu Kiếm Khách cười sang sảng nói :

— Các hạ rất xứng đáng là Trung Nguyên đệ nhất cao nhân !

Lão nói xong xá một cái rồi đi mất !

Độc Tồ nói với Vũ Đinh Ngôn :

— Trong tình yêu người có quyền chọn lựa !

Lão nói xong cũng bỏ đi !

Chờ cho hai vị tiên bối đi khuất, Anh
Ấu Phi nói :

— Đừng quên đình Thái Sơn nhé công
tử !

HỒI HAI MƯƠI TÁM

ĐÌNH CAO VÀ VỰC THẨM
hay là (HỒI HƯỚNG TÌNH YÊU)

VŨ ĐÌNH NGÓN một mình trở về bên
tháp cũ của chàng đã xây từ thuở bé.

Chàng được biết, Bách Độc Vương đã
dem Kiều Bích Ngân về Bách Độc Âm để
day dỗ thêm mấy năm nữa.

Độc Cô Đại Tồ đi Tuyết Sơn để ẩn
cư.

Tuyết Nhạn giao cơ sở cho Sơn Sư
Tượng để khai thác. Còn nâng chú tâm trau
đồi y võ học.

Vợ chồng Trình Thiện Hư ở đâu không ai rõ. Còn Trình Tiểu Chân không biết còn bên suối Nhạn Sầu nữa không.

Đồng Phương Đài, cô gái liễu lĩnh mà thông minh ấy đã theo thân phụ là Đồng Điểm Khu đi biệt biệt !

Chiều nào, Vũ Đinh Ngón cũng ngồi ngắm mây bay qua tháp...

Hết hạ, chớm thu...

Rừng lá đã thay lộc. Chàng chợt nhớ tới ngày hẹn trên đỉnh Thái Sơn...

Vũ Đinh Ngón vịn tay vào tháp nói :

— Tháp ơi ! Ta không thể không đi. Xin hẹn một thời gian nữa nhé !...

Vũ Đinh Ngón leo lên lưng Hoàng Tuyết Phiêu nhắm Thái Sơn mà nện vó !

Mùa thu trên đất Trung Nguyên thật tiêu sơ. Những kỷ niệm cũ, những người

ân kẻ oán, đối với Vũ Đinh Ngón bây giờ chỉ còn loáng thoáng !

Chuyến đi này lành dữ chưa biết, lý ra chàng nên đến cho Tuyết Nhạn hay, nhưng nghĩ lại, Tuyết Nhạn cần biết cái những việc này, vì bao giờ trong tình yêu cũng có một sự đối đầu !

Độc đường, Vũ Đinh Ngón thờ ơ với mọi việc.

Những nơi đó hội, những chốn đông người chàng không để mắt đến. Chàng chỉ nghe văng vẳng lời thiết tha của Anh Ấu Phi “Đừng quên nhé công tử, trên đỉnh Thái Sơn” !

Vũ Đinh Ngón hỏi thăm đường đi Thái Sơn, ngã nào cho gần vậy thôi !

Một đêm kia chàng lạc vào một khu rừng, cách chân núi Thái Sơn không xa lắm.

Nơi đây nhà cửa vắng ngắt.

Chàng định tìm chỗ trú tạm. Bỗng chàng thấy ánh đèn hiu hắt xa xa rọi lại, y như ánh đèn của rừng Ma Lâm thuở nào.

Chàng nhắm ngay ánh đèn mà cho ngựa đi tới !

Một thiếu phụ bất ghe ngồi giữa sân...
Người này trạc trên dưới bốn mươi.

Vũ Đinh Ngôn thấy bà dường như gần đến ngày "khải hoa mãn nguyệt" !
Chàng vòng tay nói :

— Thưa phu nhân ! Tại hạ là kẻ lỡ đường, nếu tiện xin phu nhân cho phép, được trú tạm đêm sương, rạng mai sẽ đi !

Vị phu nhân ấy đột nhiên lão đảo muốn té !

Chàng vội nhảy xuống ngựa chạy lại đỡ bà...

Bỗng chàng nhìn ra...

Vũ Đinh Ngôn ôm chăm lấy bà mà chết lặng...

Nhìn vào bên trong, chiếc ti bà đang đặt trên bàn. Trên vách có treo thanh kiếm và thanh kiếm cổ cũng đeo bằng gỗ và một bộ áo lông chim tới tả !...

Vũ Đinh Ngôn thảng thốt gọi :

— Nguyệt Cầm tiên tử ! Sao tiên tử ra nông nổi này ?

Quá bà là Nguyệt Cầm tiên tử ! Một chút của lãng mạn, một chút của đa mang về vị tiên tử đẹp như ngọc, trẻ như cô gái đôi mươi, giờ đây trở thành một thiếu phụ, với cái bụng gần ngày !

Nguyệt Cầm tiên tử gỡ nhẹ tay chàng ra hỏi :

— Công tử tìm ta đó chăng ?

Dường như bà biết bà lắm, nên vội chữa :

— Có lý nào như vậy !

Vũ Đình Ngôn không trả lời ý ấy.

Chàng nói :

— Từ ngày ở Quan Ngoại về, Đình Ngôn này hỏi thăm tiên tử nhiều nơi, nào có ai biết ?

Bà nói giọng rất tỉnh :

— Ta đã nói rồi ! Gần ba mươi năm bỏ cái nhan sắc sau lưng khi chợ tỉnh lại thấy mình ngày xanh đầu mối ! Kiếp nhân sinh chẳng lẽ không đành chong ? Một đêm với công tử ta không còn ân hận gì !...

Vũ Đình Ngôn hỏi ý nhị :

— Thế sao tiên tử vẫn còn máng chiếc áo lông chim ?

Nguyệt Cầm tiên tử ghi chặt đầu Vũ Đình Ngôn vào... Cái bụng mỗi ngày mỗi lớn của bà, âu yếm nói :

— Vũ Y Khách cũng đáng để ta nhớ

lắm công tử ạ ! Ông là một chân tài tử, cả một cuộc đời không khác gì công tử ! Ta yêu công tử, nhưng ta vẫn kính ông ! Ta yêu công tử từ khi chiều Hoàng Hiệp Hi Hoa do ta đánh ra !...

Đĩ nhiên Vũ Đình Ngôn không quên được cái thưở mới gia nhập giang hồ đó !

Vũ Đình Ngôn nghiêng tai để nghe tiếng khua động từ trong bụng của bà !

Trách nhiệm !...

Hy sinh !...

Nước mắt chàng lăn dài...

Tiên tử thấy chàng khóc, bỗng nhiên bà run bắn người !

Nguyệt Cầm tiên tử an ủi :

— Công tử... tướng công ! Nếu được bậc tri kỷ là người đẹp, và nếu được bậc tri kỷ là danh tướng, thì cõi sơn cùng thủy tận mới là nơi tưng ngộ của họ ! Công

từ đừng lo cho ta ! Cũng đừng lo cho...
con ! Nay ta đã... già rồi, và sẽ già hơn
nữa nếu thai nhi ngày càng lớn. Không ai
có thể tránh khỏi luật của trời đất !

Vũ Đình Ngôn nhấm tỉnh :

— Bốn tháng rồi đó nhì !

Tiên Tử cười :

— Công tử vẫn nhớ đấy chứ !

Vũ Đình Ngôn không để cho bà hỏi,
chàng tự khai :

— Đi đình Thái Sơn, không ngờ lọt
vào đây gặp cố nhân ! Cố nhân như bất
ngộ, qui ngọa cố sơn thu !

Công tử hẹn với ai thế ?

Vũ Đình Ngôn thuật lại mọi việc.

Tiên Tử mỉm cười :

— Một chút gặp gỡ cũng đủ để ta
tin rằng, có cái gì màu nhiệm trong cuộc

sống ! Thường thì chỉ cả thì tình thường.
Công chúa Anh Ti rất trọn vẹn trong trách
nhiệm đối với quốc dân, nhưng đối với tình
yêu, chắc chắn là không bằng Anh Ấu Phi !
Chuyến đi này chúc công tử được mãn hỉ !
Công tử sẽ không bao giờ trở lại được nơi
này !

Vũ Đình Ngôn ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Tiên tử nói :

— Vì nơi này có vô số lối vào ra !
Ta đã sắp đặt phía bên ngoài một trận loạn
mộc.

Đêm nay Tiên tử và... công tử tha hồ,
tâm sự...

Độc Cô Tuyết Nhạn từ ngày ngồi

chung con ngựa với Vũ Đinh Ngôn, nàng lấy chứng trăm tư.

Đến gần ngày hẹn của chàng trên đỉnh Thái Sơn, Tuyết Nhạn giao nhà cho bọn gia nhân rồi giục ngựa nhắm Thái Sơn mà đi.

Đến chân núi Thái Sơn, nàng nhìn thấy phong cảnh nơi đây sầm uất. Bốn bề vắng vẻ. Nàng thả ngựa ra mà nhắm đỉnh Thái Sơn mà trèo. Đi suốt mấy ngày liền mới lên tới đỉnh. Đến nơi trước hẹn đến mấy giờ.

Nàng quan sát nơi đây dường như không có dấu chân người đặt đến, ngoài một thảm cỏ non màu lục rộng chừng vài sào.

Kề bên thảm cỏ, là một vực thẳm sâu hun hút thẳng đứng. Bề sâu cả muôn trượng.

Cạnh thảm cỏ là một hồ nước thiên

nhiên, có nơi còn nước, có nơi đã đóng thành băng.

Tuyết Nhạn soi mặt mình vào hồ nói :

— Cái trang Vũ Đinh Ngôn cũng khá giống đây chứ ! Nhưng có một điều không giống là thanh kiếm lưỡi cong !

Từ nơi đỉnh này giáng mắt nhìn ra mọi nơi, thì đây chính là đỉnh cao nhất !

Tuyết Nhạn đứng đợi đối phương !

Không lâu lắm, bên triền núi xuất hiện một nhân vật mặc áo rộng thùng, bao mặt, lưng mang trường kiếm, thông thả hướng về phía nàng.

Tuyết Nhạn khoanh tay đứng đợi, dáng điệu thư thái !

Hai đối thủ gặp nhau và quan sát lẫn nhau !

Người mặc áo rộng thùng hỏi :

— Công tử là Vũ Đình Ngón đây chứ ?

Tuyết Nhận gật đầu và ngao nghe nói :

— Vũ Đình Ngón này đi không đổi họ, ngồi không đổi tên ! Và các hạ phải chăng là... tình nhân của Anh Ấu Phi ?

Gã mặc áo rộng thùng chộp mắt nói :

— Các hạ thông minh lắm ! Ta hy vọng rằng, trong trận này, công tử phải chiến thắng được ta mới mong được nàng Ấu Phi !

Tuyết Nhận hơi ngạc nhiên hỏi lại :

— Hiện giờ công chúa ra sao rồi ?

Người kia nói :

— Công chúa không có quyền tự chủ lấy mình !

Tuyết Nhận mỉm cười nói :

— Vũ Đình Ngón này muốn chiến thắng các hạ, vì đó là nghiệp con nhà võ, đồng thời người yêu mình không làm ! Còn tài nghệ không biết có được như ý hay không, thì đó là việc khác. Nhưng kiếm đã rút rồi phải hết sức mình thôi ! Xin mời !...

Tuyết Nhận rút kiếm ra...

Cũng may đối phương chưa có dịp chứng kiến thanh kiếm Vũ Đình Ngón, nên không biết thanh kiếm kia có gì khác khác.

Hai đấu thủ, đúng hơn hai tình địch cầm kiếm thủ thế !...

Đỉnh cổ phong này gió lạnh như dao cắt. Tiếng gió hú qua các khe đá trở thành một thứ âm thanh ma quái ! Từng lớp mây đặc kéo ngang qua mặt người !...

Hai đấu thủ cùng chộp mình lên, họ xoắn tít lấy nhau trên không, tiếng kiếm

khua lạnh lẽo... Hai bóng người nhập vào rồi tách ra !

Họ bắt đầu một cuộc hỗn đấu !

Trời đang giữa trưa, khí núi đã lạnh, mà khí kiếm còn lạnh hơn !

Đối phương đưa chiêu "Vân hoành tần nhĩ", chiêu này kiếm khí ngút ngàn, vừa chính hợp với phong cảnh, lại chứa đựng cả một nghệ thuật tuyệt vời ! Không ngờ cũng lúc ấy Tuyết Nhạn xuất chiêu "Tuyết ung nam san".

Hai bóng người dạt ra, trở mắt nhìn nhau...

Tuyết Nhạn sử dụng cương kinh trong kiếm pháp, còn đối phương thì sử dụng nhu kinh !

Kể cũng lạ, người mặc áo rộng dường như lớn con hơn Tuyết Nhạn mà lại chơi nhu kiếm.

Qua mấy chiêu giao tế, hai bên đều biết đối thủ của mình không phải tay vừa, nên họ cẩn thận từng đường kiếm, găm nhau từng chiêu.

Kẻ kia đánh ra chiêu "Cung lãnh yêu tiêu" (Khói tan nơi cung lạnh). Tuyết Nhạn dùng chiêu "Tinh di vật hoán" (Vật đổi sao dời) để chặn thế kiếm của đối phương.

Nàng không để cho đối phương đánh ra chiêu tiêu hoại, nên đã xuất chiêu đó rồi đánh tiếp ra hai chiêu nữa "Quỳ hoa hương nhật" và "Cồn cồn trường giang".

Nguyên Quỳ hoa hương nhật là một ác chiêu, mũi kiếm của nàng luôn luôn tìm đối thủ mà tấn công. Thế kiếm mạnh mẽ nhờ có chiêu "Cồn cồn trường giang" yểm trợ.

Hơi kiếm tuôn mạnh như nước sông Trường Giang cuộn cuộn.

Đối phương sợ hãi, nhảy lùi. Nhưng mũi kiếm của Tuyết Nhận vẫn bám sát.

Bức quá, đối phương đánh ra chiêu "Hội ngọc mãn loan", ánh kiếm lấp lánh như ánh ngọc châu, và hai thanh kiếm chạm nhau...

Đôi bên giữ thế cân phân !

Hồi ở ngoài Sa mạc, Tiểu Chân đã truyền cho Tuyết Nhận Giọng sông chân lực. Nhưng trường hợp này, nàng có sử dụng giọng sông chân lực cũng không ảnh hưởng gì đối với đối phương, bởi lẽ, đối phương đã có sẵn một nội lực kinh hồn, so với chân lực huyền bí của nàng !

Tuyết Nhận nhận xét, kiếm pháp của đối phương có một khoảng cách khá lớn đối với nàng, và có thể ngang với Vũ Đình Ngón.

Nhưng Tuyết Nhận là cô gái thông

minh, lại can đảm. Khi đối phương đánh ra chiêu "Bội ngọc minh loan" chiêu này thuộc về hi kiếm, những người có tâm thượng thừa mới sử dụng được nó, và nàng bị thu hút ngay.

Nhân đó Tuyết Nhận đánh ra chiêu "Nhị nữ tranh phu" (Hai gái giành chồng), cũng thích hợp với tâm lý của nàng trong hiện tại.

Đối phương cười mỉm, đánh ra chiêu "Tiến xe tiểu linh" (Bồi tên bắn vì sao nhỏ) Nguyên Tiểu Tinh còn có nghĩ là vợ lẽ.

Cũng trở trêu, chiêu "Nhị nữ tranh phu", chẳng qua cũng chỉ là một hư chiêu, để ứng biến nhất thời, nhưng sau lại gặp đối phương quá nhạy cảm, thành ra đưa chiêu Tiến lạc tiểu Tinh và cũng mừng tượng, như chiêu "Khuyết nguyệt ngộ tam tinh", và chung qui vẫn là... vợ lớn vợ nhỏ !

Lòng Tuyết Nhạn không được vui, ngẫu nhiên đường kiếm của đối phương làm bay đứt vạt áo của nàng, để lộ một mảnh thịt trắng nõn nà bên ngực, tuy nàng không bị thương, nhưng đối phương nhìn cũng !...

Tuyết Nhạn thấy xấu hổ và khó chịu, nàng hét lớn một tiếng, đâm đầu chạy về phía vực thẳm.

Đối phương đuổi theo, có lẽ không phải để triệt hạ nàng mà là để ngăn chặn sự liều lĩnh thất thân ấy !

Tuyết Nhạn hô to :

— Vũ Đình Ngón !

Ba tiếng ấy không khác gì lời chào vĩnh biệt của nàng, lời tạ từ người yêu !

Kẻ mặc áo rộng thùng, lột chiếc khăn bao mặt ra, người lạ không ai khác hơn là Anh Ấu Phi !

Anh Ấu Phi cũng sờ nhìn xuống vực sâu mà nước mắt chảy ròng !

Lúc ấy Vũ Đình Ngón xuất hiện !

Chính mắt chàng đã thấy, một bóng người phóng mình lên mà nhảy xuống vực thẳm.

Vũ Đình Ngón cảm thanh kiếm của kẻ chiến bại mà thần thờ. Chàng biết người ném mình xuống vực thẳm không ai khác hơn là Độc Cô Tuyết Nhạn !

Vũ Đình Ngón rút tìch cớ kiếm ra nói :

— Ấu Phi công chúa ! Chúng ta trước đây đã cứu được hai người, nay riêng công chúa vì chuyện không đâu mà giết Tuyết Nhạn. Tuy rằng dưới vực sâu này là cây cối và vũng sinh lầy, nhưng khó có ai rơi xuống đó mà không chết ! Lý ra ta phải

giết công chúa để báo thù cho nàng, nhưng nghĩ lại cũng không ích gì !

Vũ Đỉnh Ngôn cho kiếm vào bao, rồi thông thả bước tới bờ vực thẳm.

Anh Ấu Phi đã biết quyết định của chàng. Trong giờ phút này nàng bình tĩnh dị thường...

Vũ Đỉnh Ngôn phóng vút lên trời cao rồi lao mình xuống...

Cái tháp ngày xưa, Nguyệt Cầm tiên tử, Bích Ngân cho đến Anh Ti, Ca Linh... không biết những hình ảnh ấy có diễn ra theo kịp với tốc độ rơi của chàng hay không ?

Người sau cùng nhảy theo là Anh Ấu Phi...

*
* *

Độc Cô Tuyết Nhận rơi tầm tầm...

Gió mát tạt vào mặt nàng, nàng vận dụng giòng sông chân lực mà đề khí cho thân hình trở nên nhẹ nhàng để sự rơi đó dễ chịu hơn một chút !

Bỗng nàng thấy một vùng cây xanh đen trước mặt, nàng chưa biết phải làm sao, thì thân nàng đã tiến sát đến đó rồi. Thì ra đây là một rừng dây leo phủ trên mấy cây cổ thụ. Dù đã trên trời cao rơi xuống, chưa chắc xuyên thủng mạng lưới dây này...

Bây giờ Tuyết Nhận mới thật là tỉnh ! Nàng không hề biết nơi đây có những sợi dây định mệnh đã giữ chặt lấy nàng, không cho rơi vào... địa ngục !

Đưa mặt nhìn lên trời cao, bỗng nàng thấy một bóng trắng cũng trên đà rơi xuống. Một ý nghĩ di nhanh hơn một sát na... Nàng biết bóng trắng đó là ai - Bóng trắng

rơi dưng trên mạn lưới dàu đó. Kết quả hai người được an toàn !

Vũ Đình Ngôn chỉ vừa kịp xô một chướng cho Tuyết Nhạn lệch ra, người thứ ba, Anh Ấu Phi rơi nằm bất tỉnh trước mặt hai người !

Ấu Phi bất tỉnh, có lẽ nàng nghĩ rằng, ai rơi xuống với độ cao này đều phải chết ! Và Ấu Phi đã chết giấc ngay trên đường rơi !

Không lâu, hai người đã cứu tỉnh Ấu Phi lại.

Trời bây giờ quá ngọ, ánh sáng rọi xuống vực thẳm này cho cả ba cùng nhìn thấy nhau, và họ cùng thấy những gì bí mật trong lòng vực thẳm này !

Bây giờ ai cũng thấy sự màu nhiệm của chung quanh. Không phải họ muốn chết là chết được ngay !

Ấu Phi hỏi :

— Công tử đã đến nơi này chưa mà biết dưới này cả rừng cây và dưới rừng cây là vùng sinh lý ?

Vũ Đình Ngôn bình tĩnh nói :

— Tại hạ chưa đến, nhưng vẫn nghe Nguyệt Cầm tiên tử nói ! May mà ta rơi nơi này, chứ xa cách đây vài chục trượng thì chúng ta rơi xuống vùng sinh, nơi ấy không bao giờ trời đầu lên được !

Tuyết Nhạn nói đùa nửa thật :

— Té ra... công chúa không phải là tình địch của... Vũ Đình Ngôn mà là của... tiểu muội !

Anh Ấu Phi ôm đầu Tuyết Nhạn nói :

— Hiền muội cứ tưởng ta là nam tử hán, để lộ một mảng thịt nồn nà, mà sợ thất tiết với tình lang, mà phải liều mình ! Vũ công tử vì sự an nguy của hiền muội

mà nhảy theo. Còn ta ? Ta vì luôn cả ba đó !

Mỗi người nói mỗi câu để lấy lại khí thế. Họ tìm cách khám phá con đường trở lại nhân gian !

Vũ Đỉnh Ngọn rút kiếm tia bột một số cành nhánh và xem xét một hồi nói :

— Đường lên thì cheo leo, đường xuống thì tăm tắp, chúng ta đang nằm lưng chừng của hông núi Thái Sơn ! Thật ra, đây là vách núi !

Vũ Đỉnh Ngọn cẩn thận từng bước leo xuống từng bậc. Không biết sau bao nhiêu ngày đêm họ mới xuống chân núi !...

*
* *

Ba người gồm một nam hai nữ đứng trên gò cao nhìn về hướng thấp. Người thanh niên nước da hơi vàng đưa tay chỉ về ngọn thạch tháp nói :

— Kia là tháp của Vũ Đỉnh Ngọn !...

Gau cô gái mặt đẹp như ngọc ra chiều cảm động. Cô gái cộ gương mặt của người Tây Dương nói :

— Tháp có khối nhẹ, chắc ai ở đó rồi !

Cô gái kia nói :

— Công chúa ! Có thể tré mực đồng đốt lửa nướng khoai ?

Người con trai nước da vàng nói :

— Người nhà thì dụn lửa, mực đồng thì đun lửa, hai thứ khối đó khác nhau !

Thì ra ba người đó là Vũ Đỉnh Ngọn Độc Cỏ Tuyết Nhạn và Anh Ấu Phi !

Tuyết Nhạn nói :

— Có thể con bé Bích Ngân về đó cũng nên ! Sau khi cô bé nghe tin, ba người lên đỉnh Thái Sơn không trở lại nên đến đó ở cũng nên

Người ra đón họ là cô bé Kiều Bích Ngân mười lăm tuổi, đẹp và... gầy !

Bốn người không cầm được nước mắt !

Bỗng có tiếng nói ròn rần trên chóp tháp"

— Lão Thiết Tiên này chờ chực vị đã lâu !

Quái nhân Thiết Tiên từ trên nóc tháp nhảy xuống, trên vai treo lưng lửng hai đôi lợn và bên lưng mang một vỏ rượu to tướng !

Cả năm người cùng vui mừng và cảm động.

Bích Ngân hỏi :

— Tiên bối đến đây bao giờ thế ?

Lão cười :

— Đến trước tiểu quý nương một ngày thôi ! Ta không đi đâu chỉ ở đây ngăm bảo vệ cho tiểu quý !

Lão đem đôi lợn tới bếp lửa mà quay, lão nói :

— Ngày mai là ngày Hoàng đạo, Vũ Đinh Ngôn và Độc Cỏ Tuyết Nhận... họp mặt để xả xuôi ! Bảy ngày sau đến công chúa với vị công tử mặt vàng, bảy... năm sau đến phiên tiểu quý nương ! Thôi vàng kia ta đã đổ thành đồ lễ sinh duyên rồi !

Bích Ngân ngửa mặt lên trời than :

— Bảy năm sao mà lâu quá !...

Tuyết Nhận rહેo tai Bích Ngân nói :

— Giám cho hiền muội ba năm đó !...

Vũ Đinh Ngôn còn có tên là Bất Bại Tướng đã lên ra sau tháp tự bao giờ !...

Vô lâm thái bình không cần minh chủ.

HẾT